

P. Cal.

195

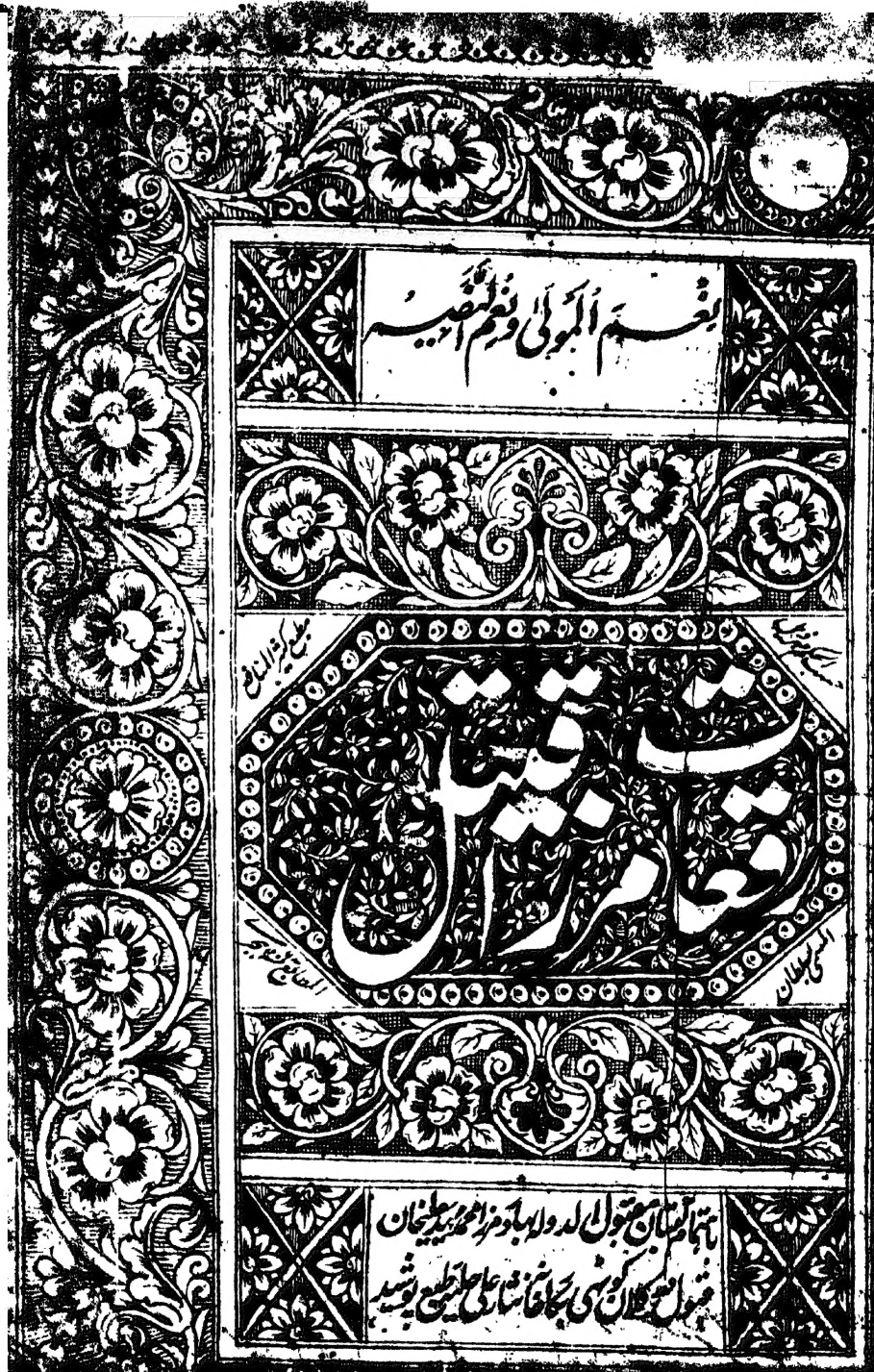
196

Real. C.
F 195
E 196

SI. NO. 027-100

۱۹۰۵

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اَشْرَعَ عَجْمُ حَقِّكَ الَّذِي اَعْطَانَا اَنْحَاءَ الْاَلَمَاءِ وَالنَّعْمِ وَاسْأَلِ الْفَنَاءَ مَبِيعَ الْحَقِّ وَالْكَرَمِ
غروب مجسمه بنایش خنده که داد ما را اقسام نعمت های ظاهر و باطن را و جاری ستایش های ممتنع کرم را
اَيُّ حَقِّكَ وَهَيْئًا لَنَا الْاَغْدِيَّةَ الَّذِي دَاةَ الْكَثْرَةِ لَيْدُ وَقْوِهِمُ الْلِسَانُ وَلَا لَيْسَ
یعنی آفریدار و مباد کرد برای ما غذای خوش مزه بسیار را تا بخند از اعدای زبان و تبا سبیل
النَّفْسَةِ الْمَتَاوَنَةِ لِيَتَزَيَّنَ بِهَا الْاَبْدَانُ وَمَعَهُمَا الْقُصُورُ الرِّقِيَّةُ الْاَوْسَعَةُ لِلْسُّكُونِ
برگه رنگ آواز زینت باشد از ان لباسها بدنها و باطن پر دگرگوشت های بلند کشاده برای سکون
وَلَا تَبْتَاجِ وَالْحَدَائِقُ الْمُنْضَرَّةُ الْخَضِرَاءُ لِاَدْوَاءِ الْعِيُونِ وَفَرِّجِمْ اَلْاَرَوَاحُ فَجَعَلْنَا
و آزارم و تزیینها ساخت باجهات تازه سبزه برای سیاهی چشمها و راحت دادن روهها پس گرد
اَعْنِيَا بِاَعْطَاءِ النُّفُودِ لِقَضَاءِ الْحُلُجَاتِ وَصَانَا لِيَلَا وَهَارَا وَنَ كُلِّ الصَّدَا مَا
مادران از بخش نقد با برای کار براری حاجتها و نگهداشت مادران شب روز از هر آسیبا
وَلَا فَاَتِ وَشَرَّفْنَا بِشَرْيَفِ الْعُلُومِ لِحَصُولِ التَّفَوُّقِ عَلَى سَائِرِ الْخَلُوقَاتِ
و افتخار و تزیین کردی داد ما را بران علمها برای حصول برتری بر تمام آفریدگان
الْمُسَارِكَاتِ وَجَعَلْنَا مُمِيزًا بَيْنَ الْمَرَارَةِ وَالْحَلَاوَةِ بِتَوْذِيْعِ الْخَوَاسِ وَالْمُدْرِكَاتِ
و گردانیدارایم گزیننده در میان غمی و شیرینی از سپردن حواس و مدت درگاه
نَحْمَدُكَ اَبَدًا وَفَضَّلْنَا نَادِيَةَ الصُّومِ وَالصَّلَاةِ وَنَبَّهْنَا بِاَرْسَالِ الرَّسُولِ
بسته کرد ما را بعبادت خود و مقرر ساخت بر ما گزاردن روزه و نماز و آگاه کرد ما را بفرستادن پیغامبر
عَنْ قَوَائِدِ الْحَيَاةِ وَالْمَمَاتِ فَاحْمَدُهُ حَمْدًا كَثِيرًا وَاِفْيَا حَارِجًا عَنْ حُدُودِ النُّقْرِ
از قاعد های زندگانی و مرگ پس بگویم آن خدا را بگویم در بی شمار و تمام بیرون از حد
و اَشْكُرُهُ شُكْرًا مَوْفُورًا مَتَجَاوِزًا عَنْ حُصْرِ الْقَدْرِ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْقَدِيرُ
و سپاس بگویم سراسر کردنی را بگویم بسیار بگذریده از حد و متجاوز از حد قدرت
و اَشْكُرُهُ شُكْرًا مَوْفُورًا مَتَجَاوِزًا عَنْ حُصْرِ الْقَدْرِ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْقَدِيرُ

الْيَسَّارِ احْسَانًا غَيْرَ مُخْصَوٍّ وَمَنْ عَلَيْنَا بِامْتِنَانٍ مَوْفُورٍ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَعْبُودُ
 بسوی احسان کردن غیر مختص و من علی ما بر ما بخت بسیار نیست معبودی مگر آن پرستیده
 الْمُسْتَعْبُودُ وَلَيْسَ الْفَلَاءُ الْمَذْمُومُ إِلَّا هُوَ الْغَرِيزُ الْحَمِيدُ الْحَمْدُ هُوَ مُحْسِنٌ مُنْعِمٌ
 سجد و نیست فائز بلکه همیشه گراوست غالب ستوده شکر کرده آوست احسان کننده نعمت
 مَكْرُومٌ بِكُلِّ حَالٍ وَنَحْنُ الْبُغْرُومُونَ الْمَذْمُومُونَ النَّادِمُونَ يَقْتَضِيهِ الْأَعْمَالُ هُوَ سُلْطَانُ
 مغشور کننده به هر حال و ما گنهاران عاصیان پشیمان هستیم بپای اعمال آن پادشاه
 أَكْبَرُ السُّلْطَانِينَ مَالِكُ الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ وَنَحْنُ عِبَادٌ أَحْقَرُونَ قَائِلُونَ لِلْعِلْمِ وَالْفَقْدِ
 بزرگترین پادشاهان مالکین زمین و آسمان است و ما بندهای حقیرترین بندهایم قبول کنندگان نیست نابودند
 مَالِيْنَا شَكَرٌ عَشْرٌ مِنْ عَشْرِ الْوَفِّ احْسَانُهُ بِسَائِلِهِ مِنَ السَّاعَاتِ وَمَا جَمَعْنَا
 مال ما شکر سپاس و هم صد از ده هزار احسانهایش در سائقی از ساعات روز و شب و نیز در اویم
 بِضَاعَاتِ السَّعَادَاتِ بِصُرُوفِ الْأَوْقَاتِ فِي الصَّلَاةِ لَا سَبِيلَ لِلْغَفْرِ قَدْ تَوَنَّنَا يَوْمَ
 بهایب نیکی را از گزار داده است و گراوی نیست راهی برای بخشش کنان باره
 الْمَذْمُومُونَ الظَّالِمُونَ وَلَا بَاعَثَ عَلَى عَقُوبِ جَارِثِنَا غَيْرَ عَظَافِهِ إِنَّا قَائِمُونَ بِالْمَلَامِ
 ملامت بخلافهایش و نیست سببی بر عفو عاصیان ماسوا بخندیش مانده داریم بلا شتاب
 الْمَذْمُومُونَ عِنْدَ أَنْفُسِ الْخَائِفِينَ نَحْنُ قَرِيبُونَ بِمَكَافَةِ الْأَعْمَالِ الَّتِي تَنْسِبُ الْبُيُوتَ
 گنهاران نزدیک خود ما به تحقیق تو ما را تقسیم پاداش اعمالیست که نسبت کرده اند بسوی ما
 الْمَذْمُومُونَ يَا مَوْلَايَ أَنْتَ كَرِيمٌ جَلِيلٌ وَهَيَّا لِمَا أَنْتَ رَحِيمٌ وَطَفِكَ جَرِيلٌ لَا مَلَادَ
 بخداوند ای مولای من تو بخشنده بزرگ و ای پادشاه من تو مهربان هستی و لطف تو بسیار است بنای ما
 دُرْهُمُ هَلْ يَزِيدُكَ فِي الْحَيَاةِ وَقَدْ هَاوَاكَ مَفْرُودٌ عَتَبَتِكَ فِي دَارِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ الْحَسَنُ الْحَسَنُ
 در دین تو در حیات و ممات و جایگزینت سواي آستانه تو در دنیا و آخرت بخیرت نیست
 الْحَبَابُ الْخَطَاءُ لَا تَكُ أَنْتَ أَلِيْقُ بِاجَابَةِ الدُّعَاءِ وَالشُّعْرُ أَصْوَقُ بِحَضْرَتِكَ بِجَاءِ الْغَفْوَانِ
 برای صاحبان خطا برای این که تو می سنو و آرزین بر آید قبول دعا و عاجزی بهتر است با نگاه تو بامید عفو تو
 الْحَبَابُ الْخَطَاءُ عِنْدَ الْعُدْرِ مُسْتَحَقٌّ وَالْعَطَاءُ نَظْمٌ سُبْحَانَكَ يَا مَنْ خَلَقَ
 گنهاران خطا نزد عذر مستحق و عطا نظم سبحان تو ای آنکه آفرید
 كَلَّ الْبَلَّ لِبَاسًا لَا تُحْسِبُ أَصْفَاكَ سِرُّهُو مَا حَسْبُكَ لَكَ وَهَذَا قَوْلُ
 کسل کرد و انداخت لباسی که تو محاسبه آصفای تو سر و هو ما محاسبه تو را و این است قول

گیم انی تنگ سیالی اوری ساچی قیلیدی و بارچہ فاضل لار واد کا کیشی لارنی الی بہت ایلدی سبحان اللہ
کہ اس کے خدای برتر نے اپنا پیغمبر کیا اور تمام فاضلون اور عالون و آدمیوں کو اس کی بہت کیا سبحان اللہ
اول اولوغ حضرت غوگر گورسام گیم منی ہایت نینگ ٹول کورگوچی ایر وود سعادت نینگ یورت نی
اوس بزرگ درگاہ کا دیکھنے ملا موخین کہ میری ہایت کی راہ کا نگلانی والا ہے اور سعادت کے منزل کا
خضر و رہرنی گیم شک نینگ سوزلیقی فی زائل فیکلوچی دورانی روان تقریر یا زہرنی گیم عینی
خضر ہے جو کہ کنگ کی دریا سخن دور کرنے والا ہے اس کے روان تقریر ہے اور جو کہ کورک عرب کے
اولوغ فصیح و بیغ لارنی میل نیز قیلیدی الی تحریر یا زہرنی لارنی کوکل لازینگ یرنکاندہ نورنی لوک
بسی فیسون اور مینون کو بی زبان کیا اس کے تحریری آدمیوں کی دلون کی فاضل بین نور کے شمع
انی معرفت یا ملیق البلا دی وکول لارنی راحت باغی لارنی طراوت الی سیون بقی باغشلا دی
اس کے معرفت لی روشن کی اور جانکو راحت اور ملکون کو ظراوت اس کے دوست نے سختے
بو کوک گیم بارچہ نیمہ لاریون رفیع ابر و رانی رفعت قدر کو رفب اوری حنیض غیہ کچہ ولید و ر
یہ آسمان کہ تمام چیزوں سے بلند ہے اس کے رفعت قدر دیکھا اپنے تیسے پر رات میں ستاروں کے
لاریس لاریون خیلا رو بو تو یاش و بوا می گیم بارچہ یاروع لریق لاریون یاروع راق یارالی الن نینگ
آتشون سے روٹھی اور یہ آفتاب وریہ متاب کہ تمام روشنیوں ہی روشن تر ہیں اس کے چنانی کے
نورانی قولوتی ایثار طوبی لا جماع بستاندہ او شول ایچون ہر سوہ برق غد قادر ایر و روحس کوثر و
نور کی غلامی جاہتی یون مولی بہت کی بعین اسواسطے ہر سوہ کے دینی من فاو ہے اور حوض کوثر اور
سلبیل ابی وضو قیلاق ایچون تولہ تور لمبل ہو گورنی مسرعہ فی ثنا خطیبہ وفاق ایچون جحاک نینگ
سلبیل اس کے وفوک کی کیو اعلیٰ پیری بل شاخ کے منبر میں اسکی شاکی خطبی کی اسطے بتول کے
علامہ فی ایما کوچی دور و سر والی بوی نینگ فس کو بخور مان میں قمری فی تیلبہ فیکلوچی
عالم کو جاہتی والی بنی اور سرحد کے تدبیر دیکھنے ہے قمری کو دیوانہ کر سخم والا
تو نہ ترین سرین سرورانی خلقی گمشدہ عالمی سرکارانی برکتی تاجدارانی سلطنتی

سوره اخلاص و سوره رحمان و بقصد تربیت عزیز تر از جان نگاه میداشت و قنیکه نوبت به پر شدن یک دوانی رسید
 شوق خاطر تجدید مطالعه و تکرار استفاده بخلیف صاف کردن آن بر اجزای ساد و نمودگر محبت یعنی چند مدت و سازی
 ایت این آرزو حاصل کردن خرید میوه حصول نگردید و چنانچه شوق بدین مآورد رسید آخر با دست به باز و دو صد و سی و هجری
 بعد حکومت تاج الامرا اشرف الوزرا بندگان دارا در بان فتنه اوله رفیع ملک نواب علی لیدین خلیفان بهار و
 شهابت جنگ ام قباله و زاد اجله که بزرگ و کوچک زیر ظل طعش برادر دلدست و گریبان و حصول طینان از رخ
 پرشانی بر کلان انداز انظر لم این مهم فراغت دست او و ازین سبب که اجزای کتاب قع تصاویر و بر قعاعت عربی و ترکی قاضی
 و بندری نیمه طبع جناب مدرج مشتمل نظم و نوری المقام است و خطبه هم رعایت این بر عتلا استلال بکار رفت یعنی چندین
 عبت لغت بزبان اترک و مقبالت بان فارسی تعریف و تعالی بان هند انضمام نظم طراز تحریر پذیرفت و نظر بر نوامید رنج
 مکاتیب نام منته معدن الفواقد و قریات ماطالبان فن بطل العالی مد با برادرانند و دعای خیر می رقی این کثره زبان
 آغاز مکاتیب رقع است سر آمد خواجگان عالیشان و مقدمه بخشش لودعیان ملاحت نشان سلیم الله تعالی بعد
 اشتیاق القای شریف که عتصا فرخیز گوناگون را مالش بچشم شاهزادگان فشارشی میداد پوشیده فغاند که تا امر و رجا
 خیام دولت جناب سجاد ام قباله اشرف از ابو و دان قطعه زمین سوای مقام محبوبی نامی اندر در دعای عمر و دولت
 آنصاحب شتو لم است یکم سیرج الاول ایضا رسیده بودیم و اگر انظر اب هم که مسافت آن هم که در پیش نیست و داخل حساب
 کرده اید چه هم سیرج الاول بشمار میرسد صاحب از مجد هم که گذشته تا چهارم سیرج الثانی که امروز است شمار نمایند و بنور نوید
 گوشه آشنایست بعضی هفتم شهر حال کوچ ملک بن نشان میدهند و بعضی تا سیرج نوزدهم العلم عند الله مکتوب بیکه خدمت الله
 شما نوشته بودم الی یومنا هذا جایش نرسیده و قنیکه می آید و لطف کتوب خودم نزد صاحب و اندوخته نمودن که از راه راجه
 بلاس ننگه برادر راجه نواز سکه تنوفی که عامل این بگفته بود پری روز عقید شد و شتر سواران را بطرف برای آوردن میدندان
 دال معالیه رفقه اند باید دید پیشو و تا و قنیکه آنانی آیند و نظام این منکلیه صیوت نمی بند و ما هم و آفتاب گرم از خیمه پیشیم
 کنده میشود و ایضا یکی از اخبار تازه نیست که میران سکه نام زمین داری بود که بجهت بجمع بعمال سرکار داشت و زرمعایه کار
 بسیارند لیکن باطن مغوی از میدانان و محرم سراز و عامی قطع اطریق بوده است و درین روز صاحب فرقه شده و در جلی خود
 مشغول تماشای ترس و محو از دنیا کاران بود و دفعه سواران ساله قنداری غافل بهر و قش سینه بود و در که با چند نفر
 بر نهادش گرفتار کرده او را در طرفه نیست که مرده میداشت که شیوه طاری و رفاقت با و از دوان و در زمان معروضه
 بر نور شده است و با اینهمه که بخت و قنیکه سواران قنداری نزدیک یکسند آفتاب و اگر نیکو و آفتاب برای اینکه
 بجای خود جان و قصد گریزند راه را بر گردانند و بطریق دیگر متوجه شد و مرده که باز نشانی شده مشغول قصه شد
 حریفان وقت شب از بطرف رشته جلو نیز بر سرش می آیند و مرده که را یکسیر تا دومی نیست برای خود بچه میل است
 یادیر روز بزرگ رانی زیب پایش که فغاند و یاده نیست از حضور اقدس عا و از غاصه سلام برسد و محو صاحب
 بعد سلام نیاز باید گفت که البته شب بخار روی اسایش می بینم باقی خام و در آفتاب گرم صاحب در غصه و باستان

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰

و در میان مردم و ملک و عارض فوت سلیمان الله تعالی لغافه خطوط و در و زده که با نوزدهم شهر حال بود و مطابقت
 دارد بسیار جدا و در حکم حضور عدل نکرد و در آنرا افزین بر سلیقه که مشهور شده باشد که مرضی بزرگان شمار رفتن صاحب شکوه آبا
 بنوده است و نیست حق بجانب این صاحب است زیرا که علوه و دوران ایشان مقتضی آن نیست که فرزندان ایشان اطاعت محال گنبد
 لیکن در این اطاعت محال انقیاد و حکم حضور است با طاعت محال صبر و کار اخراج از معنی بعد از اخراج از حکم و معنی است حالا
 بهر چه حضور از شایسته و بجا آید و این نیست اصل تربیت شمس البینه در چند روز کار تحصیل داری آگاه خواهم شد و بر روزه که چهار
 بود از خدمت خان صاحب خضر شد و بانی آدم خود و در و دیافت کرد که بهر صاحب همه دانه شده بود و خود در دست
 خدمت بخانه رفته بودند شاید یک پاس و زبانه خود و دانه شدند یعنی در و زده که خورشید و تاریخ با نوزدهم بود و خان صاحب مع اخراج
 لکن در و زده که شده و دیگر آنکه من این وقت تنگ محبت بودم از این سبب بهین گفتار و زبانه شده بعد از این خط طویل خواهد شد
 از تفصیلات حضور و محبت که وقت و انگلی خود هر جا که دولت اقبال تشریف بزند شمارانیز در رکاب خود و فرزند فراموش
 زیاده خیریت **و حق** معذل العضا و غیره الشاده سلیمان الله تعالی عنایت نامه و الدامه شامیر و هیئت علیخان
 دارد و غریب خاص حضور بر نوزد رسانید چون عمارتش عربیت معلوم نیست که مطلب آن محالی شامش باشد عربی
 آن چندان مغفوق بود لیکن غور نگرده بشید و الا از اکثر جا معلوم میشد انشاء الله العزیز بعد یاد کردن رساله قانون
 محمد و شامیر عربت عربی بخواه خواهد نوشت محبت شرط است معلوم نیست که از یاد گرفتن ابواب نذیر و محبت
 یا خیر بعد از ابواب مصاد است فیکه مصاد یاد می شود از حرف مطمئن می شوید باقیانده خوان هم زود تر یاد خواهد گرفت
 فانه صاحب جوق جوق محامد از اشرف نوشت بنویز البته سوا کی و محبت صفات حمیده هم دارد و دیگر از جنب رتانه
 اینکه روز جمعه که پنج و پنج است حیاضت جناب عالی در سر کار مرشد زاده خود را قرار پذیرفته لیکن حکم خودم تشریف خواهد کرد
 محبت کرده من خضر خواهد شد از محبت کفایتی که دل میخواست نماز حضور شمس البینه حکم رسیده بود و هرگز در گمان نبود که
 اول روز تشریف می آمد و در و زده یک پاس روز برای عرض و محبت جناب عالی مخصوص تعیین يوم و وقت رسیدگی
 چون اینجا هم خانه شمس البینه بر تماشایه موقوف است یکجانشه خطاط خواهم کرد و شمار خواهم طلبید و اغا صادق حساب
 بهر از آنکه صاحب بی سحر دارند که این بار یکبار باید رفت و سوا می ایشان مرزا احمد داماد کثیر انشاء الله خان صاحب چند
 گفته است که من که طلبا ندیده ام و خان صاحب هم گفته اند که یکبار این امر را خود بر دیدن این صاحبان از حضور حضرت طلب
 خواهم کرد اگر عرض من بزیارت میر و ثم الامم و نیست باعث اینهمه دود و رخصت آمد جناب عالی بر روز جمعه است هر چند من خود
 نیز با دامن رنجیده می باشم لیکن چه کنم که چنین امور موقوف برای من از زیاده خیرت با محال اگر مناسب میدانم شمارا می طلبم و الا
و حق که کتب برج شرافت و سعادت و یاسمین بهارستان البیت رشاد و گوهر فی قیمت صدور و قابلیت شکر و
 و یا وقت شام و از عدل فصاحت و خوش بانی فایز شمس البینه انشاء الله و از مقدمه محبتش مع کفره طرازی علیسیدان
 خوشتر است و در شام از بلاغت رحمت حسن صوبت امور و طوطیان ایشان چنین مقال من خوش کلامی از و بهر از و من
 سکه آرای نقد کوناه می نگ بر و طرازی تصویر خجسته در بخامی عاج معراج بلند مقامی خواهد بود محمد الهی سلیمان الله تعالی

مدد و دامن ایشان
 معنی بزرگان شانه

رنگ در محبت یعنی محبت
 عالی می معلوم

با غیر کجایی با

جانش از دای
 تمام بخت قورده

کتایب از اعراض
 کردن لب

احمد فقه که ابرسیه کاش ملک شهابستان شوی عیارات روز مره اهل زبان که کشیان بلاغت نشان زمانه و عیارات
آریایان در کار خود یگان از نرگس شهیدی این بوستان تا بگل خسر زهره فرق نکرده اند یکا بنی می بار و دود
طبیعت کن گل سر سبد کمال و شکوفه نور بهار فضل بسند دال گز دمانیدن اولی و حق قدرت و شکر
شکفتانیدن را چنین متنوع به مضامین نیکین در این مفرقه قسطاس مانند عیاب از هر سی از بی بر و
کاری آرد از هر یک صد آسین حالا صلاح فقیر تعمیر این است که به تخریر عیارات نیکین هیچ سفید آب
روشنی و کار را با اعلی خون بسکه که مراد از فکر است یا جاموده کاغذ ساده را رنگ در قی مقصودین سازند
و شتابان در یابی این صنایع را که بی بد و شتی و ملاح ازین سرتا آن سر رفته اند بوطر حیرت دارند بلکه
باین قاست کوتاهی باید که طبعی پوشان گشتی گاه به راحت را که به بلندی قدنازان باده راه رفتن خود را
می نمایند به رنگ سرکش روان شتاب از پا دارند و تهور و مستکامان لشکر عدیم الی بی را که پوسته بر خود می
چینند به نمان غیرت بر جگر بگذرانند لیکن تالب و دهن یاران استنای مصنوعات گوی علیه اللغه نکرده چندان
شیره جان پر و نهقات حلاوت آمیز ازنی خامه جاد و طراز محال است و اسنه معرفان لذت شربت روح
نوار مضامین طرب آگیز لال از میان خاص که در یک مسوده احوال او کاشته اند از دنا نیر حیده معدن
حلائی احمد است چیزی بنام گوی برارند و امید داران جان طلب رسیده را بلونیه و کانش که فزه آن بلند
عمر و بارامی چیده است ناموده به تخریر برگارند از این که جواب این رقع بطریق تنای منتظران همین استق تخریر نماید
و از مطامع آن ابواب بحث و شایط بر روی اجبا بکشاید رقع خواجها نواجحان ذوالجهد و العالیات
بلاغت درین اثنا سلیک الله تعالی بعثتیا قیکه با فوق آن تصور نباشد واضح باد که کتب و انوار مرقوم است دیگر
شماره حال بصحابت آدم جالینوس مان بقراط دوران حکیم حکم خواجها محمد خالصاحب رسیده نشایط بر شایط از است
داشت صاحب این خط بفرست که بشما نوشته میشود در این مدت بمکی و دو خط صاحب رسیده است خط در دو کجا بجا
ملف نمی شود بلکه در سه خط سوای آوک فرستادم سبب نیست که در خانه تاج الدین حسین خان نوشته باشند با ایشان دادم که
ملفوف عرضه خود که سی غلام حسین خالصاحب روانه مینمایند بفرستند معلوم نیست که سوای این دو خط به خطی بشما رسیده یا خیر
اگر میرسد البته در خط مینوشته اند لیکن نمیدانم آدم خالصاحب چه باز که خط رسیده خلاصه ترجمه مسوده پیشه فرستاده شد حال
و مسوده حال هم ترجمه شده میرسد ده یا یازده رقع دیگر مانده باشد بیشتر در خطی احوال در بار نوشته بودم ندانند رسیده یا
این بود که بنالعلی روزی نوشته بودم شرف علیخان در دو خط و پنج خط رسیده که خواجها بادشاه خان را مدتی است که
بر بارم بنیم خالعلی فرمودند که ایشان بشما نمی آیند طرف ثانی عرض کرد که در شهر جمع نمیدهد ام خود بدولت تسلیم کرده
فرمودند که من با ایشان شش دارم خان ندانم بوقت حاله معلوم شد که مورد عقاب اند ارشاد شد که منظر این حد
خفیت ایشان با من علاقه روحانی دارند و بهم با ایشان همین علاقه دارم آدمی طیاقت خواجها بادشاه خان که جاد
شود از فوت و مرگ و امانت و دیانت و صدق کلام و اکل حلال هر چه گویند بر ایشان ختم است و در هر سال شایان

تکمیل شد
انقاشان و
مصوران
میدهند
نخ بچنان که
در خط صاحب
زیرا همین
قدما انجیر
بلاغت عالی
فصل بعد
و غایت
که در خط
از خط صاحب
و خط صاحب
که در خط

بر کاغذ دیگر صاف خواهند کرد و بعد از صاف کردن و ملاطفت منج را درون قفل آن نهند و مکتوب را به روانه خواهند نمود و من هم
فرامی آیم این صورت که اول من را جعفر صاحب خواهد بود چه اگر از دور بخشنید نوشته نو شهر حال ایشان را ندیده ام سمعتم که
کذا نه و سواي روز جمعه برای مدح و نصرت دست می دهد خواسته بودم که این هم باحواله بجهت آید که کم لیکل
باین راهی شد زیرا که طرف ثانی خواهش ملاقات از ته دل دارد و اینقدر بر لی التماسی خوب نیست ایضا من در ۱۰
ویدیه آنجائی ام و امر روز از صبح طلبه یاران من و رفیق بودم که اگر ام خان پسر خانسانان جنب عالی در کمال لایق بودی
و رسیدی حسین خان آمده بودند آن بر دو صاحب و این وقت صحبت شد فریدی حسین خان ششست ام و دیگر خدیو سرت
و قهر چه به بر ابرت نور الله شمس قبالکم بعد استیفا و اودان محفی نمائند که تقییه سرت طراز زبان نزل که عبارتش
روح امیر علی شیر خانی تازه و دیگر و هفدهم شهر حال سیده دل ایچت تازه و روان ارحت بی اندازه از زانی دست درین
محبت نامه از سبب تعجیل بجای لفظ جایزه جاریه از قلم شامتر شمع بود و جنب الای شاکمان علی کذاست و خوب شد
که معنی خفقان تهریر در آوردند و الا از خفقان شاکمان معنی شهو و مروج که خدا کند می بود خلی پنج بر می داشتیم احمد سعد که از
خفقان که امیر زاده ای نازک طبع ناز پرور بآن متصف اند محفوظ هستند خدا همیشه بر کران دارد و باز مروت بودن
آن اقبال نشان تهریر بر ماطالع کتب کمال شکفتگی سناط دست آفرین صد آفرین هر چه می کنید خوب می کنید و برای
نود می کنید و زوی بکار خواهد جهان را گمان نیست که تحصیل علم و کسب کمال برای همه رسانیدن مبلغ غلیظ است نزد
عقلا یعنی از سر غلط زید اگر کسب فضا لکمل ای و رفعت نفس که کوز غلط ارباب بصیرت می باشد و آنچه در جوس
رسیدن جواب مکتوب از طرف الدامه خود و شکاشته ام من و رفیق بر بط کلی با ممد اقامت دارد و در دو حال بدین نسبت خطم
در واک اگر نری تلف شد یا جواب آن رخ غفلت به کار با خاصیت عنفا پیدا کرد لیکن حیران این معامله ام بدی
که خط احدی در واک اگر نری تلف نشود و اگر مکتوب الیه که خط برای دوست هم بجائی حرکت کند که باز خط را نماند علی کنند
یا مکتوب الیه میرسد اگر در همان قریب جوار تردد دارد و الا بهر که نوشته است پس نمی دهند بخلاف واک در علی گشته
و چهار خط دو خط بیا وید و با لجه با این بهانه نماند جواب خط طلب کلی دارم ام فوری خط دیگر بجهت روانه خواهم کرد و درین
عرض مدت که تا اینجا وارد و اگر جواب می آمد بصاحب می رسد و الا بگویند خواهی فهمید طول این بفرمایند و من به هم نمودن
اینقدر که میگویند سفر تنگ شده حرف می زنی بلکه از بی شغلی تر آمده ام حالا بیس من بگویند و مجرای لوق ووق هر دو بهر
است لیکن بشیر طیکه امید حصول منفعتی باشد و الا و نوانه میسم که من استخوان یکسکه آفتاب کرم نازم و احوال فوق
آنچه واکل نوز آقچه که تا نیکو بیار ساقو تا آبولدی بکنی اگر خوابه قاضی خان یوز بیگ بی سون لایق من است
روزی که آن شادان نشان از شخص بگانه و جلدوی قدمت حاصل نموده بود به خواهر بدخترا و خوش خوش
قبله که به باندگی وزیر صاحب را سلام و نیاز و قار و اشلا نیکو کنی دعا و مار به سیکو کوچی لایق من سلام و مکیات
یاد مای دین فی فائده در **تبریز** این نوشتن پیشه ملاقات و شیرین کام نیز ملاقات طالع عمره بعد استیفا و در
شرف محفی نمائند که در روز که باز در هم شهر حال بود از ضعیف آباد کوچ پنج که بهی اتفاق است و امر و باز

این مکتوب را به روانه خواهند نمود و من هم فرامی آیم این صورت که اول من را جعفر صاحب خواهد بود چه اگر از دور بخشنید نوشته نو شهر حال ایشان را ندیده ام سمعتم که
کذا نه و سواي روز جمعه برای مدح و نصرت دست می دهد خواسته بودم که این هم باحواله بجهت آید که کم لیکل باین راهی شد زیرا که طرف ثانی خواهش ملاقات از ته دل دارد و اینقدر بر لی التماسی خوب نیست ایضا من در ۱۰
ویدیه آنجائی ام و امر روز از صبح طلبه یاران من و رفیق بودم که اگر ام خان پسر خانسانان جنب عالی در کمال لایق بودی و رسیدی حسین خان آمده بودند آن بر دو صاحب و این وقت صحبت شد فریدی حسین خان ششست ام و دیگر خدیو سرت
و قهر چه به بر ابرت نور الله شمس قبالکم بعد استیفا و اودان محفی نمائند که تقییه سرت طراز زبان نزل که عبارتش روح امیر علی شیر خانی تازه و دیگر و هفدهم شهر حال سیده دل ایچت تازه و روان ارحت بی اندازه از زانی دست درین
محبت نامه از سبب تعجیل بجای لفظ جایزه جاریه از قلم شامتر شمع بود و جنب الای شاکمان علی کذاست و خوب شد که معنی خفقان تهریر در آوردند و الا از خفقان شاکمان معنی شهو و مروج که خدا کند می بود خلی پنج بر می داشتیم احمد سعد که از خفقان که امیر زاده ای نازک طبع ناز پرور بآن متصف اند محفوظ هستند خدا همیشه بر کران دارد و باز مروت بودن
آن اقبال نشان تهریر بر ماطالع کتب کمال شکفتگی سناط دست آفرین صد آفرین هر چه می کنید خوب می کنید و برای نود می کنید و زوی بکار خواهد جهان را گمان نیست که تحصیل علم و کسب کمال برای همه رسانیدن مبلغ غلیظ است نزد
عقلا یعنی از سر غلط زید اگر کسب فضا لکمل ای و رفعت نفس که کوز غلط ارباب بصیرت می باشد و آنچه در جوس رسیدن جواب مکتوب از طرف الدامه خود و شکاشته ام من و رفیق بر بط کلی با ممد اقامت دارد و در دو حال بدین نسبت خطم
در واک اگر نری تلف شد یا جواب آن رخ غفلت به کار با خاصیت عنفا پیدا کرد لیکن حیران این معامله ام بدی که خط احدی در واک اگر نری تلف نشود و اگر مکتوب الیه که خط برای دوست هم بجائی حرکت کند که باز خط را نماند علی کنند
یا مکتوب الیه میرسد اگر در همان قریب جوار تردد دارد و الا بهر که نوشته است پس نمی دهند بخلاف واک در علی گشته و چهار خط دو خط بیا وید و با لجه با این بهانه نماند جواب خط طلب کلی دارم ام فوری خط دیگر بجهت روانه خواهم کرد و درین
عرض مدت که تا اینجا وارد و اگر جواب می آمد بصاحب می رسد و الا بگویند خواهی فهمید طول این بفرمایند و من به هم نمودن اینقدر که میگویند سفر تنگ شده حرف می زنی بلکه از بی شغلی تر آمده ام حالا بیس من بگویند و مجرای لوق ووق هر دو بهر
است لیکن بشیر طیکه امید حصول منفعتی باشد و الا و نوانه میسم که من استخوان یکسکه آفتاب کرم نازم و احوال فوق آنچه واکل نوز آقچه که تا نیکو بیار ساقو تا آبولدی بکنی اگر خوابه قاضی خان یوز بیگ بی سون لایق من است
روزی که آن شادان نشان از شخص بگانه و جلدوی قدمت حاصل نموده بود به خواهر بدخترا و خوش خوش قبله که به باندگی وزیر صاحب را سلام و نیاز و قار و اشلا نیکو کنی دعا و مار به سیکو کوچی لایق من سلام و مکیات
یاد مای دین فی فائده در **تبریز** این نوشتن پیشه ملاقات و شیرین کام نیز ملاقات طالع عمره بعد استیفا و در شرف محفی نمائند که در روز که باز در هم شهر حال بود از ضعیف آباد کوچ پنج که بهی اتفاق است و امر و باز

همین قدر کج شد پس فردا به سلطان نوریه رسیدم از آنجا به طرف کلب و دانه جلو کشیدم و روم در این سفر سواهی مار و کرم
 و حباب و دیگر از قسم سکاژینیت مرزا مهدی علیخان صاحب زاده که از بطن خاص محل است یک روز پیش از کوچ
 و فیض آباد منسوب بر شد روانه لکنو کردید سبب مقهور شدن آنکه نتیجه بی بی بیج سر داد و بدست خاص بر داری
 گایش رسیدیم کاره محض خبر چند روز چون نوبت تحقیق از خود شش رسید نام یکی از رفقای خود بنام کریم
 نزد ام او زده است شاید او را به بلخی راضی کرده باشد لیکن چون را دل بحضور دریافت شده بود بی او نبرد و از لشکر
 بیرون کرد و فریاد ماند که چند روز پیش ازین دلیل عامل سلطان نور را بر سر سوال و جوابی از لشکر رانده بود و نام او
 که حالا خود باراد بر برق چشم کشتان گرفت و تهدید دیگر اثر را و اخذ نذر و نیاز بان ضلع میروند دیگر آنکه دوسوده دیگر که نزد
 عربیت فرجه شده و این یکی قبیر میر سدر رفته اول که در کرب است فیلی مختصر بود و در رفته رفته که زیر این رفته نوشته
 بود یا قتیان تبرجه نذر دانی بخش همه صاف است هیچیک از آنها لغت نیست مگر در یافتن کریبان قری غورینجوا
 شما بجای خود غور بکند چه یافت بشود و از احوال دهن غایب و آنچه غایب میبیند خواهیم فغانید اما رفته و این طویل
 بوده است و چون درین کاغذ یک خجسته جواریه باقی مانده بود بر بارچه دیگر نوشته شده بود و کاغذ را ملاحظه نمایند
 همه بخوبی حالی خواهد شد و در رقصای فارسی بعضی عبارتها که شش بر ذکر سبب علم یا صنی است البته بفرجه شاد است
 و نخواهد زیرا که من راه ختمای رسیده ام و شرح آن طول را می خواهد انا الله القدر این هم بوقت رسیدن
 فیه آسانی خواهد شد و اگر آنکه شخصی در اینو لافزایش بر فیکره است که یک رفته در سبب سدر از شدن غنی نیست
 پر از حضور باد و لغت پیرا و نویسدین خود البته نوشته خواهیم داد لیکن خجسته صاحب تبعید یلوم که
 صاحب این قمر را سرخام نموده مسود آن نزدین فیه رسید نام خدا شربت شمشاد شده رسید به دست فرستاده بود
 بوستان امارت و جدالت لکن الله تعالی بعد اشتیاقها نمی نماند که مضمون عرضی سی مبتدا و کعبه و خطای خودم
 که بصحابت حسین بیگ خدمتگذار رسیده ام و در کتب خسته غده ماه غراست حالی من گردید افسرین بهر بیت عالی شما
 که هرگز ترغی آید ستم بر خاستن حقیقت دارد و دیر است که در بروی بزرگان شما پنج هزار میا استاده می ماند
 لیکن بنای دولت انسان همین می در کار خود و غنای در رضی دشمن آقا است که سدر و باغ امارت میسید از
 استاده شدن صاحب چمن دولت برب و زینت دارد و خدا کند که شما همین استاده ماندن دست اقدگان بکشد
 و صلاح را که از ما می پسید بخدا که صلاح با همه صلاح خود شماست عقل و شعور شماست اعتقاد است هر چه خواستید کرد و خوب امید
 من از پریر و مولوی مسیر علی جوهر نصیر الدین مرید خاص شما را تا بنا که بنارس رسانیده بحضور آمده ام و هنوز
 حاج الدین حسین خان صاحب ندیده ام بعد ملاقات و شورت بعد که بر چه قرار خواهد یافت نوشته خواهد شد
 و انانی همین را میخواهد که اعانت آقای خود پسند باید کرد و دیگر خدا کند که شما از رفیق خود غایب به حال امور دنیا آفاست
 بر چه بنظر رسد انوقت در جلدی همین قدر الکفایت احوال با قریب خدمتگذار دریافت شد خدا کند که با جمیع حساب
 شایسته ترات تاج کج که آبا در انعام کردند من هم از اول تا آخر دیده کم و بیشی که مناسب بود بعمل آوردم و نقل آن نزد

خوبی نو خود بر وی لکن مناسب همین است با هم جان می آید و چه نوشته ام به این آید و روزی بقا که فرج الدین خان
از دست شمشیر روز و از دشمنان درین صحنه چند بار آید و بگریه کرد و وارسی بعضی موانع بر بارش نمود و غایت معورت است
و بر روز که جبهه بودیم روانی ایشان تفریر پذیرفته بود و امر و ز که شصت و یکم بود و لیکن از سه روز باران رحمت مبارک
و فرصت سرخاریدن نمی دهد و در خیالت امر و ز هم نمی توانند رفت آداب بندگی از طرف شما رسانید بشد خان موصوف خل
تعلیف شما نزد خود غلام حسین خان صاحب میکند و از خان صاحب چند یار می آید و بیماری اینست که با کجی نمی زنند
عالم سکوت دارند و انجام بخیر کند و سبحان علی خان صاحب راسه ماه کامل درین شهر میگذرد و شنیده باشند که آن
کلمه آتش مزاج باغواهی بعضی مخالفان با ایشان و تخریب تمام الماک را بجا که برادر کرد و دیگر اینکه شخصی که دیوان میر
انشاء الله خان صاحب شته میفرودخت و در ایامیکه لاله چرخ لال صاحب جمعی خود و نوشته اند شایع بار بود و آخر از
عسرت خرج تراشد و بعضی با دند و برادر کلانج در رفت از من بگول قیمت باین شرط طلبیده بود که بعد جانی شدن نوشته
خواهم داد و این هیچ جواب ندادم باز پیغام میبند نمودم که حالا آن دیوان فروش خود رفت من دیوان خان صاحب از خان صاحب
برای اصل طلبیده ام خواه که کاتب طلبیده اینجا بنویسایم و شما بول بپرسید خواه شما کاتب میدار که دیوان از من طلبیده در مکان
خود بنویساید لا موصوف گفت که رقبه همین نمون بخواه امانی حبس بپرسید و بن بپرسید که در خط خود بفرستم چنانچه موافق
گفته مغربی الیه رقبه بشما نوشته و رفت خطشان فرستاده شد شاید که رسیده باشند یا رسد راقع ۱۲
مرد بوستان رشادت عالی قدر منبع الشان سلکم الله تعالی بعد باینکه بشان کم نمی و تهنیتی صحبه که در خط میسر شود
مغنی نام که دو قطعه خط صاحب بقیه و سه قطعه عرضی برای قبله و کعبه رسید و جواب بفرستاده شد یقین که رسیده باشد
آنچه در خط حال احوال بی رونقی کار منشی و بجا خندیدن رب النوع او نوشته بودید دریافت شد کار منشی گری کار پر کنه
نیست که موجب درجیت باشد و هر خدمت موقوف بر شفقت آقا بحال نو که خدمت گذار است و فی الواقع محویم چنین کرد
بودن کار صاحب عزمان نیست این مضایقه ندارد که و منشی اول و کلان گفته شود و شما منشی دوم هر دو زمان به صاحب
بگوید شاید که اینک حکم او بشماره ان باشند این با دغل من بگو ارامی کند و شما هرگز اندیشه کنید من برای شما زمین بمان را
با کلکته و لندن کی خواهم کرد و آنچه مرقوم بود که بحث کسی خود را از دست دادم راست است که تقیب باطن زنی شد
باز استاده شدن بر آنچه بود لیکن شما خود گفتید که این چیز با پیش و انا یان حقیقی ندارم اقبال نشان من بد آید
که یک برای زن قحبه پیش با و شاه فی نشین و وزیر عظمی استاده می ماند لیکن بلا پیش زیر چه حقیقت دارد این استاده شدن
برای شما خوب شد و من بسیار خوش خندم برای این که شما از خاندان محمد و علاه هستید و بنور آغاز شباب دارید و نام و نشان
بزرگان هم مگوش شما خورده گمان آن بود که شاید از نسب خود غوری و در فرشته باشد جلال این استاده شدن پیش آمد
گمان ضعیف هم بغیر و شما باقی ماند و دانا را همین میباشد اگر چه گمان من غلط بود چه که شما کجایی و بنده این نام نشان
نموده اید و بار گفته اید که از نام بزرگان را چه فایده نماید برای ما باشد البته کار امانی آید و روزیکه خان صاحب بمان
گفتند که صاحب خدمت منشی گری رو بروی صاحبان عادلان فی نشین شما کی است گفتند که بعد که در نوکری و انا

۴
منشی گری
۵
خود نوشتن
۶
خود نوشتن
۷
خود نوشتن
۸
خود نوشتن
۹
خود نوشتن
۱۰
خود نوشتن
۱۱
خود نوشتن
۱۲
خود نوشتن
۱۳
خود نوشتن
۱۴
خود نوشتن
۱۵
خود نوشتن
۱۶
خود نوشتن
۱۷
خود نوشتن
۱۸
خود نوشتن
۱۹
خود نوشتن
۲۰
خود نوشتن
۲۱
خود نوشتن
۲۲
خود نوشتن
۲۳
خود نوشتن
۲۴
خود نوشتن
۲۵
خود نوشتن
۲۶
خود نوشتن
۲۷
خود نوشتن
۲۸
خود نوشتن
۲۹
خود نوشتن
۳۰
خود نوشتن
۳۱
خود نوشتن
۳۲
خود نوشتن
۳۳
خود نوشتن
۳۴
خود نوشتن
۳۵
خود نوشتن
۳۶
خود نوشتن
۳۷
خود نوشتن
۳۸
خود نوشتن
۳۹
خود نوشتن
۴۰
خود نوشتن
۴۱
خود نوشتن
۴۲
خود نوشتن
۴۳
خود نوشتن
۴۴
خود نوشتن
۴۵
خود نوشتن
۴۶
خود نوشتن
۴۷
خود نوشتن
۴۸
خود نوشتن
۴۹
خود نوشتن
۵۰
خود نوشتن
۵۱
خود نوشتن
۵۲
خود نوشتن
۵۳
خود نوشتن
۵۴
خود نوشتن
۵۵
خود نوشتن
۵۶
خود نوشتن
۵۷
خود نوشتن
۵۸
خود نوشتن
۵۹
خود نوشتن
۶۰
خود نوشتن
۶۱
خود نوشتن
۶۲
خود نوشتن
۶۳
خود نوشتن
۶۴
خود نوشتن
۶۵
خود نوشتن
۶۶
خود نوشتن
۶۷
خود نوشتن
۶۸
خود نوشتن
۶۹
خود نوشتن
۷۰
خود نوشتن
۷۱
خود نوشتن
۷۲
خود نوشتن
۷۳
خود نوشتن
۷۴
خود نوشتن
۷۵
خود نوشتن
۷۶
خود نوشتن
۷۷
خود نوشتن
۷۸
خود نوشتن
۷۹
خود نوشتن
۸۰
خود نوشتن
۸۱
خود نوشتن
۸۲
خود نوشتن
۸۳
خود نوشتن
۸۴
خود نوشتن
۸۵
خود نوشتن
۸۶
خود نوشتن
۸۷
خود نوشتن
۸۸
خود نوشتن
۸۹
خود نوشتن
۹۰
خود نوشتن
۹۱
خود نوشتن
۹۲
خود نوشتن
۹۳
خود نوشتن
۹۴
خود نوشتن
۹۵
خود نوشتن
۹۶
خود نوشتن
۹۷
خود نوشتن
۹۸
خود نوشتن
۹۹
خود نوشتن
۱۰۰
خود نوشتن

این شهرها مثل کجای حقیقت دارد و مصر و غیره عرض میدارم بر طرفتای مردم لازم که آئینه همچون اینست
 بدل یا دره بخیر است آقا میرفته بشید میزدی و دیگر فردا روانه خواهد شد و زود پیرش هر برای اوقات گذاری
 کافی است شما خود فضل الهی در امر معاش سلیقه کلی دارید بضمیمت درین امور بصاحب حکمت ببقان آموختن است
 بیشتر هم خطی بر زامیگیا صاحب فستاده شد رسانیده باشد حالا خط دیگر میرسد این اهم برسانید ابو الحسن خالص
 آشنای قدیم و مهربان بحال غیر از ملاقات با ایشان مرسوم ایشان بودن مضامینت ندارد و این که شما
 اندیشه از طرف خالص صاحب در دل دارید خالص صاحب هرگز بدخواهند بود و خالص صاحب افرغنت معاش شما منظور
 بهر طور که اتفاق افتد خط دیگر برای جناب محمود هم نزد میر رمضان علی صاحب رسانیده خواهد شد ایشان خود در
 ملاقات مرز امیگیا صاحب خصصت خواهند داد و خطوط صاحب جابجا رسانیده شد جواب بعد از این می آید رسانیده شد
 در همین خط پارچه کاغذی که گشته است ملاحظه بایر که واقعا صاحبان هنوز در چاهانی هستند و من هم در حضور نشد
 ارادتمند شما دارم و آقا صاحبان هم یقینیکه فردا در حوالی بروند و آقا صاحب شفق خود را از خط صاحب بسیار
 خوش شده اند جواب اندیشه من توفیق نموده اند بن عبد ازین خواهم نوشت از حضور هم دعا در جواب کورش
 ارشاد شده و قریب ۱۵ بدل صفات منزل حضرت خواهد بود معنی مانند که خطی پیش ازین هم از انصاحب سیده بود
 لیکن چون جبهه دو والد ماجد صاحب فرمودند که در سه چهار روز نزدیک است که خط دیگر هم باید پس بهتر
 این است که بعد وصول خط دیگر جواب هر دو مکتوب یکجا گاشته آید چون مرسوم همین است که محبت نامه تسمیه هم
 در تلف خط خانگی می آید و مطلبی هم سوای بیان صحت و عافیت اینجا دریافت خیر و خوبی آن نواب و گلوستان
 محب و علا نموده است من هم تحریر بنمودم لیکن این مدت در وقوع تعویق در رسیدن مکتوب بلاغت اسلوب
 در خیال نبود اگر چه این هم بی کسب بنود معلوم شد که از باعث تشریف آوری خالص صاحب خود ما بود و بنده
 تحریر خطوط بسبیل تواتر رسمی شش منیت از اسبابا بد آورد و الا پوزر و حافی حاجت تکلیفات طنا هر چه
 رسیده نذر آدم بر مطلب دیگر این است که دیروز که یازدهم شهر حال بود در قریه مضامینت عنوان منضم نویسد
 صحت جسمانی و یافتن تنخواه با بهشتی و بمصرف رسیدن مبلغ مذکور و راندن حسین بیک بد نفس اثر الناس
 وصول آورده مسرور و مبهتج ساخت از آدم حرامزاده خدا را مان خود دار و کار خود بدست خود کردن بدان
 است که بنده نالائق بی حیا در خدمت باشد نوکر بحیای بد ذات رسوا کن آقا ست اهلان چنین
 حس را جواب می دهند خداوند حالا یا این مرد که راجه بلانزد والا از امتدای نوکری نا حال مصدر
 چنین مقصود و مقصود نبود بلکه شما بار با تعریف و ابرایش من گرده آید که بسیار سگین و کم آزار و بی زبان
 است و نامتبر و سارق هم نبود لیکن معلوم شد که عصمت بی بی از بیچاری دری بوده است آنچه در
 خط سابق مرقوم بود که دیو انصاحب طریق متمت و جبر از جانب امین پرسیده اند صورتش است
 که این قاعده ایجاد طبیعت خود من بود و نقل فضل عجیب ده سال بلکه بیشتر است حالا بطمانینت

از آنکه قاضی بدینی کرد
 بنده بنیت شما را میخواند

لا اله الا الله
 محمد و آله

سلام الله علیکم

سید فخر الدین
 آردن در کار

بطاقت خاطر تاملی در یاد کردن آن بکار بر سر دست بخیال نمی آید و نیز تحریر آن از بخت تا بطریق تربی الفبی
 نوشته نشود و بعد طرف ثانی نخواهد افتاد و الا اندک نیز بعد از این بر دو عمل را یاد کرده و طریق
 تفهیم آن نیز از پیش خود اختراع نموده بصاحب خواهم نوشت تا دیوان صاحب را در فهمیدن آن در دوسری
 روند و من حالا قسم خورده ام که در هیچ مقدمه از امور در بار بصاحب نویسم زیرا که هر چه در
 خیال من اینجا می گذرد شما اینجا بدان به عمل می آید بلکه بتدریج از آن پس من از تحسیر خود
 نجات می کشم گو یا با برسطو نصیحت می کنم از آنجمله کی موافق ساختن تمام عمل در بار چه دو و دعائیت
 آقا بودن و دیوان صاحب را اگر چه خودش شریف النفس است از آن خود که در دن همه وابسته بتدریس شماست
 من از اینجا هیچ ننوشتیم بودم که چنین باید کرد و چنان حالا سوا می نشان دادن غلطی لفظ که انهم در عالم
 تعجیل اتفاق است خیر دیگر بصاحب نوشتن خون نصایح عین است حق تعالی شما را این قدر دسترس بدو در عرض
 آن حسن سلوک و الفت که یاران با شما می وزند از شما خد شکر آری هر یک بنظر رسد از گرم الهی بن هم بعینیت
 بر آن تر صد آن بوده زن شاه پیرا احواله با ابو العیش کنند در روز خوابه گو و فخر الدین بر دو و خواجه پیرا بی شاه
 مار کرد و زند و محسن حسن طال عمر ما بدی پوشیدند بچهار کلاه محمد اندر در در کلاه خود رفت خوابه عبد الله که
 خطا بر نمیکند لیکن از صورتش غم و اندر دگر تراوش می نماید آقا صاحبان مخدوم و آقا صاحب خود ما خوش و
 مزاج حضور اقدس حسین صحت است چون من این وقت بخاس ستم و فر دانه حضور بر نور دارم
 از طرف حضور و الا بوجوب حکم دعا و از طرف دیگر آن سلام میرسانم خطا بر سنگ در همین خط ملفوف است
 نزد امن و قاضی صاحب و امیر صاحب تا حوالی نو که بچهار و بی تعمیر می شود و خواهم رفت تا شام بخوابم و بانه
 این صاحبان بخانه مراجعت خواهند کرد من بخانه میراث را اندک خان بسوز خواهم کرد و در **۱۴**
 گوهر در راج علوب و احترام بر سجده بسم الله تعالی بعد از استیفا قبا مخفی نماید که پیر و ز که پانزده
 شب جمعه در روز دوشنبه بود موافق قاعده ستمه عرضی معمولی با کافیه ای اسی تعمیر رسید و شعر از
 حالات آن سه مایه کلمات گردید خطی که اسی آقا صاحبان بود نیز رسانیده شد این صاحبان بعد یکماه
 کامل در روز داخل حوالی خود شده اند من هم پیر و ز بعد شانزده روز بخاس آمده ام
 خطی که دوست آقا صاحب مختار سرکار فیض آقا صاحب عالم بهادری شان نوشته بود نیز بطالعه
 شان در آمد خاطر آن بزرگ جمع کرده باید داد در نیولا از قصص تازه این که اخیر سر و کتابی دارد
 موسوم با محار خسر وی در نسخه مذکوره صنایع شعری بسیار ذکر کرده از آنجمله رثه تضمن صنعت
 تجنیس خطی نوشته یعنی بر لفظی برابر خود لفظی هم صورت خود دارد مثل این عبارت درویشان
 درویشان چون بسته خون بسته نه زانی بر بابی بیایند نیابند معلوم نیست که این عبارت متوجه
 طبع این خرد است یا کافر دیگر با آنجمله شخصی این عبارت نزد جناب عالی برده بود بسیار پسندیدند

صاحب من آدم با همین انداز آسان کسی نخواهد آمد صاحب لا جناب لگه زبند مذموم ریاست باورچی هم بعد ملاس
برست آدم طعام اگر نیزی و بند و سست هر دومی پرد و آدم با خود بطور گماشته هم دار دست رو به مشا به میخواید
مکن نیست که بنورده را منی شود اطلاع قلم که و پیش این بنویسم که بعد بر دار را هم روانه کنم لیکن چون خبر رسید که
بسی اغلی خان صاحب از کاپو ریخت نگار و قطعه بردار رافتا و نه موقوف کردم حالا باید دید که خان صاحب چنی نویسد
و آنچه از کار و بار دنیا نوشته بودید صورت نیست که از همه بهتر بودن صاحب طلال و آئینه هر جا که تشریف داشته باشند
بمحضر صاحب الانساب بر مناسبت اگر این امر صورت امکان بند و نیابت پرگنه از نیابت سر رشته داری
پسندیده تر لیکن بشرطیکه همراه خان صاحب مکن باشد با حاصل چون شاتعلقی نبات خان صاحب بد هر گاه تشریف بیاورد
همین گوید که نیابت تحصیل داری بگفته خود را برای شام قدر سازند ضمون خطا خان صاحب همین بود که بودند و در بر گشته
مکون فاطمه دارند با جمله بعد سه چهار روز بقیع که خان صاحب اخبار برسد و امری برای صاحب قرار گیرد و دیگر اینکه در خط نامه
لفظ جمل که گذشتن روح شخصی بود آئینه مذکور او هیچ نباید نوشت خبر برای از جیف از زبان عوام معتبر نیست اگر چه
دلائل غیبت و جبروت او داشته باشد مضایقه ندارد و الا چه ضرر و خصو صا عبارتی که در لفظ جامه گذشتن مثل ان
باشد هیچ صورت مناسب نیست هر چند این اصطلاح را کم کسی میداند لیکن بقرینه دریافت می تواند شد آئینه اگر
بمحو خبری گوش خور و بهتر نیست که ننویسند چرا که اگر اصلی وارد و بعد دور و ز شام هم خواهند شنید و اگر در هیچ است
نوشتن آن خالی از قباح نیست و البته افتخار و تصریح نام شخص است اگر گنایه باشد بیست قباحی ندارد و حالا بعد از این در
جایای که گفته کیشی یا دلوغ کیشی در ترکی می نوشته باشد یا نام عبارت و ترکی باشد بلکه به جیبی از کیشی از این
و گرانگی اظهار آن قباح داشته باشد در ترکی نوشتن بهتر است که احدی بران طلع نمی شود و شام خدا سوای بی
در فارسی و هندی و ترکی سلیقه درست را بدو بی هم اگر چندی با طینان خاطر توجه آن خواهد شد و دست خواهد شد
و دیگر خیریت از خصو را قدس اربع و عاریس حالا لایق رتبه باقا صاحبان باید نوشت بیشتر برای کسانی که بقیه
نوشتن چندان ضرر و آنها دوست اند سلام هم خوش میشوند و الله تبارک و تعالی کوریش اینی **فقط**
سلک آند یا صاحب الفضل و الرشاده بعد از این مخفی نماید که مکتوب و لوازم تو هم به هم بیع الا دل تسعه بخری بر سر ز که
چیشته و تحمل که بست و پنجم شهر حال بود چه روز و وصول گشته غنچه انتظار را با هم گرا حلصول مقصود و کارها و چو محب که
دین به اتفاق و در و لشکر صاحب لا جا به پرگنه خان صاحب کلف نشان نیز افتد و ط فیر مل و دولت ملاقی نماید و بشت
یعنی شما خان صاحب را بنید و خان صاحب اخذ کند که پول جمع شده نماز و دار شکوه آباد بیاید معلوم است که شیوه
این مردم و قاعده ستمه سرکار اگر نیز مخصوص این صاحب نشان نیست این خود و بهی است که بهر چه قدر است و ان
میرسد اضطراب و تعبیل دین و مقام صرف ندارد لیکن چون روز اول و دعوت است بر قدر که لقمه بماند و در ترس
منو و میران بیشتر غولهای مشاوه گذشته امروز والد ما بد شامی نویسد و همین خط امر و بهر چه حیده به
دشمنه حال هم نزدیک است لیکن من تا امروز یک شعر نگفته ام هر چه بعد از این می نویسد بماند است بهر چه باطنی خواهد بود

صاحب من آدم با همین انداز آسان کسی نخواهد آمد صاحب لا جناب لگه زبند مذموم ریاست باورچی هم بعد ملاس
برست آدم طعام اگر نیزی و بند و سست هر دومی پرد و آدم با خود بطور گماشته هم دار دست رو به مشا به میخواید
مکن نیست که بنورده را منی شود اطلاع قلم که و پیش این بنویسم که بعد بر دار را هم روانه کنم لیکن چون خبر رسید که
بسی اغلی خان صاحب از کاپو ریخت نگار و قطعه بردار رافتا و نه موقوف کردم حالا باید دید که خان صاحب چنی نویسد
و آنچه از کار و بار دنیا نوشته بودید صورت نیست که از همه بهتر بودن صاحب طلال و آئینه هر جا که تشریف داشته باشند
بمحضر صاحب الانساب بر مناسبت اگر این امر صورت امکان بند و نیابت پرگنه از نیابت سر رشته داری
پسندیده تر لیکن بشرطیکه همراه خان صاحب مکن باشد با حاصل چون شاتعلقی نبات خان صاحب بد هر گاه تشریف بیاورد
همین گوید که نیابت تحصیل داری بگفته خود را برای شام قدر سازند ضمون خطا خان صاحب همین بود که بودند و در بر گشته
مکون فاطمه دارند با جمله بعد سه چهار روز بقیع که خان صاحب اخبار برسد و امری برای صاحب قرار گیرد و دیگر اینکه در خط نامه
لفظ جمل که گذشتن روح شخصی بود آئینه مذکور او هیچ نباید نوشت خبر برای از جیف از زبان عوام معتبر نیست اگر چه
دلائل غیبت و جبروت او داشته باشد مضایقه ندارد و الا چه ضرر و خصو صا عبارتی که در لفظ جامه گذشتن مثل ان
باشد هیچ صورت مناسب نیست هر چند این اصطلاح را کم کسی میداند لیکن بقرینه دریافت می تواند شد آئینه اگر
بمحو خبری گوش خور و بهتر نیست که ننویسند چرا که اگر اصلی وارد و بعد دور و ز شام هم خواهند شنید و اگر در هیچ است
نوشتن آن خالی از قباح نیست و البته افتخار و تصریح نام شخص است اگر گنایه باشد بیست قباحی ندارد و حالا بعد از این در
جایای که گفته کیشی یا دلوغ کیشی در ترکی می نوشته باشد یا نام عبارت و ترکی باشد بلکه به جیبی از کیشی از این
و گرانگی اظهار آن قباح داشته باشد در ترکی نوشتن بهتر است که احدی بران طلع نمی شود و شام خدا سوای بی
در فارسی و هندی و ترکی سلیقه درست را بدو بی هم اگر چندی با طینان خاطر توجه آن خواهد شد و دست خواهد شد
و دیگر خیریت از خصو را قدس اربع و عاریس حالا لایق رتبه باقا صاحبان باید نوشت بیشتر برای کسانی که بقیه
نوشتن چندان ضرر و آنها دوست اند سلام هم خوش میشوند و الله تبارک و تعالی کوریش اینی **فقط**
سلک آند یا صاحب الفضل و الرشاده بعد از این مخفی نماید که مکتوب و لوازم تو هم به هم بیع الا دل تسعه بخری بر سر ز که
چیشته و تحمل که بست و پنجم شهر حال بود چه روز و وصول گشته غنچه انتظار را با هم گرا حلصول مقصود و کارها و چو محب که
دین به اتفاق و در و لشکر صاحب لا جا به پرگنه خان صاحب کلف نشان نیز افتد و ط فیر مل و دولت ملاقی نماید و بشت
یعنی شما خان صاحب را بنید و خان صاحب اخذ کند که پول جمع شده نماز و دار شکوه آباد بیاید معلوم است که شیوه
این مردم و قاعده ستمه سرکار اگر نیز مخصوص این صاحب نشان نیست این خود و بهی است که بهر چه قدر است و ان
میرسد اضطراب و تعبیل دین و مقام صرف ندارد لیکن چون روز اول و دعوت است بر قدر که لقمه بماند و در ترس
منو و میران بیشتر غولهای مشاوه گذشته امروز والد ما بد شامی نویسد و همین خط امر و بهر چه حیده به
دشمنه حال هم نزدیک است لیکن من تا امروز یک شعر نگفته ام هر چه بعد از این می نویسد بماند است بهر چه باطنی خواهد بود

او را هم بسیار دوست میدارم و او هم با من محبت شدید دارد و خلاصه از تفصیلات صاحب کلکته بهادر که از روی تو صاحب کلکته
 شد چنین به ثبوت رسیده که اگر رکنه خانی می بود بشما تعویض می شد و حالاً هم توقع نیست که هرگاه کسی از تحصیلدار
 مستغنی گردد یا بر سر قصورگانی غزل و مناسب آنده شکار بجای او منصوب سازند الحاصل شرف و بزرگی با یکس از
 بطن مادر نیامده است این همه تحصیل است و ترقی و منزل دنیا نیز همین ل دارد و زوال خیال ترقی نمایان داشت
 همان باز بچه طفلان است که بعضی عده زاد و در کنار وایهالشته خود را امیر عظیم الشان قرار میدهند برای کینه و دایه و قایل
 و خلاصه مشایر برای عده که لائق امرای عظام باشند تجویزی نمایند مختصر که بر کم و بیش مشابه و منصب خیال نکرده با فضل بر سر کار
 شوند آئینه نهیده خواهند باختقاد من ازین نیابت و غیره اگر که ام عهده حاضر باشی بخود صاحب والا نشان قرار گیر و صد
 درجه تیر است زیاده خیریت محسن احسن و دیگر اطفال همه خوش و خرم اند خطای خان صاحب سرباز میرسد خوانده و چسپانیده
 باید فرستاد و رفقه نبال بوستان عقل و حکمت دستاره برج اقبال و ثروت سلک الله تعالی بر ریزد که شنبه غروب پنج شنبه
 شنبه بجوی بود و عرصه شاد و خطی که اسی بن بود در حویلی نخاس بین که از حضور باین تقریب که فردا در مشاعره است
 رسیدم بمطالعده در آنجک اتفاق جد و جدی نمایان روز از صبح بین جانشریف داشتند بلکه عمومی کلان نیز با جملة حالات
 افاق وفاق بودن مرزا ابوالحسن خان صاحب در سر کار کلکته بهادر و دیگر کیفیت خوشش ایشان باشما و ذوقن از شکوه آبا
 بشکرتبار دیدن حضرات همه دریانت شد الحق که ابوالحسن خان ادم بی بد و مرد و صف و درستی است و سوا این باید
 که این کس خود خوب باشد زیرا که خوش صاحب صفات نیکوست طرف ثانی اگر نیکی نخواهد کرد و احتمال بدی هم ضعیف است تمام
 عمل که مشتاق شما بود همه که مرزا ابوالحسن خان نیستند پس نیک رفتاری شما کار خود را که دافین صدافین بر حال کرد و در ضلع
 ده بر گزیده سعی و شفقت کسی بدست آید و خلاف مرضی خان صاحب باشد قبول نباید کرد و در ضلع دیگر بطریق آنچه بدست آید باید کرد
 مرا این معنی تخمین حاصل شده که شما انچه می گویم همین خواهد بود که صاحب مهم درست و مالک مرتبه بلند خدا و دادکاری
 نمی کند که زبان یا ده گویان در حق او دراز شود اگر چه بهود شما با اعتبار بخت و اتفاق است و می درین مقام چمی تواند کرد
 لیکن ابجای خود چنین قرار داده بود که اگر تم ترقی پس می صورت بند و خلاف رضای خان صاحب که مضر باشد قبول نیست لیکن
 تا و قیله خان صاحب خود مستغنی نشوند و بجای دست از نوکری کلکته موصوف بر نداشتند برای شما برگزیده ترقی که ممکن باشد چه نصایق لیکن
 با دوستان خان صاحب دوست و با اعدای ایشان دشمن باید بود و صفت ادیت همین است پس دیگر این که درین شهر چیک بی پر
 خیلی هنگامه آرائی کرد و مولای یکم خیر نشان الله خان صاحب سوا می زن میر محمد تقی که بجز احمد نامی نشان خلص منسوب شده بود صاحب
 یک و تخر و دویم سیال و یک پر شربت مایه شده و زنده سالکی با نعره من متلاش با وجود نیا پیشتر سربار و آنها برآورده بود یکبار که چاک چاک
 در دو سالکی دو بار ابله های بزرگ بزرگ این بار که چیک برآورده و بعد دوازده روز هر دو پیش از دیدن طاعن شد و رنگ رو سیاه و دست
 و بالنج بود اگر نزنده هم می ماند بر تراز مرده شده بود از صورت او بیمار داران حتی پدر و مادرش میلزید و غرض که بچاره
 روز شاز و هم ازین بیماری جان بحق تسلیم کرد و عجب داعی بر دل پدر و مادر گذاشت و تخر و پیشتر هم و آنها برآورده بودند
 باری آنها جان سلامت بردند و انچه در خصوص کلیات خان صاحب موصوف نوشته ام که اگر نزنده و تو صحیح باشد

محمد زکریا
 اشرف داد

بی بی پنهان

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

پول گرفته نزد شخصی که از طرف عامل شکوه آبا و در انجمنی باشد بریان صورت نیست که چه نسخه است که کاتبش یکد و جا
 حریفی یا غلطی قلم انداز کرده باشد لیکن هر کتاب بعد از تدوین و اشتغال شخص محقق بمطالعه آن صحت می یابد آنچه مراد از کتاب
 است اینست که آنچه گفته شخص در نهامی دیگر باشد درین نسخه هم باشد چون نسخه نو که نوشته میشود و از روی نسخه اصلی که نزد خالص
 است نقل گرفته میشود یا از روی نسخه دیگر که از روی نسخه مملو که خالصا نقل شده و بعد نقل معمول است که نسخه را برای
 تصحیح بخدمت ملازمان مدوحت می آرند در تصویرت خاطر من چیست که نسخه مذکور صحیح خواهد بود و این صحت آنکه شما میگوید
 موقوف بر طرف ثانی است این مردم غلطی را چه میدانند این کاری یعنی شناختن ستم و صحت تعلقی باین برودن شخص بلفظ
 محاوره زبان را در احاطه اصل اگر خریدن دیوان منظور باشد آن شخص که در لکنه از طرف لاله صاحب بارای صاحب
 می باشد بنویسد که چهار ده رویه نزد من برساند تا من کتاب را با و برسانم زیاده و در خانه شما همه بزرگ و کوچک اندون
 و بیرون سلامت و خوش اند **فصل ۲۱** عندلیب گلزار فصاحت و بهای شکیان بلاغت سلمه امده العزیز
 شنیده به شنیده که درین طرف ایام صبیبه جوان میرزا غازی الدین حیدر بهادر پسر بزرگ جناب عالی دام اقباله
 کدام مرض جانستانی عازم تاشاشی خلد برین گردیده و از رفتن او غمی که شورش من غیر کنایش ندارد و والی که بیان
 آن در عجم جا و دوان با برآه خانه گذار و نصیب جد و پدر است حاصل ازین تحریر آنکه امر دزد و کوه طی و زبیده حضرت
 صاحب عالم و عالمیان مرزا اسکندر شکوه بهادر دام اقباله نیز برای تادیه مرا هم تعزیت بخانه پدر میت نشسته یعنی فرما
 شده بودند وقتیکه چنین مبارک قریب بدروازه چولی طرف ثانی رسید آدمی زد و در بر طبقی می که از اول یافته بود
 ویده با فخر کرد و صاحب خانه پیشش برادر دیگر که شمس الدوله و نصیر الدوله و جعفر علیخان و کاظم علی خان و محمدی علیخان
 حسین علیخان باشند و با یاسی والدین بر گوار بر وایتی یا محب اتفاق آنجا بودند و نداده سر تسلیم خم ساخت و دو اشرفی نذر
 گذراند و چنین به یک ازین جماعت دو و دو اشرفی پیشش شنیدند الاحسین علی خان بیک اشرفی انعام فرزند من بعد
 حضرت پیر و مرشد برحق که ما را فرمودند که پیشش بزمین بگذارند تا همبازی این جماعت اندرون قدم رنجبه فرمایند صاحبخانه
 و دیگران برق چشم که ما را گر قند و حضور را سواری پیش جلوه گمان تا بکنار فرش بردند من بعد ملازمان و الا را پسند
 جادادند و خودشان بقریه دست بسته استاده شدند بندگان اقدس با اشاره ابر و حکم شستن دادند تا بعد تسلیم به یک
 بجای مناسب زانو نه کرد و پشت و وقت شستن حضور پر نور بر سر نهادند صاحبخانه و خوشترنی دیگر گذرانیدیم گفتمی که بحث
 اتفاق افتاد و بعد از آن حضور بدو کلمه مخفی که این الم را پایان نیست دل چنین منجاست که بقرب شادی درین خانه
 بیایم لیکن بامقدور تیرزه نتوان کرد حق تعالی شمار ابر سر من زندان از جوهر سلامت و انار از بر سایه لطف شاهجهان
 دراز رسا نداقتصار نموده فرمودند که چون در تعزیت بسیار شستن خلاف قانون است حال حاضر میشود شمس الدوله و از
 طرف برادر کلان عرض کردند که از تشریف آوردن حضور اقدس سرفرازان ما دم نعلک الافلاک رسید آنچه پرورش
 ولی نعمتان بحال غلامان و خانزادان میبایست از حضرت والا بطلب آمد لیکن با بار از نسبت پیش کشیدن گشتیها که
 مجبوری و عالم تعزیت خلاف رسم ادب محمل مرده سر خجالت پائین ستار شده که در عالم اتحاد این کلمه حاضر است

عقد خاندان و دولت
 این غرض است که در کتاب
 معصومین و بیگانه
 نادر یعنی ادا کردن

عقد خاندان و دولت
 این جماعت است
 غازی الدین حیدر
 و دیگران
 و حسن سکندر

انشاء الله العزیز با چند بار تقریب تمیث و ریخته و در خواص شد و پیشکشها خواهم گرفت اینقدر فرموده بر خاستند آنها بر ستم
 حضور را از کنار فرش برین نشاندند و خود تا بیرون دروازه پشایعت و دیده بعد اواب مرخص شدند برای
 اطلاع حواله بکلم شد دیگر اینکه آقا صاحب مطلق نشان چند تا حزنیزه و یک بنید وانه و چند دانه شقالو برای شام فرستاده
 اند باید گرفت و احوال وفات پسر ناده میر محمد علی صاحب که چارده ساله قضا کرد دریافت شده و باشد و بیالک شتر
 انار بدست محمدی دلاک شتر شده بود معلوم نیست که چنانچه طالب چه وقت رسید **۲۲** سیوه دخت قیمت
 و که یور بوستان از دخت طال عمر کم بعد اشتیاقا که تقریرش زبان مقرر از آله سامان و تقریرش خامه و زبان سا
 با خوشی دست و گریبان می سازد پوشیده نماید که در کتب لکنواز صاحب مطلق دیده شد که غلط آن نزد راقم آثم چون لکنواز
 نیز جهان افروز از دست و آن نیست که لفظ یار را که یعنی دست بر بنی در کتب غم و غم استعمال پذیرفته و آن زیوریت
 که زمان آرایش دست آن می نمایند شمایا را ارباب نوشته بود وید جان سن یا را یعنی قدرت و توانائی و در شعار
 اساتذ و منشات شان یافته شده یعنی یار و نظر فیر زیده لیکن اینهمه میگویم که یار را یعنی غلط است معورت این است
 که اگر این لفظ را در بر بان قاطع ویده آید مضائقه ندارد و الا بار دیگر آفران های هوز نوشته باشد و بعد ازین لفظیکه
 غیر مشهور باشد آنرا و کتاب دیده با طینان تمام نویب لغت فارسی در سرکار صاحب جود است آدم بر الفاظ عربی
 و الله صاحب را همراه بر دند انجاریسید و تعبیر دیگر سیکند و امر و زلشک را بکنار گوشتی مقام خرم است و هنوز حرکت ازینجا نشنیده
 نمی شود اغلب که این ماه تمامی رسد بعد ازین گویم پیش خود لیکن برای مقام بهتر ازین نقطه زمینی نیست از دریا اگر
 غلط کنم تخمینا سی در عبلند باشد و دیگر خیریت درین نقطه زمین خیمه حضور پر نور و مرزا ابو طالب خان بهادر چنان هم
 چسبیده اند که اگر مرزای موصوف آهسته حرف می زنند صاحب عالم می شنوند و علی بندا القیاس از نظیر و از جهت
 آهش او تا تمامی بیرونی که رفتاری هر دو طرف در آن می مانند از هم متمیز نمی شوند حال خدم و شمع نیز همین صوبت
۲۳ مرزا صاحب الا قدر مرزا حاجی صبا دام کلا کم پیر و چون ابر صاحب طبع تکلیف نیز بر سرچ انداخته
 دیر و موافق و عده حرکت عمل نیاید و از صبح تا وقت عصر با سطر طر مرزا حاجی صاحب الدراجد شان که از چندری با هم
 عهد و مشتم شده بود و در کوتهی بود و شمش طالع زان و یک طالع مر وانه بود و محبوب شامینی را که عمل طبیعت صورت است
 ندادند و طالعهای بی رنگ و بگل بود و ندادند و ای که خواندش سحر جلال است و می چند مجلس را کرده بود و لیکن در چ
 حساب اندوختند و خانه خراب نشی بارید که به ارباب قلم فرود نیت و شدت جای شام خالی پیچ خوبی چند ساله شست
 لیکن من مرزا حاجی در مکان جداگانه از مجلس شسته مر وانه حاصل کردم تمام شد این حکایت امروز نشنیده بود
 تمامی رسیدند و از آخرین خدمت بشرف خواهد رسید معلوم نیست که جز و را امروز تمام کردید یا قدری باقی
 است و بنید نام خوبی فربه که شاکر و صاحب است مسوده خود را امروز پیش شما برای اصلاح آورده بود یا خیر این
 پیچاره اعتقاد مسخ و نیز بصاحب ار و زیاده خیریت **۲۴** مرثی صاحب الا قدر سلک اندک معجوده
 نوشته لید که ملاطی می باید که درس آن از خدمت صاحب استفاده نماید بشرط فرصت و ریک و زناش را

۴
 شایسته می باشد
 که رفتن
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

رفع کبریا که درج معانی و یا قوت ابدار معدن نکته دانی سلیم الله تعالی خط بهجت خط مضمون محبت و عاقبت
بکمال انحصار از بهجت که مضمون تازه سواهی کون صاحب والا مناقب برای و در به بر زمین داران و گفتگوی صاحب بادینان
ابو الحسن و در مقدمه خواه صلح جان که در غرضی خود برای جناب قبله و کعبه نوشته بودید نموده است رسیده مسرور ساخت
ما امیدواران بودیم که ازین پوری سواهی درخ آلودن صاحب بطنی نخواهد شد و اگر از اتفاقات کوچ هم شد سواهی
برای شاز سرکار تجویز خواهد شد حال دریافت گردید که که باران چو پاله باید که نوکر صاحب باشند و بار بار در زیاده بران بهر
تدبیری کرده همراه بادر رفت و دیوانه صاحبین از تقصیری ندانند من خود بایشان نوشته بودم که اگر خواهه امامی صاحب
به فرخ آباد بر زمین بابت شکوه آباد بنام خواه صلح خان نامی که مرز همیده و کار از نموده و از روی و ایت عمومی خواهه که
می شوند و از بار باید و دیگر می نویض شود و اگر خواهه موصوف خود اینجا مانند برای خواه صلح امر دیگر تجویز باید نمود
که آدم کار آمدنی است اگر مرضی شریف باشد بخدمت برسند تا برآمد کار تصدیق کرد و پیر خواهه بشد اگر چه دیوانه صاحب
من دین مقدمه بهج نوشته اند لیکن آنچه صاحب اظهار کرد در راست است بچاره این قدر پول از کجا بیارود که خدمت
کنند و این هم عادت اوست که کسی بامید واری پیش او برود و مصارف او از طرف او نباشد زیاده خیریت
رفع معظم میطر از تحریر رعیت و قیامی قامت بلاغت سلیم الله تعالی مسوده دیر زده دیده شد بهج خوب نوشته اید
بارک الله التلهم زد و لا تقص لیکن ان مادر فحیه که حامل این امانت بود و سخت کاذب و جازا مرده بوده است پس بر
رو بروی شما در و پیر طاهر نمود پیش من سه بر پیر این هم تصدیق سرطانه اینک مبدی گماشت از اینجا چهل کرده مسافت
دارد و مادر بخاطر بر و زرت و در و زرت وقت ظهر اینجا رسید چنانکه این مسافت را در و زرت پنج اسب چالاک دهنده
و پنج ماده فیل شکرت و طعمی می تواند کرد این قوساق چنانکه طی مود این به بندش بود برای فایده خود و روحی چند
بر روی بهر یافت و پول از اینجا بروی که در میان داده و فیکه طرف ثانی یعنی مهاجری که تقو درالش آورده بود و رخصت
نموده و است که کشت کند دست و پاچه شده اینجا آمد و جواب طلب نمود و الا بهی چار و پنج و زبط ایت خاطر که پس از آن خواهه
بر آورده بامیر ساینده لیکن تعجب طرف ثانی او را در در و ساخت مختصر این که دیر و جواب متضمن این حوال نوشته پیش
و آدم از همه عجبت تر اینکه وقت رخصت میگفت که خدا سلامت دار و امیدوار انعام بوده ام تقم حال امعاف باید داشت و بار
که می آید بر و انعام بجا داده خواهد شد و که سکوت و زریه در رفت آدم بر طلب گیر این مسوده را شما پیش خود بگذارید بعد به چار
روزی باز یاده من و شما هر دو خط برای میر موصوف که می نویسم این مسوده را بهج خط نامه سنگه نویسانده داخل ان لقا میکنم
یا اینکه صاحب قبل این را برداشته باز زمین بهر تنیده برگاه نابرسنگه اینجا می یصاف کرده من میدیدن پیش صاحب غیرم
و در لف خط خود روانه میکنم و احوال شریف ادوری مرزا محمد صاحب دریافت شد و ضمن حوال ایشان لفظا در میر تقی فراموش
کرده بودید تا در حیران بودم و می خندیدم از جمله مشک که لفظ را در از قلم صاحب بخیر بود و بعد که در مخرج شاز را به نوشته بودم
که برادر زن میر محمد تقی خود ما باشند و می بایست که چنین به سبب که برادر زن برادر میر تقی خود ما باشند و حال این بزرگوار
از مدت مدیدی بحال من مهربان است من خود هنوز فارغ نیستم که بایم و سواهی این از فردا نسخه معلومه استعمال خواهم کرد

۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

حک که در هیچ الا اول پیش می آید دست میدهم بعد ازین خواهد رسید غزلها را یکجا بحفاظت باید داشت وقت رسیدن این
 برست خود در خانه خواهید نوشت در فرستادن صاحب عالی شان شما را بشکوه آباد و ضعیف و مشرف تا مل ادرند
 بعضی چنین می فهمند که وقت رفتن همراه خواهد بود و لیکن برای آنها بر صواب نیست زیرا که اگر این منظور داشتند
 عزل پیشکار اول و نصب شما در دیوان بوزر دینی فرستاد برگاه فرستادن مند در بوزر ثابت است همراه بودن کجا
 زیرا که کار دانا بان اخو نیست و از لفظ جمع در دانا مراد فقیر صاحبان ایشان اگر نیز اندک گوید کس در میان این فزونه متصف
 بدانش نباشد و نیز بعضی فرستادن بشکوه آباد و سلم لیکن تا وقت بودن خود و جدائی شما از فرط شفقت و محبت نمی پسند
 این رای باز برای اول است لیکن همین قدر مقام اعراض است که صاحبان اگر نیز را با فرزند خود بهم این محبت نیست
 که کار سرکار را برای خوشی خاطر خود مطلق گذارند و با بجا نیکی باید رفت نرفتند مگر و قنیکه در بودن او پیش پدر
 حکمی باشد شفقتش بحال شما همین در جبهت لیکن اگر حکمی نمی بود هرگز نگاه نمی داشت ظن غالب این که شما را تقویض
 صاحب خواهد نمود تا او نیز همین عنایت بحال شما داشته باشد اگر چه بد مزاجی صاحب نواز بر گرسنیده میشود لیکن بجزایم
 با یکدست خود درست میباشد شاید که میان صاحب الامتاق عالی شان و صاحب که می آید دوستی زیاده از ان
 باشد که هر دو را با دیگران احصا می آید و از طرف خود مقصد حرکت نشود و دانیان او را بنا دانی رسوا کنند گونا دانی چند
 خرد بر دیگرند و سواي این هر چه میشود بحسب بخت و اتفاق تصور باید نمود شجاعت همین است که از شما بعل می یافزین باد
 و پس از حضور اقدس عابد سر **رقعه ۳۱** بلاغت افزین من صاحب کلان بر و ز جمعه با ووشنبه حضور خواهد آمد هنوز
 مبهم است تا دوپهر معلوم خواهد شد اگر روز دوشنبه قرار می گیردم و جمعه حال با ورجی را نزد شمار وانه میگویم کم کار و ز سباب
 ضروری حسب و نحوه خرید به یار و و فردا شام مشغول طبع شود یا فردا صبح حاضر شده مواد طبع را سرانجام دهد و شام بزرگ
 و اگر روز جمعه معین شد اینجا هم ضرورت طبع دا می خواهد شد در صورت شخصی از اقارب یا او یا پیشتر که در طبع نشان
 نامبرده باشد خواهد رسید اطلاع بکم آمد **رقعه ۳۲** خواهد عالجایاب من جز و دیگر بخت میرسد باید گرفت
 و جز و اول حکم کالای بدیشین مالک بقصر شود باید کرد و چهار چوبه زیر تم گرفته و در پیر باین کور یا بدیند و در ویر پناه
 علیخان ارمان خلعت باید داد و از خان مزبور باید پرسید که خطیر و زده که در امام بازه مرطوبی حساب کرده بودی بیکه دادی
 زیاده خیریت دومی مذکور گری بسیار کم و دور و دورم امر و ترک کرد و تم غار حب این وقت ششسه اندیک بهل
 باتفاق دو کس بدواز ده روپیه تا اگر آباد انفصال یافته بهلبان درین فکر است که شخص چارمین هم بهرساند اگر او
 و فردا بهر رسید خوب است و الا همین سه کس گفتا و ز زیده براه می افتد چون این کتاب هنوز ز ابتدا نمارد و لهذا
 ابواب و فصول آن را بهر فی مقید تحریر نکرد ده ام و قنیکه خطبه و هر چه بیج آن نوشته میشود و آنوقت سرخما
 چندان دشوار نیست **رقعه ۳۳** میرزا سی میرزا لایان خواه صاحب عالی شان خط برای والد ماجد شما میرسد
 این ما در عالم تنهایی خوانده بمطالعته محو صاحب خود در آورده صبح بزنید و در خطوط غامگی پیچیده در واک پیچید
 ز نماز نظر دیگری بران نیستند اطلاعا نوشته شد زیاده خیریت **رقعه ۳۴** میر میر صاحب عالی خان دانی ملا احمد

رقعه ۱ در روز پنجشنبه
رقعه ۲ در روز پنجشنبه
رقعه ۳ در روز پنجشنبه
رقعه ۴ در روز پنجشنبه
رقعه ۵ در روز پنجشنبه
رقعه ۶ در روز پنجشنبه
رقعه ۷ در روز پنجشنبه
رقعه ۸ در روز پنجشنبه
رقعه ۹ در روز پنجشنبه
رقعه ۱۰ در روز پنجشنبه
رقعه ۱۱ در روز پنجشنبه
رقعه ۱۲ در روز پنجشنبه
رقعه ۱۳ در روز پنجشنبه
رقعه ۱۴ در روز پنجشنبه
رقعه ۱۵ در روز پنجشنبه
رقعه ۱۶ در روز پنجشنبه
رقعه ۱۷ در روز پنجشنبه
رقعه ۱۸ در روز پنجشنبه
رقعه ۱۹ در روز پنجشنبه
رقعه ۲۰ در روز پنجشنبه
رقعه ۲۱ در روز پنجشنبه
رقعه ۲۲ در روز پنجشنبه
رقعه ۲۳ در روز پنجشنبه
رقعه ۲۴ در روز پنجشنبه
رقعه ۲۵ در روز پنجشنبه
رقعه ۲۶ در روز پنجشنبه
رقعه ۲۷ در روز پنجشنبه
رقعه ۲۸ در روز پنجشنبه
رقعه ۲۹ در روز پنجشنبه
رقعه ۳۰ در روز پنجشنبه
رقعه ۳۱ در روز پنجشنبه
رقعه ۳۲ در روز پنجشنبه
رقعه ۳۳ در روز پنجشنبه
رقعه ۳۴ در روز پنجشنبه
رقعه ۳۵ در روز پنجشنبه
رقعه ۳۶ در روز پنجشنبه
رقعه ۳۷ در روز پنجشنبه
رقعه ۳۸ در روز پنجشنبه
رقعه ۳۹ در روز پنجشنبه
رقعه ۴۰ در روز پنجشنبه
رقعه ۴۱ در روز پنجشنبه
رقعه ۴۲ در روز پنجشنبه
رقعه ۴۳ در روز پنجشنبه
رقعه ۴۴ در روز پنجشنبه
رقعه ۴۵ در روز پنجشنبه
رقعه ۴۶ در روز پنجشنبه
رقعه ۴۷ در روز پنجشنبه
رقعه ۴۸ در روز پنجشنبه
رقعه ۴۹ در روز پنجشنبه
رقعه ۵۰ در روز پنجشنبه
رقعه ۵۱ در روز پنجشنبه
رقعه ۵۲ در روز پنجشنبه
رقعه ۵۳ در روز پنجشنبه
رقعه ۵۴ در روز پنجشنبه
رقعه ۵۵ در روز پنجشنبه
رقعه ۵۶ در روز پنجشنبه
رقعه ۵۷ در روز پنجشنبه
رقعه ۵۸ در روز پنجشنبه
رقعه ۵۹ در روز پنجشنبه
رقعه ۶۰ در روز پنجشنبه
رقعه ۶۱ در روز پنجشنبه
رقعه ۶۲ در روز پنجشنبه
رقعه ۶۳ در روز پنجشنبه
رقعه ۶۴ در روز پنجشنبه
رقعه ۶۵ در روز پنجشنبه
رقعه ۶۶ در روز پنجشنبه
رقعه ۶۷ در روز پنجشنبه
رقعه ۶۸ در روز پنجشنبه
رقعه ۶۹ در روز پنجشنبه
رقعه ۷۰ در روز پنجشنبه
رقعه ۷۱ در روز پنجشنبه
رقعه ۷۲ در روز پنجشنبه
رقعه ۷۳ در روز پنجشنبه
رقعه ۷۴ در روز پنجشنبه
رقعه ۷۵ در روز پنجشنبه
رقعه ۷۶ در روز پنجشنبه
رقعه ۷۷ در روز پنجشنبه
رقعه ۷۸ در روز پنجشنبه
رقعه ۷۹ در روز پنجشنبه
رقعه ۸۰ در روز پنجشنبه
رقعه ۸۱ در روز پنجشنبه
رقعه ۸۲ در روز پنجشنبه
رقعه ۸۳ در روز پنجشنبه
رقعه ۸۴ در روز پنجشنبه
رقعه ۸۵ در روز پنجشنبه
رقعه ۸۶ در روز پنجشنبه
رقعه ۸۷ در روز پنجشنبه
رقعه ۸۸ در روز پنجشنبه
رقعه ۸۹ در روز پنجشنبه
رقعه ۹۰ در روز پنجشنبه
رقعه ۹۱ در روز پنجشنبه
رقعه ۹۲ در روز پنجشنبه
رقعه ۹۳ در روز پنجشنبه
رقعه ۹۴ در روز پنجشنبه
رقعه ۹۵ در روز پنجشنبه
رقعه ۹۶ در روز پنجشنبه
رقعه ۹۷ در روز پنجشنبه
رقعه ۹۸ در روز پنجشنبه
رقعه ۹۹ در روز پنجشنبه
رقعه ۱۰۰ در روز پنجشنبه

درینو لاشینده شد که خان صاحب که منفر تاج الدین حسین خان بنواهند که از نوکری دست بردار شوند اگر این حرف معروف
 بصدرت باشد و بنویسد که ایشان همین محل آوردند و استغفای شان پذیر شد شمایز نوکری را بگذارید آنچه مقصود شماست
 بشما خواهد رسید خدا کریم است یکنامی از دست نباید داد اینجا رسیده با هم مشوره خواهیم کرد و اگر خان صاحب بمانند
 شما هم بمانید تعیین که شاپوش از نوشتن من چنین خواهد کرد من هم از طرف خود حرفی نوشتم زیاده خیریت رفقه
 خواهد بجان و میزرای اصفهان سلیم الله تعالی خط اسمی خواهد قطب الدین صاحب سر باز میرسد بطنع گرفته ملفوف
 خط خود روانه فرمایند چون خط مولوی میر علی جان جواب خط من بود و فرصت هم دست نداد لهذا خط برای ایشان بعد از
 فرستاده خواهد شد امروز همین که او رسیدیم و امیر وزیر خان میر انظار الله خان صاحب میر و هم فردا پس فردا اینجا خواهیم
 بود این بار توقع سفر نیست اینده یا قسمت رفقه خواهد صاحب والا قدر منبع الکمالات من این وقت
 آقا صاحبان کرم مطلق نشان را میان صاحب یاد فرموده اند چون در عالم رفقت بر کس مجبور است چار و ناچار
 باید رفت لهذا نوشته می آید که امروز من هم شام نزد شما بلکه ازین زود تر میرسم و شب با شما می خوابم فردا ما و شما
 امیر صاحب دمر از محمد صاحب بخدمت آقا صاحبان می آیم و جلسه معقولی می شود بنا بر اطلاق نگارش یافت لفظ
 پرستان بابا و فارسی مفتوح و رای بی نقطه کسور وین بی نقطه ساکن و مای و ثرت و الف و نون که به معنی جای
 بودن بر پیرا در اشعار ریخته و افسانه های آید در برمان قاطع باید دید معلوم نیست که در فارسی هم صحت دارد یا ساخته
 اهل هند است و از دو روز قبل که چک از راه رفق مغد و رو فیل کلان را فیلبان بی اطلاق برای آوردن میشکه
 یا چیز دیگر از قسم چاره برده شام خواهد آمد لهذا اسب برای سواری مرزا محمد صاحب میرسد و آدم بخانه میر محمد تقی خان
 رفته است ایشان هم می آیند و اگر پیش از رسیدن آدم نجاس رفته باشند بخدمت خواهد فرستاد و از آنجا صاحب طرف من لباس
 باید نمود که اسب خود را عنایت فرمایند بر صوف را اینجا رسانیده برخواست زیاده خیریت رفقه خواهد نامی خدا
 بوجاق بدید با هر آنچه گویان بیار نیلگرم فیضت کوک فی تو یاش مرزا جعفر صاحب بی کوز تاقی فی مشتاق
 بار لار تامل سیر کوشی فی باشد رنگیز بختاب قبله و کعبه فی غرضه عرض باید کرد که بدیر دوسه فیل برای سواری بعضی اشخاص
 بار آورده شنیدن غنای میر معلوم ضرورت زیاده خیریت رفقه خواهد بوالحسن دریافت نمایند که باری کرامت
 ما را دید شما ندانید که همین عمو زاده کن اسحق ولی الله دست دیگران هم هستند بیست بر میه گمان بر نهایی است +
 شاید که چنگ خفته باشد + این همه از آثار تحویر نقیر است چایا باید که اندر خسته خود را با خطا بنماید که درین شادی حرف
 کرده آید اگر خواسته باشد که بکلمات چرب و شیرین رد عن قاز مالیده هیچ ندید دست بردار نخواهم شد و ما چه
 سید انم که شاد و اید باید از هر جا و هر طور که بدست آید پول بیارید که ما را کار بار قص و سدد است پلا و شما را بشما
 بخشیدم زیاده خیریت رفقه خواهد نامی صاحب سلیم الله تعالی نزد اصحبی بختاب قبله و کعبه یعنی جد امجد خود
 عرض باید کرد که پیش از سپهر یک نیل آمده زیر نیل استاده شود تا بروقت محنت انتظار بلامی جان گردد و من مشب
 نمی توانم امروزه وقت سپهر استعد این اراده می برم سوده از میان حاجی گرفته باید فرستاده و چند دانه بسیاری هم

بصنع گرفته ای
 بند کرده ۱۲
 اسب جله کتابیه الوداع
 کو چند روزگی و اسب
 بهیچ و ترکم فیضت
 آسمان کی آفتاب
 میرزا جعفر صاحب
 او سکی بکشی کی نشانی
 بن بی تالی اس امی
 کی سپرد که دهم ۱۲
 عجم عجمت غار
 باید کن با از یب
 "اون"

هم بدست رستم نغمه سوزنازاده خیریت رفعت^{۲۰} خواجایم صاحب دریافت نمایند که این وقت از حدیث و رحمت
 که بلا طبعیدم فرمودند که پس فردا صبح اول صبح انجامی آیند و فردا ضرورت تحریر و انتخاب طالع واهی خواهند
 ازین جهت هرگز وقت صاحبان مناسب نیست این هم برود دیگر بسیارید بر چند رنگه رنگیم قبول نکرد و چه مجبور دست
 برود ششم لیکن فردا وقت سه پرتادن صاحب برای دین حسن تردد و انجامی ضرورت پس فردا وقت نماز که
 بر نیامده خواهد بود بدولت خانه شریف خواهد بود و در^{۲۱} خواجایم صاحب سلیمان الله تعالی معلوم نیست که آن
 سیدزاده سکین مسافر و زور بزم آمد و اگر نیامده باشد خیرام و بر وقت بیاید گفتگو باید کرد و اگر برود تا شام آمد
 جلب و سوا یک ملی شده باشد باید نوشت و اگر آن وقت هم رسیده باشد چهار رستم و تغییر باید فرستاده و بگوید
 عدد و کم و بیش^{۲۲} خواجایم صاحب سلیمان الله تعالی سه جزو از مقامات ترکی لا اله الا الله اگر نقل اینها
 گرفته خواهد شد برای دیگر هم خواهد رسید و اگر در همین اگر درس میگیم و فیکه اینها را تمام میکنند باقی اجزای طبعیده خواهد شد و
 اگر سه رفته و هفتده خواهد رسید این را باید گرفت برای باقی تدخین خواهیم کرد و خطیکه اسمی قاضی نجم الدین خان تقوی ص شانه
 بود میان ریاض الحسن طالب علم هرگاه طلب نماید بلا تکرار باید داد و لفظ را یگان در بر بان ویده معنی آن باید نوشت
 و نسخ نقل شده از خط مولوی میر علی و شب نصیب با و شد لیکن مضمونش بخاطر دارم همین قدر است که قصد الهی بر طبع
 سیاه داشت آب شایسته هیچ باید جو شایند چون نصیحت آید مالیده و صاف نموده باید نوشید و از دال نوک که در هر سرچ
 پر بریزد و دست و خدا هر قدر که پرور غن باشد باید غر و شایین عبارت را با خط مولوی صاحب مقابل بکنید اگر برابر آید
 بدین وقت علی خان گوید که نسخه همین است و الا در همین کاغذ بنویسید این قدر جا برای تحریر یک نمونگان نیست
 بر خواجایم صاحب مخفی فاند که در وزن قه آقا صاحبان در جواب مقدمه مرزاند و صاحب آمده بود بخیریت رسید
 صاحب سن این احوال را در همین نشین خواج که بریم الله خان صاحب باید نمود اگر مرزای فرمود این قدر مبلغ این تحقیق
 احوال از صاحب خانه با صاحبان برسانند و آقا صاحبان هم راضی شوند چه مضایقه و الا سن و شاهر و در انتصان
 شان منظور نیست و دیگر خیریت پوشید فاند که فادعین و لام میزانی بیش نیست جمیع صیغهای آن نیز همین حال از
 پس آدم باشور را باید که جمیع مصدرهای صحیح را که مثل و حضور مضامین بناتند همین وزن حساب نماید
 و صیغه مقابل صیغه سباز خواهد از باب ثلاثی جو خواه فردینیه شانشانیکه هرگاه کسی بپزند که ضیق بر وجه وزن است
 کامل کند که در این صیغه جعل مصدر که ضرب است تازی و شست مضموم و نون شد و زیاده است هرگاه همین وزن
 بر وزن که بفران است بفرانید صیغه ماضی جمع مؤنث حاضر میشود همچنین در شکل فادعین و لام را ملاحظه نماید و بگوید
 که شکل بر وزن انفعال است زیرا که هر چه در استفعال بر فادعین و لام زیاده است در شکل بر کاف و میم و لام
 خواهد بود همچنین انتظار و شارب بر وزن انفعال است و بنهاد و نقیض بر وزن انفعال است و اگر در میان انفعال و
 و انفعال التباس افتد مثلا لفظ انتماض ماضی و انیم و شخصی برسد که انتماض بر وجه وزن است باید که گویم که اگر انتماض
 بر وزن انفعال است که انتماض است انتماض بر وزن انفعال واقع شده و بر انتماض بجا می تازی فرشت طای حلی و دال نیز می آید

بسیار خواهد بود

این کار را بکنید

و

در نسخ خواهد بود

و

و

بجینین الاعلیٰ ہر چند صنیع الاعلیٰ باشند کہ امر حاضر نوشتہ است از باب افعال و اطلاعی بر وزن مفاعلی کہ مجموع مفاعیلے
مفاعیل و یای استحکام است مفاعیل صنیعہ فعلول است از باب افعال در حکمت شمالی مرید فیروز قافون محید و باید دید
بر خطی نوشتہ نزد قاضی صاحب فرستادہ شد اگر دیروز روانہ شدہ باشد خبر والا ہر دو خط افز
یا فردا باید کہ روانہ شود انحصار دیروز خط دیگر از شام تو فقیر رسید و عرضی کہ برای عبد المجید نوشتہ بود دیدنیر خط العہ در آمد
امروز کہ غور در ہر رجب الثانی شد اجری در ورت شنبہ در حضور تردد و فرشتہ و خیمہ و طعام است زیرا کہ فردا از اسلیمان
ننگوہ بہادری عیال خود را گرفتہ بخانچا ہند آمد و یک ہزار و بیست و ہشت سوار و بیست و ہشت پیادہ و بیست و ہشت اسب و بیست و ہشت
صحبت فرشتہ و سرود و منفقہ خواہد شد لیکن امروز بعد چارہ روز پنجاس میرم سبب فتن این کہ چون این صحبت
رو بروی طرف ثانی مقرر است دل گوارائی کند کہ تنہائی وقت ہمزبان خود مثل ناہر سنگہ آنجا فتنہ شود و ہوا مویش
بیشتر اگر چہ آنجا سوای بن احمدی نخواہد شد لیکن بن یک کس بنی قلیان و آب و یار و فوق چہ می گنم بعد چارہ روز
کہ جناب عالی آدم افتادہ صاحب کلان بریل بدلت یا بالاتفاق خوانند آمد الکتبہ در آن جلسہ شریک خواہم شد زیرا کہ
این ہر دو والا جناب زیادہ از چارہ نری نہایت یکپاس خوانند شد بعد از بن مایتم و بن صحبت و بن ہمہ
اساس چینہا بن سبب است کہ مرزا جہانگیر شادہ را حرمی بودہ است در شاہجہان آباد چون حمایت شد
زنی از اراک شک و تہمت بن شامی شادہ موصوف کرد کہ این بچہ کہ در شکم دارد از تنہایت چون غنٹ یا خاصہ صفا
اطفال باہمن پوشش است و در کسب و مقدمات بن نزد صاحب غرت بیا نازک است مرزا می مہر و ح
قصہ کشتر باور نہ نماز جل کہ مادر شادہ باشد او را نہاں کرد و بن بعد با حضرت غلٹ بجائی و نواب قاسم بہ اللہ
حضور احد شمس علی مشورہ مانودہ او را روانہ بکنوئز و صاحب عالم خود ماکر در کاران آفت مصفون بماند بمصنوع
خط ہمتا بمجل ہے صاحب عالم بہادر بن بود کہ کسیہ یکہ الرطن این زن کہ متولد خواہد شد از شامہا زندی خود بگیہ بد
دنانش مرزا ہر نگہ دارید چون حاملہ اس بود بعد دو ماہ و چند روز و صنعت حق اتفاق افتاد لیکن بجای مرزا
جہان فیروز با نو پیدا شد چون این دختر اولین فرزندان شادہ موصوف است و سوای این زرکار مایم آئند چنین بنا
گذاشتہ شد کہ ہزار و بیست و ہشت شادی دخترہ صرف باید کرد و مرزا سلیمان نگوہ بہادر یا اہل و عیال و جناب عالی و آدم
و صاحب کلان بہادر اجندا جہاں خواہد ساخت این ہزار و بیست و ہشت شادہ موصوفم الذکر فرستادہ بود و بن
گمان قوی کہ سہر متولد خواہد شد لیکن نوشتہ بود کہ این پول را در ہر دو صورت بصرف باید رسانید تمام شد
این مطلب دیگر آنکہ از اج من بفضل الہی قرین صحت است خاطر شریف جمع باید داشت این با ہم در عرضہ کہ اسے
بزرگوار نوشتہ آمد و جہاں خط یافتہ شد بکی از باعث قبول است چہ کہ همان لفظ را در طریش این و ہر خط
صحیح نوشتہ است پس گمان غلطی سوای این نمیکرد کہ جلدی خیال نمادہ آن نیست کہ شادہ در کشتی محمد علی صاحب
کیا با بن صورت نوشتہ شد کہ بنی محمد علی صاحب کہ دوست خالصا حب ہند ملاقات شد این خود معویثیت
بلکہ سرای حبس و جای دیگر نوشتہ شد کہ باز از منشی صاحب موصوف ملاقات شد این غلط محض است لیکن چون

والا مناقب تاج العیون خان صاحب صدر رویه در ربع الاول منحه سیصد رویه و مانیده ولایت علی خان بهت
 دیوان چند داده بودند علی مبلغ معلوم شکر علی نامی در قرض خواجا میر خان و صاحب بر دو صد رویه میگردد در ربع الثاني
 طلب نام منور صورت وصول ندارد ازین جهت که جناب ممدوح سبب یک ربع الاول روانه کاپور شدند و از آنجا که
 اراده فتح آباد دارند و در همد روز است که خطی بخدمت شان روانه نموده شد بنور جوایش نرسیده سبحان علی خان صاحب
 جواب آن هرگاه خواهد که نزد من خواهند فرستاد من بعد از رفته بخدمت ایشان فرستاده بودم در آن رقبه این منور
 بوده است که در روز خط خواجا نامی آمده بود و بنگلی بخدمت ملازمان نوشته اند ایشان هم در جواب سلام و درستی
 شما نوشته بودند و پاترود رویه هم رسید بعد وصول شدن نزد خواجا قاضی صاحب خواهم رسانید جناب ممدوح
 کتب مذکوره را خرید و صحیح نموده نزد شما خواهند فرستاد که آن مرد که پرسید شما می دانید که من از شما هم نازک ملج ترم هرگاه
 شما خانه داری را که لذت زندگی موقوف بر نیست اما اگر دید و دوستید که مادام الحیوة در هیچ و بلا گرفتار خواهم ماند از سر می
 میشود که یک یک در حق این نسخ را ملاحظه نمایم لیکن چه جوی نسخ پسند و ناپسند رفاقت خواهم کردی دانست که ما هم در
 زن شاه پیرامار و قهرانی کامیم مارا کجا سرود ماچ تصحیح کتاب ما است ده بار شجره الامانی که تصنیف خود من است
 باز از آن خط و تصحیح آن اطلاعی ندارم و دیوان قلیل و دریای لطافت و غنیت تماشا بنور پیش خان صاحب است
 این بار که تصحیح می آرند می گیرم روزی خود میفرمودند که هر سه خط ما نیست خواجا صاحب حاضر است بیکدیگر دریای
 لطافت را یکی از دوستان من برده است بعد چند روز که می آیند آنهم خواهد رسید احاصل سخنهای مذکوره را نزد خود بخوا
 نمایند و در **فصل پنجم** در جوابت منظره دیدم که شانزدهم ربع الثاني ششصد و هجری روز چهارشنبه بود و قفسیکه در باغ پند
 که از حضور بیان افزین محضت شده و اقا صاحبان در ایام ورود خود باراده موتبت برای چند شبی گاه گاهی وقت
 عصر آنجا آمده من و نابرسنگه را می طلبند بوقت مجموعی ششصد و میر حیدر حسین نامی که از چند سی منبر انصاحت
 بخدمت قاضی صاحب می خوانند مع عرضی که کسی را مجبور خود نوشته بود و یاد آورده بهیچ دادند و بهیچ از این رسایند
 آنچه خواهد که قلم نموده بود و در این نشین شد اقا صاحبان نیز نام خود را در نابرسنگه هم ملاحظه نمودند احمد شکر که طرف ثانی
 خود بخود حکم خواهد کرد بی آنکه شالاب را جنبش دهد و چه قدر خوب شد که غنیت رویه آنجا گذشتید و باقی اینجا فرستادید
 کمی و شبی وجه حاش و ابسته بخت و اتفاق است آدم هانست که ان بقوت بازوی خود بهر ساند و الامیانه جوی
 که در انسان می پرورد و آدمی را در هیچ تفاوت نیست نان پدر خوردن سوای ایام طفولیت بکار آدم نمی آید
 و پدر چه موقوف است که نان آفای شبیه به پدر هم برای بی غیرتان زن سیرت است آفای شبیه پدر است
 که کسی را پدرش بکشد مثل خواجا سرلان که شنی را پسر خنده پدرش میدهند و عمو و خالو پدر زن هم از همین قبیل است
 بلکه نانی که سیرنج برهند آنهم قابل قبول است بجان شما که این سی رویه را من سی هزار رویه می دانم بلکه من
 سی هزار رویه که بدلت بدست آید صد درجه توجع دارد و تفصیل حال بعضی صاحبان دو شاله پوشش و طلا و خور و خنجر
 مناسب نیست شما حال آنها بخوبی میدانید شما آن دو شاله و دو کوشتی که بآن بزرگواران داده بودند نصیب

نوشته

نصیب دانی غلام شما کند بر اثر شکر که قدری اطمینان نصیب شما شد آئیده هر چه بحسب محبت و اتفاق رود خواهد داد
 ضمیمه خواهد شد یک خط طویلی متضمن عبارت زکین سیرج الفیض خدمت آقا صاحبان نوشته و بلغافه سیده باز نزد سرکار
 احوال خیر مال خود و شدت اشتیاق صحبت ایشان است **فصل ششم** در بیان حال و احوال خاندان و در بیان نزدیکی و غلظت نامه
 خاندان صاحب مرقوم و نیز در بیان تقاضای طلب حق بر دار و خدمتکار رسیده بود و دیگر حج در خط جناب مرقوم قید خدمتکار جوان بوده ازین
 سبب رسیدن آدم محمول و جوان اندکی متعذر شدند و بعد از انصراف راه کسی را ندیدند و غایت صاحب نوشته بودند که هر چه در حق کار
 شود ازین حیثان فعلی باید گرفت چون آدم نزد میرزا رفت گفت سبحان علی خان کما از کار پوخته بر دار و خدمتکار بدین پوری فرستاد
 حالا حاجت آدم دیگر نیست ازین سبب آدم توانمند و باوقریک را که عامل این خط است یکروز پانزده پیش خود داده روانه نظر
 نموده شد چنانچه بسیاری چرب هم میان جی حواله کرده اند باید گرفت می خوانند که چند کلاه و حلاسی سوهان هم حواله
 او سازند من منع کردم گفت بعد ازین بدست که آدم فرستاد می خوانیم فرستاد چون در خط خاندان صاحب مرقوم بود که من
 بدین پوری میردم من هم آدم فرستادم بر این پوری فرستادم اگر خاندان صاحب اینجا هستند آدم نامه بدو بخدمت خاندان صاحب
 خواهد فرستاد این خط را خاندان صاحب نزد صاحب خواهند فرستاد و اگر خاندان صاحب بنا بر ضرورتی هنوز در کار کشوفت و این
 نزد صاحب حاضر خواهد شد شما و او را بخدمت صاحب والاد و دمان برسانید و این قدر بگوید عرض کنید که اگر حق بر دار سوا
 او کسی که کار پانزده است و کار باشد بحضور رسد و الا فی جانی حق بر دار بر سر ساینده بود و دیگر قسیمی که دریافت شد که
 از کار پانزده رسیده در فرستادن اقبال خود و هم عرض باید کرد که غلامی حالا دستجوی باور می که طعام انگریزی و هندوستان
 خوب بپزد و دیگر که دست می آید روانه می کند و حال این خدمتکار که باوقریک نام دارد و نیست که عشر
 زیاده از سی نهایت سی و دو سال نیست و در بخت چند قسم نان و ساقین جلویات و مریات هم مارت درست دارد
 لیکن نوکری در کار کاروان کاهی نگرفته است و نمی کند خدمتکار است و سوا این نوکری هم درست است و پیرش
 منحل بود و من همه احوال بخصوص التماس باید کرد و خدمت غزل که در این روزها گفته شد در یک بند خط والد ماجد شما به خدمت
 غزل دیگر در دیوان ثبت است و دیوان را به نصیرالدین صاحب برده اند ازین جهت فرستادن آنها و خط دیگر
 موقوف داشته شد و آنچه شما در حق خیرات علی عرض کرده بودید که بعد از وفات نواب آصف الدوله و لایزال دوله مرحوم بخت
 که او را لازم خود ساز و قبول نکرد و قاحت آن بخیاال برسیده باشد ظاهر است که امیر الدوله و لایزال دوله و لایزال دوله
 آصف الدوله و لایزال دوله بخت را به عرض شما از امیرالدولت حسن رضا خان بوده باشد بداند که امیر الدوله و لایزال دوله و لایزال دوله
 بود و حسن رضا خان را به عرض شما از امیرالدولت و لایزال دوله می گفتند خاندان بر این قول اعتراض میکنند و گویند که ما هم بکذب میسازند
 آئیده اندکی تحقیق نموده حجت باید زد و بپایان نازک میسازد اگر شما هنوز بطلبید احوال احرای گفتن چو می دانید و خبر
 که این چیزها را تحقیق کنید لیکن در بار آنچه معلوم باشد باید گفت **فصل هفتم** خط بجهت خط دیروز که محاسبات
 چهارم ربع الاول و بحساب تقویم پانزدهم و روز سه شنبه بود باین مشتاق رسیده خاطر نگرازا بعد و شش هزاران
 نوشته اند که در این خط از خط سبی و شصت است که والد ماجد شما به خدمت رسیده که تا خط دیگر از خط نیا به چیزی نباید نوشت

ای صاحب

مرحومه آقا صاحب

چند روز دیگر انتظار بایستید اگر درین عرض خط خواجا نامی می آید خبر و لامی نویسم و شاید که منطوق ایشان
بوده است که شما وقت روانی زری از صاحبان قرض گرفته فرمائید صاحبان آنجا همراه برده اید حالاً منتظر سرانجام
زیربستید هرگاه بدست می آید خط و منبذوی برود را بخواهید فرستاد معلوم نیست که این حرف مقرون بصحت
بود یا نه یقیناً که دروغ نباشد چرا که این صاحبان مافی الضمیر خود را ازین پوشیدگی دارند و منطوق معلوم نیست که همین
خط صرف فرستاده اید یا ندیده اید است من هنوز عرض نمائیم که ای جدی خود نوشتن این ندیده ام بعد ازین خواهیم دید
نزدیک من نیدن و ندیدن آن هر دو برابرست کاربرد یافت صحت و سلامت بوده است که بگفته اند و البته که از آمدن
این خط مدتی که بوده برادر چون قاضی صاحب خور در نخاس می باشد و خانصاحب و قلی در چاقوی از با
بعد سافت و آخر شدن روز خط می من برستم حواله کردند و عرض نمائیم که از سبب خواندنش آن وقت این جا
نفرستاده اند این از دو حال بیرون نیست یا برستم وقتی نزد قاضی صاحب سیده است که عرض نمائیم که در خانصاحب قلی
بچه ها و می فرستاده اند بایش از رسیدن او خط می من نزد خود نگذاشته عرض نمائیم که رانده باشد و خانصاحب
از باعث غروب شدن آفتاب فرستادنش ترس من موقوف بر امر فردا داشته اند یقیناً است که حالاً بیا بی چون شما بچ
مطلبه و خط من باقی نمی گذارید خاطر من جمع است که در عرض به مطلبی سوای مندی و سلام و دعا بنوده باشد
آمدم بر احوال دیگر تاج الدین حسین خانصاحب میر غلام علی خان هر دو ملازم حضور بر نورش نند شما به خانصاحب
سید صدر و پسر و از غلام علی خان صاحب و صدر و پسر فراریافته خانصاحب خود نگذاشته اند و دیگران میر غلام خانصاحب
گذاره خود درین مشایه فرماید عازم دکن بود و بچگونه می بود و اضافه و ایضا خدمتی اینکدامات سخاوت نمود و بچگونه
است باید و بیا یقیناً بچگونه ازین صاحبان باریاب سلام حضوریت الاسما علی خان که با فضل هر روز وقت و دو به حاضر
میشود این است حوال این صاحبان تقدیر و دیات ایشان هم بفضل الهی حسب خواه درست شده برای تنظیم
بعض امور رخصت چند روز بجا بنور خود بسته بودند و حکم شده که برای نگاه برود و بنابر ضرورت با صاحبان عالی شان
هم ملاقات نمیکند لیکن با صاحب کلان که بنوبت ملاقات موقوف است برای دیوان و دریای لطافت و نفیست
تأشاکر نوشته اید از خانصاحب خجسته حواله قاضی صاحب کرده خواهد است لیکن دریای لطافت برای چند روز
از دوستان خانصاحب برده است انهم لعی چند روز خواهد آمد و کتب اربعه یعنی الفکر المفتح الله و البواب الحبان
و ترجمه شریع و حق یقیناً تلاش بهم خواهد رسید هرگاه بامی سزاع بدست خواهد آمد بقیمت تخفیف کرده برای روز نوشته
خطا پیشدیکر غیرت روز **روز ۳۵** از چهار پنج روز جواب خط شما نزد والد شما فرستاده بودم خدا و انداز چه سبب آن
نشمارم و که شنبه سیم جمادی الاخره است وقت عصر خطوط بدال فرستاده خواهد شد و در وقت عصر آدم
اقا صاحب آن مخدوم جواب خط شما را که آورده و در نزدان سخاوت ششم و خیال من این بود که آن خط اول خود خوانده
شده باشد حالاً منتظر خط و بگوید و هرگاه بیاید این خط را در لفافه جوشان باید فرستاد این وقت زبانه میر
حیدر حسین نامی که از والد ماجد شمار قصای دایمی استفاده می کنند دریافت شده خطوط من بمپی فرستاده

احیاء قلوب و زنده کردن دلها و غیره و اینهاست که در این کتاب مذکور است و این کتاب را در این شهر
 این بار در عرضت جدی و زور خود سلامی برای من نویسد باقی معاف کردم آنچه خواهم فهمید عوض خط است من خط
 طویلی بخیرت آقا صاحبان محترم نوشتم در لافایه محمد بن یحیی که در این خط بنویسد در آن خط بنویسد که القاب صاحب
 البیاض و شکر الطاف شان بحال خود و خلوص و بندگی خود را بخیرت شان عبارت و گفتن نویسد یا زنده نمیشد
رقعه سبحان بلقیثا خط امیر صاحب می رسد که بریم خان خود و او فراد و رویه هم برای آن کوثر بنویسد
 خواهد رسید حساب او درست می دانم رویه است یا دور رویه هر چه باشد فصل نویسد و اگر در رقیه و روزه
 صاحب ملک فطرت خلافت معاویه اهل علم بود شاید نوز عوام درست باشد رقیه کینه های رسد ملاحظه خواهند کرد
 که صلاح هم در میان است دیگر انگیزه از رفتن و بر صاحب من بسیار خوش شدم فی الواقع سحران بی رونق می شود
 من هم می خواهم که بجناب قبله و بعد این معنی عرض کنم لکن بعضی موانع مکتوت و زیدیم که الله که خود بخود خیال رسید
رقعه بلبل شانه بابت و قمری سر و ستان ملاعت سلیم الله تعالی مسوده اصلاح نموده فرستاده شد بسیار خوب
 می نویسد بنیت ضعیف و بیگانه غیر معتدیه این قدر غنیمت است لکن مرا عاقل بسج که آن رافایه بنویسد و بعضی جا بخوبی
 میکنند و بعضی مواقع از سبب عدم معرفت بعضی رافایه راه صحت غلط می شود و چند ورق متضمن بیان رافایه و چهار شربت است
 همین قدر در وریای لطافت اگر والد با خود خود استفاده نمایند مضایقه ندارد و اگر خواندن آن موقوف بر سن باشد
 این بار که می آیم جای که از افسانه عربی در ورق می خواند و در وقت بخوابد و یک فن یا که از رافایه خوانده باشد **رقعه** ۵۲
 خواند که خطوط قمری چهارم ربع الثانی است که بجای در روز که بختتم نه ند که با شمس صدر بود و رسید یک پاس از شب گذشته
 بود که بهر مطالعه را و در دم سبب بدن خطوط بعد از نور بنفید مدت شب نیست که بر روز که از شاعره فارغ شدم چه می بینم
 که قبل برای سواری بنا بر ضرورتی از حضور رسید به است ملاک از اسوار شده همین جا آمد و در روز وقت عصر که ستم را
 بخاس فرستادم چون یک و کار دیگر هم متعلق با بود و ناد و گری شب گذشته نیامده بود و من آن وقت چیزی نخورده بودم و چون
 قلبان کشیده بودم که با حضور ریوز یا در نمود و جا گری دیگر آنجا در قال فقال گذشت بعد از آن که بیرون آمدم هم
 لافایه خطوط این سیر و خطوطی خط والد محمد میر و دیگر خطوط را بخوبی حواله نظر کردم چون صاحب پیش از طلب خط امی فقیر
 مستقر حالات را قلم شده اند من هم ابتدا همین تحریری که من این است که مزاج من همیشه تاب گرمی می آرد و من پوسته
 مراعات یعنی بجاری برم علاج خود را همین تعلیل میکنم اگر بعضی چیزها بریزد بعضی اغذیه عادت بگرمی بستم که با دا
 سده ضعیف تر شود و از اعطای الهی بی نصیب بمانم لکن این قدر بنیت که اگر بگرم فلفل سرخ بخورم یا دیگری اغذیه حاره
 مثل شنبلیله و غیر آن حال بهتر شود این است که بچاره مولوی صاحب علی بن عمر خود را از این مزاج دانسته گاهی گز
 بادنجان و شنبلیله و دیگر چیزهای حار و لطیف می شست همیشه سفالین دلال سال و خرفه و دیگر فلفل میزه می خورد و هر
 بچاره دفعه کلوتیج قاج سیر و گو باید در دنیا نماند بود پس فنای چیز موقوف بر قوت و استعداد دیگر در اصل دارد
 هست همین که دست سیر شده تمام کند خواهد بود یا شست خواهد نبات خواهد حیوان با کمالی من بجاری ندارم خاطر شریف

در این کتاب مذکور است که در این شهر
 این بار در عرضت جدی و زور خود سلامی برای من نویسد
 طویلی بخیرت آقا صاحبان محترم نوشتم
 البیاض و شکر الطاف شان بحال خود و خلوص و بندگی خود را
 نویسد یا زنده نمیشد
 خواهد رسید حساب او درست می دانم
 صاحب ملک فطرت خلافت معاویه اهل علم بود
 که صلاح هم در میان است
 من هم می خواهم که بجناب قبله و بعد این معنی
 میکنند و بعضی مواقع از سبب عدم معرفت
 همین قدر در وریای لطافت اگر والد با خود
 این بار که می آیم جای که از افسانه عربی
 خواند که خطوط قمری چهارم ربع الثانی
 بود که بهر مطالعه را و در دم سبب بدن
 که قبل برای سواری بنا بر ضرورتی از حضور
 بخاس فرستادم چون یک و کار دیگر هم
 قلبان کشیده بودم که با حضور ریوز یا
 لافایه خطوط این سیر و خطوطی خط والد
 مستقر حالات را قلم شده اند من هم ابتدا
 مراعات یعنی بجاری برم علاج خود را
 سده ضعیف تر شود و از اعطای الهی بی
 مثل شنبلیله و غیر آن حال بهتر شود
 بادنجان و شنبلیله و دیگر چیزهای حار
 بچاره دفعه کلوتیج قاج سیر و گو باید
 هست همین که دست سیر شده تمام کند

جمع باید و هست و عرض کردن برای تنخواه بحضور عالی صاحب دالال جاه کمال انانیت و دور اندیشی است من این قدر
که انشا در خط اول کرده بودم برای آن بود که اگر کسی بالا بالا دریافت شود مضایقه ندارد و الا سوای این گفتاری
تنخواه چه صرفه دارد بلکه باید که ان هم گفتگو از این قبیل مناسب نیست شاید رتبه رتبه بصاحب دالالشان برسد
و انکار نیست شکوه آباد صین اقرار کرده و حال امن و تسخیر امری بصاحب تنخواه نوشتن بخدا آنچه در ضمیر من میگردد
شما انجا بعل می آید بلکه من اینجا چنانکه می باول خود شتوره کرده و انکا شما بنجده بعد و گردن قلع امری قرار بریم
و شما پیش از آنکه من بفرستد از ان کاری کنید پس مقابل با شما خطا است که تا بعد روح القدس همراه شماست انشا الله تعالی
در این سفر ملاقات خان صاحب نصیب ان صاحب خواهد شد تازه انکه چون در این بدوز با شما بنزاده مرزا با هم که در
ملک آمده است دیروز صاحب عالم بهادر فوج شیرینی دکان کوئی و غیرهای دیگر برای او بجا فرستاده اند میر حجت
علیهان کیل حضور و ناگزیر که تالیق نشان شده رفته سواری هر دو سب است دیگر نزدیک بکلی نسبت دوم به او از نول
نمایر شکا گفته بودم که همین نیست که ذالی شما به پهلوتی کردش بدین است که مودک از مدتی گردن طبع بیخ غیرت متغنا
برید بهشتی روز سار و با چای و یوسف علی خان صاحب را تجویز کردم که حضور و الا نظر بصفر من میر بصوف نامبر سنکه را
هم همراه کرده تا یک دور در که اتفاق گشت افتد وقت سول و جواب پیش طرفانی تعالیم کریشان باشند دیگر انکه عمار
نوکة متصل کوئی ساخته میشود و نور متی باید که جمعی رسد اگر چه ترک شهر و جوبیج روحانی است لیکن خلاف راسی سلطان
و حکام هم خوب نیست تازه انکه سابق شخصی بن بست و دو سال و دو چکر شما پیش من برای اصلاح مسودها و دریت
نتمای تالیق نمودن آمده بود و من سوال او را در کرده بودم در این نزدیکیا شخصی او را بنجد دست قاضی صاحب
آورده چار شربت را تمام کرده نه الفصاحت شروع نموده است و مسودها را هم قاضی صاحب بدید و می گویند که مرد که
عجیب ترین ترشیده است و اصلاح مناسبت با تحریر ندارد الفاظ سهل فارسی را نمیدانند تا با الفاظ عربی چه رسد شاعرانی
پیش شریف بصیغه خود و شکاری ملازم او بود و بچاره دست بسته استاده می شد و مثل انفار کار میکرد و این حل را که شما
نمودم خون از چشم من بارید که فتم این نوکر را که از او بچو و گفتن هر چه گفته بعل آورد و حال او را روپیه از حضور پر نور برای او
معشر شده که تنخواه هم یافته یک پاس روز بر آمده پیش آغا صاحب آمده نمی نشیند و وقت عصر سرود و بکشد
داخل خوانان حضور که این منصب منصب امیر زاده است خواهد شد شما میدانید که بنوا احسان حضور مختی نیست تخت بزم
در چشمان کم نمیشود در **۵۳** مختی نماند که امر در بخت هم بر مع لآخر شسته جوی زور و توبه است حضرت شما محروم و از دهم بگو
سخ خط اسمی انجا بطلان آمده و سر ساخت آنچه از احوال آن ضلع و تنقید به جای و قبول شما جبر و سر تعالی بخت اتفاق
دارد و دکنی و گستان بکار نیاید و دشمنان اسماصل تاج الدین جید خان عجب با خوت و مروت است انکه اگر ملک
باقتیار خان موصوف می بود و آنچه برای برادر حق خود تجویز میکرد و برای شما هم میکرد اگر برای صاحب چیزه صورت می
بست برای برادر خود و هم می کرد و سوک این اعتبار هم شرط است شخص منوی از مدتی در آن ضلع تحصیل دارد و در اینجا
هم در وقت نکیت رای از باعث قرابت و نفیست راسی نامی عنده و ثروت ظاهری و ثروت و شما در آن ضلع

سوی که در این پنج چیز اندیشه نباید کرد و از آدم دیوانه باید که نجات **فصل** بر سر پر و زخم خان بیاد و خطا حساب
 کرد مگر تاج الدین حسین خان بن رسانید جواب هم با نوقت نوشته تفویض نامه و در نوشته معنون خط این بود که
 خواجہ امامی صاحب ازین حادثه خبر شد و من بی اذن صاحب الاجا به من پوری اندیشه نرفت اگر طلب میفرمایند
 بپروم والاخره و نیز مرقوم بود که از حضور برای باورچی و حقه بردار قید بسیار است بلکه نوشته اند که شاید خواجہ اسید که من نان
 خشک خورده باشم پس آتشاموقع آنم که یک باورچی خوب بدو و چند شاهره راضی نموده و یک حقه بردار که سوای اینکه
 آتش بر سر فلان گذارد و دیگر پنج سلیقه درین کار زنده باشد لیکن قدری خوش ظاهر و جوان باشد زود باید فرستاد تا
 شد معنون شفقت نامه خان صاحب معزی الیه حال آتشامیگوید که باورچی خوب لکن نموده و روپیه هم نیرسد چه جای اینکه
 بین پوری بیاید و هر دو طعام بند و ستانی و اگر نیمی خوب بپزد لیکن تا حضور عرض بکنند که هر باورچی این سلیقه
 ندارد که هر دو طعام با بخوبی تمام بپزد و اگر تلاش بسیار شخصی درست آید هر گاه حال باورچی بند و ستانی و لکن با نصوت
 باشد که هفت و بیست شاهره ذات و یک پیش خدمت بدو و بیست و یک آمار و در هر روز که فته باشد اینگونه باورچی
 که سلیقه بر و طبع آشته باشد چگونه در سفر کم از است و بی قبول خواهد کرد زیرا که در لکن برای چنین کس مع میشت
 پانزده و شانزده مقرر است و در بعضی سرکار تا ازینهم زیاده اگر حضور عالی مکرز خاطر دارند که طعامهای خوب برآمده
 چیده میشود پس یک باورچی بند و ستانی که قدری از سر رشته رکاباری تمام گاه با شنج پیش خدمت بپارد و پانزده و بیست
 ملازم فرمایند آرد خود داخل حساب نیست معمول باورچیت و یک نان بانی هفت و بیست که اقسام نان بخت و حضور بسیار و اگر
 شوق نان بند و ستانی نباشد و مرضی مبارک که همین است که اطعمه بندی و ولایتی هر دو و حضور بیاید پس رشا شود که باور
 باین صفت تلاش نموده آید لیکن شاهره مع پیش خدمت کم از است و روپیه خواهد گرفت و مامورم یک بر طعام ملک و را
 خوب می نویسم قوت نیز ما در اطعمه ولایتی ناقص است لیکن اگر اتفاق نیو و یکد چیز که خواهد بخت یک سلیقه مع طعام ولایتی
 هستند چنانچه خواهد شد یا در حضور با امتحان خواهد رسید و یک آنکه تلاش حقه بردار هم می کشم هر گاه درست آید روانه
 خواهم کرد تمام شدن آن فته هم غلامهای مشاعره حال اگر والد ناجد صاحب شته باشند هم ملا و الا بعد ازین خواهد رسید
 و این بی خبری از است که من رین چند روز بخاس ز فته ام فردا عوت جاب خان با فرزندان از چند صاحب کلان و
 دیگر صاحبان عالیشان تجا حضرت مرشد داده خود و ما مقرر است لیکن طبله ز سر شام تا یک نیم پاس شب خواهد بود و در
 محبت مرز سلیمان شکوه بهادرم خواهد بود و ششباری از سابق دو چند و دیوار نامی فی برای و شنی چارون بعد
 رفتن شما از دست آمدن زمین نوبت است اما طعم هم بسیار است و برجهای کاغذی هم درست شده است این برجهای
 همان است که خواهد شد و عوام از اخباره می نامند شما هم ملاحظه نموده آید و دو صلد و بجا و روپیه برای باو چنانچه
 جناب عالی و صفت آن برای مطیع صاحب کلان فرستاده شد و طعامهای دیگر انجام بخیر خواهد شد و دیگر خیریت و ملاک شما
 خواجہ حسن خلی اشاده دست است بچرخید ریت هر روز بن میگویم که هر گاه کسی انجام برود و مرا خبر بکنند شاید چیزی برسد
 بریه از قسم طویات مکرز دار و معلوم نیست که شاید چاه منون بگوش شاگردان خود میدید که از اصلاح عموم حساب

که خواه مکس سعد چون دنیا بامید است ازین فروع که صاحب والا جناب بحال شما مهربان است بسیار خوش شدم
 اگر محنت و دنیا گشتی و علو محبت شمار و زیکه فضل الهی شامل حال خواهد شد با هم جناب شما امیدوار فیض خواهم بود
 از افلاک حیده ملازمان شریف توقع قوی دارم که به سلوک نایاب پیش خواهد آمد من هم بعد شازده روز پر دراز
 حضور آید و در یکدم است بخط مستقیم را قوتی آقا صاحبان رسیدم شب جمین جالس بودم صبح در شاعره رفتم
 و شیب هم که از شاعره بر خاستم از باعث تکل و لای که باران شدید باریده بود باز جمین جا آمدم چون از شب هم باران
 از صبح تا وقت جم گاهی ترشح باریک و گاهی باران پر زور و شور می بارید و حال اندکی استاده است هنوز جمین جا هست شما هم
 در این محاسن بسیار غنای شاعره حال بنظره که در برای شما نوشته شود و نا بهر تنگ که حاله که در نگارام شهرت دارد در
 روز باران پیش کف دستش خود بخود از دست چاک شده است و درم هم کرده یک شب پیش ما بود و در بار بهر چاک
 نزد آن صاحب خوش حضور پر نور زنده خلاصه بعدی از ار کشیده است که چه بگویم قلم بر قلم نداشت که یک سطر هم بنویسد
 من با جزارت از بدنی از طرف نادمی نویسم حالا لازم این است که شمار قلم متضمن استفسار کیفیت حال و تالم خود از
 از دریافت این خبر برای نویسد که خیلی محبت باشد از در یاده خیریت ایام دولت بکام باد **قلم**
 منحنی نماید که خط محبت نظر فروده است و چهارم شوال ۱۲۸۲ هجری بتاریخ نسبت و ششم شهر صدر رسید و سر
 سادت بکمان باشد از سر که با بود و دید از خط حال دریافت شد که بعض عوارض جسمانی قطع الله اصلها با نفع حرکت
 گردید و امید که آن بالا از سر بازگشت بمنزل مقصود و در ای اتفاق افتاد حالا بر سر نامه خط آنچه شما نوشته اید
 نوشته خواهد شد پیشتر بار آورید این خطوط نزد شما رد و بود و خیال می کردیم که حالا باین زودی رسیدن خطوط
 صورت نخواهد بود است لیکن از عیادت شما که برای عنوان جواب مکتوب خود قرار داده ما تر نموده اید اطمینان کلی حاصل شد
 یعنی زودتر از خطوط از طرف خود رسید و در این الاخط مشفق مکرم خود می تاج الدین حسین خان صاحب بصیتی
 آدمی که بنا بر دریافت چگونگی آقا صاحب محمد و محمدان آقا محمد صادق خان صاحب آمده بود و فقیر رسید و خط مذکور
 بار از احوال صاحب جم زبان قلم سپرده بودند از تحریر خالصا صاحب می تراود که صاحب والا جاه از شمار ضمیمت
 اگر کشف می رسید سلوک نمایان می کرد و جای شمار دول دوست بشو و گاه یقین که باز هم یاد فرماید بهر چند آنچه
 مقصوم شما هست زیاده از آن بشاید تا سی خواهر رسید و می شما و سفارشش دیگری لیکن راضی بودن آقا
 از فکر باعث فرید غرت دوست مکرر کردن صدر و پی هرگز مناسب نبود این ادا ما در عالم هم چینی زیبا است با
 فکر این رفقای باید غایت طلسم برای قبا جم دریافت شد خدا ببارک کند شاید در خط خان صاحب
 مشفق مکرم هو القلم اتفاق شده باشد که بجای صدور و صدور نوشته بودند و طلسم هم بعد ازین حرکت شد و با
 بعد و من پوری و بهر که خبر صمیم با ایشان رسید و ما شد یا همه طلب را با جمال یک جا و الا قلم کردند بهر حال هر چه
 خوب شد آینه خدا افضل خواهد کرد حالا شما یک تنگ تحصیل کرده اید بعد ازین بشرط شمول عنایت ایزدی تحصیل
 خواهید شد خدا بهر چه بد بفرست بد در یاده خیریت خرد و کلان این چو ملی و آن چو ملی چاق و تند بست اند و دیگران

این خط را در روز دوشنبه ۱۲۸۲ هجری قمری در شهر تبریز در منزل آقا صاحب محمد و محمدان آقا محمد صادق خان صاحب رسیده است

[illegible]

ملا خطب باید کرد بدینیت آقا صاحب کلان را قدری صلوات از باعث اشتغال مبروات در معده معلوم می شود این
 بی بر تقدیر است تقاسم اندک الطیب و اناندا را موقوف داشته آب گوشت با ایشان می دهد **فقره ۴۱** خواجها اما
 صاحب سلامه نقالی دو قطعه رقیبه یکی می و الدیاجه شام و دین در خصوص احوال خواجہ قطب الدین صاحب لاف و وعده
 در رفته ام به صبحی اگر میفرماید این صاحب بخت فرستاده باشند و میرسد به و سر بانیست ملا زمان شریف خط می و الدیاجه
 را بعد ملا لعمریه و در گرفته و لاف خطا نمایی روانه نمایند و خواجہ قطب الدین صاحب گویند که بعد ملا لعمریه خط ملا لعمریه
 بصبح نمائید و دیگر آنکه شما خوب میدانید که من خود صاحب را از دادن کتاب بدم منع می کنم لیکن چون میر نصیر الدین صاحب
 از شب دوستان من از بیلی اینجا وارد شده اند و ترکی چار شربت را از من بصبح رسانیده می خواهند که کم کم هفت دین پیدا
 کنند و اندازی صاف نمودن دین و دریافتن عبارتش نسخه تصنیف شما که تحریز نموده اند بخواهند جای آنکه نیست باز
 حواله بایزد لیکن چون آدم ایشان را نمی شناسد آدم خود همراه آدم میر صاحب مجموع کرده باید فرستاد از چینی رفیق من
 آدم هم بخیرت نخواهد رسید و رفته ملا شما خبر می شناسید در خصوص آن جناب آدم هم نیست تصنیف هم برای همین است
 که کسی فیض بر دارد و آمده اند که مردم را احتیاج تصنیف انصاف است اندک من کتاب را ایضا در لایح نمی کنم لیکن در دادن کتاب غیر
 بکس ازین راه نائل می شود که بعضی اشخاص پایتخت یا طرابلس خط می کنند برای این منی از منم بخواهند میر نصیر الدین از
 نسخه ترکی که تصنیف صاحب است بی تامل بایزد و خواهد خواند و نقل بر دارد و میرزا اب انوش از طرف شما محض عرض
 کرده شد و آقا صاحب را نیز از حضور دعا فرستاد است و آقا صاحب سلام میرساند و دیگر برای هم و منراج حضور فیض الی می رود
 بصبحت کامله دارد **فقره ۴۲** دور و دور بر می آن زن کور سر بر سر حواله آدم امیر صاحب بگوید که کبر و یک ویر قیامت
 آخر جمادی الاخره دور و دور دیگر نزد صاحب خواهد رسید و برای بدین الفرباد و بار آدم و رفته رفته بود و مرزا جعفر صاحب بکبار
 بر بار بود و دیگر در جواب رفته با آدم مرزای مدوح سپرده شد و وقت میدری خواهد داد و بخیل که تا شام کتاب بیاید اگر می آید
 صبح میرسانم البته که بر خان هم دو سه گهر می روز بر آمده خواهد رفت انتظار کتاب خواهد شد و اگر نمی آید
 جواب خواهد رسید باز فرستاده می شود لیکن شما در خط هیچ نویسد اگر خواهد که بر سر نامه این قدر خواهد نوشت
 که به تیر العزایم فرستاده شد یا چهره علمیده و خل الفاظ خواهد کرد و بعد تحریز رفته کتاب هم آید بایزد گرفت **فقره ۴۳** خواجها اما
 صاحب پیاله شربت انابت و صاحب فرستاده شد اگر شربت با آدم مولوی حسین علی صاحب داده باشد این پیاله را بخیرت
 وزیر صاحب برساند که فعل شیشه سازند و اگر نداده باشد بر جیم یک جبین بیک بگویند که بخانه مولوی حسین علی خان حنا
 رسانیده بیاید فردا وقت سپهر بالای بنگلخانه خواهد شد اگر انصاف شدن می آید و شمار اسوار کرده برای سپهر دریا خود
 برود و در مکان آقا صاحبان نیز خواهند نشست مکان مولوی حسین علی صاحب همان خانه مولوی مصاحب علیخان انصاف
 است حوالی دیگر که برای یو واران دست بردارند **فقره ۴۴** خواجها اما می صاحب سلام الله تعالی و عبارت
 ویر و زه که ترکی بود یک لفظ انصاف تعبیل خط نوشته شده بود و عبارت مذکور این است که شما که خواجہ قطب الدین از تنگنا
 کمتغای فقط درین مقام صحت دارد و تنگنای با کاف فکر گفتن اینجا برای چه دیگر آنکه منتهی و اول روز بخانه نراج

تاج الدین حسین خان و خرد و بختانه میرزا علیخان خواهم رفت پس فردا انانیت پسر فرادها ساجامی ایتم زیاده عمر و دولت
نصیب باد **فصل ۶۵** خواجایامی صاحب بجز دیدن این قوه ترقیه یابید و بکفر قه هم برادر بسیار بد از وزیر درویش
موقوفستان وقت که اران میر صاحبان برای خود می زنند و الا سوار می میرید چون راه تنگ است پیاده باید
از اینجا من میر صاحب و شما اتفاق بدو تخته شمار و انه خواهم شد امروزی وقت شام فرستاده موافق طلب میر صاحب خواهی
اقا صاحبان برای خواندن خواهد آمد **فصل ۶۶** مسوده اصلاح شده می رسد باید گرفت من هم به پیری ایتم بخواند
و فعیده خواهد شد تحقیق خواهد کرد در حمت خدا که خیلی خوب نوشته ای دیگر این که من از شفیع امروزی میر و دیگر نوشته کتاب افشانه
عربی از و بگردد نشود که در زیر نشانی حماس رسانیدن آن فراموش کند و بر اخانی باید یافت که در خط ای طالب حسین خان
خطی لغوف سر بسته است آنرا بر ساینده باقی را ببارد بکنید **فصل ۶۷** خط فقیه خط اقا صاحبان می فاضی صاحب میر سید و ان
باید نمود و بکفر است که لفافه آن عمار محض گذشته شد این گرفته بنوعیکه است سر بسته تر و خود بخاطر دیدم وقت که سنجو ایتم
میگیرم من و دیگر بگری ایتم بعد از این می ایتم خارش بی سحر ترا و ده است و فیه عطران بری نصیف طارن
میر سید گرفت **فصل ۶۸** خواجایامی صاحب کلم الله تعالی عرضی بر میر اران علی صاحب سید سنجاب قبله و کعبه
عرض باید کرد که کیا تر و مرشد زاده نصیف الدوله میاد و باید برادر اگر بگویند که عرضی شخصی که تو از حضور نباشد بجمعه و شادان خط
و منویر است جناب قبله و ان بعد آن وقت بر شد زاده بگویند که این شخص خا از اوقیم و از شیت منگوار و حاق دولت است اگر بعد از این
بیکار کرد و در فو اطوب و الا منجوبیت عرضی از لطف تانی روز خواهم گرد و من از ویر و شایسته و سبزی خورم و طعمان من بر شیت
فصل ۶۹ خواجایامی صاحب کلم الله تعالی سوار می بخیرت کسیر بلاتل سوار شده باید ویر که عذر را حاجت
پسر مرا جعفر صاحب حواله سیان حاجی کرده باید گفت که این کا عذر باقی است کس که رفته فغانی بیار و باید و **فصل ۷۰**
خواجایامی صاحب بداند که در جز و ان من خرد و انرا که تا ویر و در و نیم و رفی از ان نوشته شده است در میان
اخبار می نوشته و نصیف دیده و بر آورده حواله رسم بکنید که من جان خواهم نوشت ماجر این است که امروزی مرا جعفر صاحب
خلافت عادت بنا بر ضرورتی سلی صاحب طلبیده اند و الا روز جمعه بداید میر شیت و نصیف من سیدم اینان عازم با
نوبند بیاس خاطر من چار کفری شیت از من خود از شیان ترخص شده بخیرت اقا صاحبان آمد من عرضی صاحب
خانان این است که تا شام اینجا باشم در ضیورت بچار شدن فایده ندارد و چیس باید نوشت **فصل ۷۱** تازه ایتم شخصه
نعمی یعنی سلی زبان است در حضور یوز و نباعالی دام اقباله عرض کرده بود و ان تقریرین نوال بوده است که آن
کدام بخیرت که مرگب اچار حرف است بهرگاه بخیرت از ان دور نمایند چار بماند و اگر و حرف مخدوف شود چان چار
بماند و چنان اگر حرف دور نمایند با چار بماند و اگر چار دور نمایند با چار بماند و اگر از انده خلاصه من بخت
که هر چند تو متوجه این چیزی نمی شوی لیکن بیاس خاطر من منتقت شده این تقریر و یافت که ده نویس چون خاطر
خان موصوف غریبت تا بل فرستم من که اندکی فکر کردم مطلوب است آمد معاوم شد که سبب مذکور عباد
از چاد است زیرا که هرگاه یک حرف از ان دور کرد شود چار باقی می ماند بیس دال هرگاه دال از چاد مخدوف

چار باقی ماند و اگر در حرف و رشو و جان چار می ماند یعنی دال رای همه غایب است که بعد و در کردن ال و رای بی نقطه
از چار و چا باقی می ماند که بحساب چار می شود و همچنین باز و در کردن سه حرف که چار باشد و ال بهمانه که بحساب یک چار است
و همین صورت باز و در کردن چهار یعنی دال که بحساب یک چار است لفظ چار باقی میماند این نظر را مفصل در خطا تصاب
هم باید نوشت و از دیوان صاحب هم باید پرسید اگر فکر ایشان کار نکند خود ذکر باید کرد **و قع** امروز که بنم
است عرضی که آبی قبله و کعبه است و بر و ز آمده بود و بطالع و ساور و م و آن قع مختصر که برای خودم بود نیز دیده شد
استغفار خان صاحب بدین معنی گفت که نوخت تر و دارم باید دید که محنت شما چه غمی است و چون مقدرات نیامتن علی را ده
بسته می نیست اتفاقی است از این چه شو و از اول خود را حواله بفکر کردن چه ضرورتی دارد اما باید که از خود کاری نکند که مطعون
و لوم شود و هر چه خود بخود و صورت ظهور در این کس آن معذور است و دیگر اینکه در معنی شما این بار و لفظ غلط ویده شد
شاید از باعث جلدی اتفاق افتاده باشد یکی اینکه از واثقانی دارم بجای اینکه با واثقانی دارم دوم همیشه از بجای
همیشه نگران یا همیشه با ویر و ز خطی می صبا نوشته شده بود و در همین خط لفظ است چیزی از حساب هم در آن مذکور است
و قع از خواجه انجمی صاحب سلمه الله تعالی از مزاج جناب قبله و کعبه هیچ اطلاع ندارم مفصل باید نوشت که ویر
چگونه بود و از بر خط است فقره پس فراد که روز جمعه است را و که کاپنور دارم یا بقصورت که اول پنجاس می آیم و
از پنجاس او شده براه خواهم افتاد و میخواستم که در روز بیایم و شب اینجا بمانم و صبح روانه شوم لیکن میرد علی میگذازد و
چرا که شب عروسی مشارالیه فردا شب دایره که که بر میمولوی مصاحب علی صاحب بار سنگین و گران است و غیر
از ده و دوازده که بار بر دوش نه نشو و اگر که ام جو باید در سر کار باشد بخدمت جناب قبله و کعبه نظر معنی بن کرد
که برای هشت یا ده روز غایت شود و زیاده خیر است **و قع** خواجه انجمی صاحب سلمه الله تعالی و اند شما عجب کار
کرده اند نیست که و قعیکه بهل ای سواری ایشان آغا صاحب که مقربا سه رو به که بحساب هشت است یومیه خرج خانه
و گاه گادان و خوراک خودش به بهلبان دادند و هر دو سپاهی خود نوکر سر کار بودند ایشان یعنی قاضی صاحب همیشه
بنزل رسیدند بهلبان را طلبیده گفتند که گادان تو هر روز چه قدر دانه می یابند و برای گاه چه می گیری و برای
خوراک تو چه در کار است بهلبان جواب داد که صاحب بیژاد همای خود گفتند آغا صاحب خرج راه با داده اند اگر
نی دادند از صاحب یک رقم حالا که در پیش ناموجود است از صاحب چه طور بگیریم هرگز با هم نمیخواهید گفتند این که
نی شود و که شما از پیش خود بخورید و این دروغ میگوئی که آغا صاحب خرج داده اند بهلبان که سه رو به که زکمر خود
کشیده با ایشان نشان داد و از هم قبول نکردند و آخر طرف ثانی مجبور شد عرض که خرج خوراک هر دو سپاهی بهلبان
و گادان بدمه ایشان بود و وقت رخصت هم یکت و به انعام دادند بهلبان آن سه رو به را با آغا صاحب
رسانیده این حکایت را نقل کرد آغا صاحب گفتند که اگر طبیعت ایشان رسد در خرج کردن
بی اندیشه بود و چرا بهل بکرایه طلب نکردند و خوراک سپاهیان و بهلبان هم مضائقه داشت خرج گادان و انعام چه
ضرور بود بهل ل ایشان بود و حاصل در اینجا توجیه شده بود که آنچه از ایشان خرج شده است بخدمت شما

در قع

در قع

در قع

نور

شما که قائم مقام بر بزرگوار خود مستبدر رسانیده شود لیکن من متع کروم گفت در عالم اتحاد انعام صفات را در وقت
 پوشیده نگذاشته که خط شما امروز که غرض صفت من رسید لیکن چون من نکرده و نیاز به خود آمده ام و هنوز دو کلمه می نویسم
 زده بودند که بخواند این خط و عرضی که برای جدی خود نوشته بود پیش من آوردند تا من که هر گاه خط اندک را در روز سنان
 یاد روز ظن غالب اینکه ویران آورده باشد خلاصه این عرضی جواب همان خطوط است که است و چهارم محب طاهرین
 طوف رفته بود زیرا که است و هفتم شما این خطوط را نوشته بودید حاصل مضامین مرقوم همین نشین شد فی الواقع در شان
 خط متضمن دفات مرحومه مغفوره الکی مرزا ابو الحسن خان دیوان وقت تیر خط نصرت از خاطر من رفته بود حق
 این است که اگر من نمی نوشتم سواي بزرگان شما از طرف من منوع بود خودم هم مناسب ندانستم و بگری بگو نمی نوشت
 آنچه از نور الطاف آفاقی قدر دان ملک فضل در حق خود نوشته آید یک میر کوکب و سخن آرائی در آن گنجایش ندارد اگر
 صفات حمیده صاحب و الامتاق مد ظله العالی گوش سامعان را نمی نوشت رفیق شما را دایمی داشت انچه که رفتن
 شکوه آباد اصلی داشت و این شهرت بنا بر معلومت بود پیش و منکر در دهن علامه خاطر با خوش کردند با تریک خود نفس است
 که مورد عنایت و دینی باین صفت لطعام اگر نری و منهد ستانی بر دو خوب نیز دفعه ازین که است رویه مشاهیر به
 او قرار گیرد و راضی بنشین من یوری نمی شود و حق بجانب است چرا که اگر جای او و با در جی نوکر کرده شود هر یک
 هم از ده در سفر نیکی و پس این بیچاره که یک دو آدم پیش خدمت هم خواهد داشت در سفر جلوت که از است رویه خواهد
 گرفت خلاصه آن با در جی که اول مقرر کرده بودم بعلیم آباد رفت و خوب شد که رفت برای این که بسیار بد رو بود
 لایق امر نموده است و خضر برادر معقولی بدست آمده بود و هنوز هم سبب لیکن بیچاره ساله بلکه از بیچاره هم تجاوز است خالص
 پند نکردند به تیر شما و بجانب صاحب الامتاق عرض کنید که اگر مشاهیر با و در جی مع پیش خدمت است رویه که کوف
 خاطر و الا باشد من باین صفت شخصی که در دو طعام خوب نیز بدست آورده روانه خدمت عالی سازم یا در کس
 جدا جدا با هر صنعت بده رویه را نمی گردد بهرستم آنچه نوشته اندام بخیر عرض کرده هر چه بفرمایند باین جهت
 زیاده خیریت رفیق شماره اوج معانی و مهر برج کلمه دانی سلک الله تعالی خط و یکراسی عمو صاحب شاد و جاحظ
 ایشان که امر و معرفت سبحان علیها الفاضل رسیده است رسید این را هم بگریم خان باید داد و بزرگ است که در خط
 اسی ایشان در خط خود سجده بآدم ندکوردید و در دستار و دو پیوه و شمشیر و سیول رستم را در کمان بر تار الله تعالی
 باقلیان بدی و سوزنی صاحب خانه و دو دستار و یک بابوش از دیگر آدمان در دبر و بخواه جان بخان باید گفت که مسوده
 خود را حواله حال رفیع نمایند بار دیگر رتبه عالی محل نباید داد و در دست خاست در باغ مزاجی پیرم را جعفر بر روی نجای
 پس من میداد کفتم پیش خود که اگر در وقت نمی خدمت برای آمدن می میگفتم لیکن هنوز در حضور کار است معذور
 نیست که مفادات آگاهی حفظ کردید و در صداد چند ورق باقی است خط قاضی صلواتی فرستاده شد باید که وقت آن خط اول خود
 نزد قاضی صاحب آنکه کرده باشد یا در خط آن حال جواب بفرماید خواه بود و خواه نبود و خلاصه خطا خاصا حبان هم در خط
 خود خواهد سید که داشت زیاده خیریت رفیق خواهی بود یا می صاف یافت نمایند و خط شش هاشم میر علی میر شد شارب الله

افشا

آدمان جمع آدم
میرزا حسن میرزا

نور

لغوت خوانند شیش خود نگاه باید داشت تا وقتیکه دیوان نزد صاحب برسد و طبعها برای صاحب و برای دیوان
 دلی و الا محلی هر دو روانه شد خالصا صاحب مخدوم خوانند خود در پی دیوان انصاحب گرفته هر چه خرج خود زد من باید
 قریبا که بدو شش پیکانیده شود زیاده خیریت **و قریب** مخفی ماند که دیروز که در جمعه و جمعه در شعبان بود خط مشر
 منطمو فوق بسنور در لطف عرضی اسی جناب قبله و کعبه متضمن صحت و سلامت و آمدن خالصا شش فوق از ریخته و همان شما بود
 نماند یک شب در احوال و عنایت صاحب لاجا طبعیدین یوله با برای حمیر و نویندازه که خداوند کار سازد و شش منصفه طوره
 در پی سبده مسرر ساخت و عونت خالصا صاحب مخدوم در قضا از واجبات بود آنچه لعل می آید بجا و پسند طبع است و بو
 که از کل صدر یک بدیع شمار سیده است شام کوشش مردم شتافی است بنیم کی دماغ از هزار خطر می کند و عذر یک
 در خصوص عدم ارسال مبلغ خواه در عرضی نوشته بود دیدی جانو خوشا زری که در ضیافت دوستان فنیق بهیضت ایام
 رفتن شکوه آبا و خانه خراب هم بخاری در دل می شگفت احمد که این بلا از سر باز شد از اخبار تازه این که دروغه شعبان
 غلام حسن خالصا صاحب جتناج الدین حسین خان صاحب جنت الی بچسند اگر چه از مدتی آفتاب لبام بوده اند لیکن چون
 چه صاحبان نمی بماند و ده اندکانه خطی متضمن این تعزیت بخیریت خالصا شش ارسال در یک رسم دنیا همین است
 و عذر بخیری خود نیز این واقعه بوسیله تمام شد این طلب شش نوشته بودم که با محسن با ساجی قبله و کعبه هم فرزندان و
 احمال انتقال خاکلی در جوبی تو تعمیر اقامت گرفته و خبرت که زوجه میر عبد الله نیز تمام بخار و دو خواهر عبد الله هم شش بخار و
 بودند حالا حقیقت حال برین مبنی است که هفتد سینه با شتافی عمارت نو طمع هوای خوشش در اینجا مانده بعد شش زری که
 برای دور و برای فرستادن شش نیاز خضر کنار دیا خود و کلان اینجا آمد بعد حصول فراغت ازین مهم و الله میان لک
 اولاد و محبا و خود بجای خود مر اجعت نمود و دیگران خود را از رفاقت شمان و زدند گفتند که با مجموع هم آن مکان بدل نمی بیند
 و فقیه که اینجا مانده بعد طبا نشود و ما جوبی را نمیکند زری قبله و کعبه ازین حرف ترا آمد گفتند که خوش بهین جا بماند بعد ایام
 بایشش عمارت مخمری برای خود بسیارم این قدر مبلغ از کجا بیارم که برای یکی حدیثه عمارتی تعمیر کنم بر حال بعد
 بر شغال باید دید یا فضل خود تنها والدیه میان مجموع فرزندان آنجا است و دیگر وضع و شریف از انفاث و دلکوار و طفلان
 کوچک و بزرگ همین جا می باشند مرضی قبله و کعبه این بود که بعد تعمیر پذیرفتن جمیع آنکه که بعد بر شغال متصور است آن جا و
 روزی نواب شمس الدوله بهادر در خلوت گفتند که برای حدیثه و در تمام بخار و پذیرا که طبیعت جصور گرفتار تو هم است
 حبابه اینجا مگذرد که ایشان خود در شش می باشند اینجا هم سیه گاهی ساخته اند که گاهی می رسد رقعا و عیال و اطفال آمده
 یکدور و زری می برند و شخصی نقل کرد که یک بخار جوبی ساخته بود لیکن منور از باعث نحوست ساعت که بخوبی برای جوبی
 روز شش کرده بود در شش متوقف شد از شش می اورد و زری سوار می از آن طرف گذشت آن مکان را خالی از آدمی دیده پرسید
 که این خانه را که ساخته است مردم عرض کردند فلانی همان وقت میبکین را بر طرف کرد و در قبله و کعبه بچد و استماع این
 حکایت فردای آن روز رونق افزای باغ شدند و شب و روزها سجا بسیر میشو و دیگر که آقا صاحبان شفت نشان
 از سه جمل و روز جواب خطا بنی شما نوشته نزد من فرستاده بودند در لطف بهین کاغذ میرسد این بار رسید آن

ف

ف

باید نوشت لیکن کاغذ قدری طویل و بعضی باشد رفقه دار اگر کاغذ نایاب و زریه برای من پارچه کوچکی کافی است و اگر کاغذ
 رام می بخیر و عاقبت اندکی از یکباری فرزند دلبند خود خلی مشغول می باشد باید بدید چه میشود بر سر نامه غرضی لفظ غلام خواهد بود
 بود معلوم نیست که این غلام را شما هم می شناسید یا نه سابق این برای نایابان اعتبار بود و حالا حقن چه فایده زیاد
 رفقه ۸۰ منشی جریری از تربت و لودگی سبحان نزالت سلمه الله تعالی بعد از روزی مخفی نماند که امر فرمود که غم شهر حال است بخت
 محبت طار رسیده جهان جهان نشاط باین مشتاق از زانی دلت بر عنوان کتب شمارم بود که شاید خطبه دیوان
 ترسیده و الا با ترجمه میر سید ابی گمان برده اید مقرون بصحت است اگر با عی نظرم میر سید ترجمه آن نوشته تمیز تمام
 معلوم نیست که خط شما خطبه در داک فرستاده بودید یا برت آدمی که باین طرف می آمد رسیده اید اگر در داک داده اید بر رسیدن
 دلیل قطعی تر تلف شدن نیست یا غالب شدن سهو تصدیق آن اک در هر دو صورت از آن ایس باید شد و اگر این خبر علت
 پیش نمی آمد که با رسیده بود و جوابش نوشته شده بود و اگر تقویض شخصی که عازم لشکر بود نموده اید بعد از این خواهد رسید که آن مرد
 از جهت بعضی ضروریات چندی دیگر در شهر توقف و زریه یاد راه کدام نای پیش آمده آنصبر که خطبه فقیر میر سید ترجمه
 بخدمت شریف خواهد رسید تمام بن این مطلب آدم گفتگوی دیگر خطی که ملفوف خط خانی خالصه و قبله میر انشاء الله خالصه است
 ام و لصاحب سیده زریه پیش از بجزو بریاست شش این است که خالصه صاحب زریه که این خط بخدمت تان رسانیده ام و دو
 خط نوشته بودند یکی متضمن احوال خود که هر روزی نویسد و آن را در داکل سپرده بودند و دومین مشتمل بر چند طوسی پنجاه و پویه کان
 بهماجن فرستاده اند اتفاقات عباد الله خالصان خالصه خط فقیر را در خط طوسی ملفوف کرده با جلیتم برسد یا سهو
 واقع شد چون قاعده فرقه مهابن است که خط طوسی را بعد جمع شدن روانی نمایند یک مهندسی را از دودن روانی سازند
 این جهت سه چهار روز بدکان مهابن ماند و چهار روز بر کاره مهابن بگذشت و رسید و آن جابیده خداوند که مهابن چو
 با کرم علی خالصه صاحب بزین خالصه صاحب خبر گردید که کرم علی خالصه صاحب خط کور بر بخارا کلاک را میجو تفتی خان سپرده اند
 اگر فرستاده باشند فو المطلوب والا خلا بخش را در جوبلی امیل ترجمه فرستاده با بطلبید و دیروز هم خطی در لفت خط خالصه
 فرستاده ام آن را بر سر خود خواهند رسانید یا صاحب خود بطلبید ۸۱ منشی بلاغت نشان بطلبید و نشان بطلبید
 براعت توانان سلمه الله تعالی بعد از از روی ملاقات شریف و تصور خوابهای خوش در شب ممتاز الای بام و خط
 بر زن از غلبان آلوش خواججه ذریه خالصه صاحب ام لطفهم واضح باد که دیروز بر دو رفقه طبع رو صاحب ملاحظه نموده با ترجمه
 مازی و قدسین در رفقه خود هم مجیده در لفت خط خانی خالصه صاحب قبله میر انشاء الله خالصه صاحب آن نمودم اخلک یکدیگر و بر شتر
 از رسیدن این خط بخدمت برسد یا اینکه از بسبب بعد سافت مکان خالصه صاحب آن خاص در رسیدن آن دیگرش بر دیروز نیا ام
 بخدمت والد صاحب رفقه فرستاده شد باین صورت که خط در داکل انگیزی روانه شده نزد دیوان صاحب خواهد رسید
 ایشان نقاضی صاحب خواهند رسانید اگر جواب می آید نزد صاحب خواهد رسید بطبقه شما مبدع میادی کم و می خدمت نقاضی
 صاحب هم آن لطیفه را اگر حاجت برسد بنویسم احوال شکر این است که هنوز جایکی نیست که چو شنیده نمی شود است
 نا آخر راه بریح انسانی بطلبید متوجه شوند این قدر است که این زمین بفاصله یک کوهه پیشتر رفقه خیمه می زنند زیرا که

که برای خدا یکبار مرا بمهر خود و در سوره سجده کند باید بدو من هم وعده کرده بودم که انشا الله العزیز این کار را می برم برای
همین مبتلا گفته بودم که بجانب قبله و کعبه عرض کرده یک فیل یک مطلبید و الا برای ما مردم یک فیل و یک میله کافی بود
الحاصل درین ایام که میله نزدیک بود و آدمی آمد و دو سه روز پیش ازین که برای عیادت پسر خان فرورفته بودم
باز همین قصه بود و از سر نو وعده شد بریزم از شام پنج غلی در رفتن واقع بنوع و دفعه و اصدان سانه در پیش بند بانی
بصاحب گفتم که حالا حرف میله بنوامیزان نباید آورد و شام گفتند که هرگز بخلایم از زبان بی آرم صورت نیست که من
از روی نیکه دار و لکن بودم گاهی بستر شام و بایر المومنین علیه السلام که صورت میلهای لکنو ندیده بودم از روی نیکوئی
عبد القادر خان و رفقای ایشان وارد این شهر شدند و من چنان شد نزدیکار برای دو کثرتی وقت عصر در صیلا الهون
و یک روز بر تالاب میان فتح علی رفته بودم و ازین همه گرو شمایع میله بنوامیزان و صبر و جگر گویی که
اتفاق رفتن شد از دولت عموم صاحب شاما خواجہ امیر خان سلمه الله تعالی و والد ماجد شناسست که همیشه مرا ترغیب طبع
کمال جوید داده و بر سر آن در دزد که من هم در میله شریک این صاحبان می شدم و ایشان هر دو صاحب تابع رای
مرزا اهل بودند شادمان روزنامه خبر بودید و در صحبت ما مردم که می شنیدند الحاصل این سیره که شاق میله است از روی
خود را پیش من ساینده شب هم همین جا بود و مجبور از خجست که نهام راه این طفل فتنه چو خودم کرد و اما صاحبان که فیل ایشان
بچهار هفته است از سوی سواری چو کله ساخته ام و بزرگ با پس خاطر من زنجیر کرده چو پاله باله خانه یک سوداگر کشمیری
مطلبیده و بزرگهاران از پیش خود داده از قیاح الی حسن خان عذر در و سر پیش کرد و در این بهانه نیست است
و این هم خوب می دانم که جناب قبله و کعبه قائل تقدیر الهی هستند و بدانین چیز نیستند میدانند کسی که رفت باز نمی آید پس این
حوکات برای چو لیکن از زبان مردم سنانی نمی شود و زبان طعون می سازد و شما بفضل الهی میسلا باید و اید و تاشا با
کرده اید و سوائی این بیشتر هم بجز یک پدر و عم و سر قید شل دیگر بجا گاهی بی اختیار نبوده اید و روح شامخ اوم و سلا
بلکه از هم چند قدم بیشتر باشد که من با پس خاطر این طفل که یزد و بزرگ دون من چسپیده است و اقا صاحبان با پس
من تمام شد این مطلب انشا الله العزیز وقت عصر من هم می ایم **قصه** خواجہ خانقاہ فہر ساد و سجادہ نشین از عیال
و کاسلہ الله تعالی بعد کنای ملاقات شریف مخفی ماند که بیت یازدهم شد حال سوز و شکسته نوشته الفت سرشته باؤ
سوده و تر قوم ششم شد کور و دیر و نکه و دوازدهم و روز شنبه بود و صبح دیگر مرقوم ششم باؤ و سوده دیگر بود و زبان عربی
مسرو و سلاخت خود سخته بودم که هر چهار سوده را ترجمه نموده بعد ششم لیکن دیر و صاحب عالم بهادریه رفیق باؤ و شریف
بزدند فقیرم در رکاب بودم از بیعت فرصت آن شد که دست بقلم زخم امرو زده و سوده خاسی ترجمه نموده دین
لغافه چیدم و دقای دیگر که باقی ماند فردا بایس فردا خواهم دید و نوشته بودم که قریب پانزده خط فرستادم
ازین که در راه ضائع شوند مجبورم چو اتم که چه خاک بر سر خود بریزم صورت نیست که من این حاله را می فهم اصلا
شمار بقصورت بت نمی توانم کرد و همین است که هرگاه بای واک نرسایند و این چه حرف است خاک بر و شرف
و شنان خود بریزید سر شام من قائل تاج جواهر نگار میدانم و دیگر لکن این خیلی خواجہ امیر خاں صاحب نوشته و در خاک

قصه

در داک اگر تیری فرستاده بودم ویر و جواب هم انداز خطه کور در اینجاست که شاه علی در کمالی هست و صاحب حال و دهم
 آورده شاید چند کس را با خود بختی ساخته بطور چنده چهار و چیده ماه مقرر کرده اند و اراده دارند که بنصیر الله و له
 هم سفارش کنند و احوال لشکر برین لطافت که زبانی جویدار صاحب کلان دریافت شد که در دوسه روز کوچ بکهنه
 میشود و رفته غاصادق صاحب بختیون بود که پس فردا کوچ بکهنه هست اسد اعلم بالصواب لیکن اینقدر رسیده اند که حالا
 سوای بکهنه هیچ طرف کوچ نخواهد شد اگر چه یاران تعریف زمین سیفی را باب مبارکی کنند لیکن بیت اعلای
 لکنه را بهر عمارت زنگار فیض آباد میدانم و در وقتی که این آباد بود و لکنه ویرانه باز هم لکنه را پس بیکر دهم سیکلین
 شهر را می ستانید شعور دارند زاده خیریت **قعه ۸۵** سر آمد خواجگان عالی شان خواجه امامی مسأله اسد تعالی بعد
 انشیاق با واضح باد که امروز که بستم حال است بعنایت الهی یاد آورده کوچ شش که در بی بطرف لکنه توافق افتاد
 و چنین قرار یافته که از بخاوشش در بکهنه برسم امروز جمعه است از فردا که شنبه است شش و حساب یاد کرد
 اگر خداست که در روز شنبه اینجا خواهیم بود و مرضی جناب عالی بود که کوچ بکنند صاحب کلان پاسبان طوطی خوش
 تعبیل کرد و خدا جزای خیرش را در **قعه ۸۶** بنال بوستان شرف و جلالت نظر کم اسد تعالی امروز بخدمت
 آفا صاحبان احوال شادی همشیره خواجهر صدر الدین نوشته شد چون جمیع بیا که است ایشان با خط شریفی یاد کرد
 لیکن بر روز شنبه رفتن صاحب بخدمت ایشان ضرورت خلاصه من هم تا فردای آیم بطوریکه سراسیمه بختی
 و شاه کردی نویسم پس چکاوری سنگه مانگشاهی سه جزو اخیر طایفه شرف نزدیک ساند و بودند از رسم باید گرفت
قعه ۸۷ نزد کن نام بعدی نظامی خواجه امامی سلمه اسد تعالی دو و نیمه دو و لافافه نزدان بعد فیض و کمان رسید
 گرفته یک و سه در عرض خود که برای آن بود و غل زده دارد و مسافر را که زده بود بیکه و یک یک بزرگ شمع ساند
 و امروز بعد عصر وقتیکه و که برای روز بانی بماند بر کار لگد اشتد و در لالان پامین یازد و یک شربت تخم بر سونده شد
 هرگاه خیرات علی خدمتگذار اصف الله و له بهادر که صاحب هم اول آنجایی می شناسد باید یک لافافه ازین و لافافه
 که عبارتش علی است بنامه برهید و بگویند که در کمر کی اشرف آباد داخل شده خانه حکیم میر صادق را برسد و از
 خانه حکیم فرور خانه مولوی غلام ضامن صاحب زیارت نموده این لافافه را بخدمت مولوی صاحب مصرع بر سر
 در جواب بگویند آمده بخدمت شما از ارش دهر و صاحب لازم است که از دکه شری روز بانی بماند تا وقتیکه تاریکی
 چنین و آسمان را بگیرد و نوبت احتیاج قوت با صره هندی حیانت با عانت چراغ و شعل سدید و انشسته باشند و این
 عرصه نصیب است که نامبروه موافق قرار با خود خوش شدت احتیاجی که دارد خواهد آمد و لافافه فارسی را پیش خود بدارد
 هرگاه آفر که بر صمدی همچنان و بخت از مقامات که بزم هم خود شش آواز و عازم فرج آباد موقع خوشخوالی خود برای
 تحصیل سرست میاید فیض را بداند و دم هم گوش عمو صاحب خود عرض باید کرد که آمدن جناب عالی اینجا چه حاجت است
 از تو جمع این امر پیش کسی زبان نباید آوز و زیر آید این مردم قاعده دارند که خبر را شنیده حاجا بجا محاسن انشاز را
 میدهند مبارک احوال قال جاسوسی بگوشتش میس برساند و موجب تکرر طرازا کش شود و اگر بخیر است قبله و کعبه هم

قعه ۸۵

قعه ۸۶

قعه ۸۷

مقدمه

مقدمه

مقدمه

این خبر عرض کرده باشد فلان قدر نیاز عرض کنید که بر زبان نیاید هر چند میدانم که برین سخن کردن ماموریت
 خود بخود کسی نخواهد گفت لیکن چون از قیاس اسرارست شاید مقتضای بشریت در عالم اختلاف بر زبان آید پس آنگاه نمود
 از پیگیری بهترست **مقدمه ۸۸** بزواج اقبال مندی خواجہ امام الدین خان سمنندی دریافت نمایند که در روز
 وقت شام هجری یک فقه دیک کاغذ فرین بهر چند پس در تقدیر رسد که امانت نزد لطفی بیک بود آورده چون شعرا را استخا
 نیافت نزد محو صاحب شاکد است در وقت یقین که شب بلا حلقه رانده باشد معلوم نیست که شاکد کجای رفته بود بدینجا
 داعی شده باشد والا عادت شمانیت که جای برید و من لمر و دوائی دیگر شروع کرده ام چهار روز این را به هم می آیم
 بعد ازین استخا آمده بنای آمدن خالص صاحب شفق می گزارم و فردا در حضور پیر نور مجلس تفریت امام علیه السلام است
 ارشاد شده بود که خواجہ امامی بنویسید که فردا با برادر خود چهار گری روز برآمده اینجا بر سر خدمت عرض کردم که خواجہ امامی
 درین مجلسها که میروند فرمودند که این چه معنی دارد که آدم در مجلس تفریت سید الشهدا حاضر شود و در خانه مافا عادت
 که کسی سبب اصحاب گند نمیشود خواجہ امامی این همه تعصب نداده و اگر کسی بیگوید بدین منبر چرا که ایشان کار با جناب امام علیه السلام
 دارند اگر کسی بدخواه گفت نزاری خود را خواهد یافت یقین که مردی با لیاقت این حرکت نخواهد کرد که علی رؤس الاشهاد تبرک
 و از آدم رذیل مقام شکوه بنیت بهر صورت ایشان حاضر خواهند شد تمام شد سلسله خال مقال با حضور حال
 بشودید که فردا در و فیصل و دیگر سوارها برای آوردن مرثیه خوانان و کتاب خوانان و غنیمت خواهد رفت در تفریت
 بیج سواری عالی نیست که نزد شمار بسپس لازم این است که شاکد خواجہ عبداللہ لیکه در میان ما بنشینید و خواجہ
 خان را بالای آب عمده صاحب خود سوار کرده چهار گری روز برآمده اینجا بر سر سید اخرو را اینجا بر سر برادر بالای فیصل خواهد رفت
 فردا بهر صورت آمدن ضرورت زیرا که حضرت خود فرموده اند درینا بدن گمان تعصب خواهند برد و سوای این گروه است
 که در مجلس رقص باید آمد و در تفریت کنار باید کرد **مقدمه ۸۹** رفته و در روز شام خواب بود لیکن بخت سعیدی و طالع
 سعیدی غلط بوده است ازین جهت که بخت موصوف است و سعید صفت آن و همچنین طالع موصوف است و حمید صفت
 آن و ضابطه نیست که صفت موصوف را در یکجا امضا سازند بخلاف فارسی که آنجا بخت سعیدین صفت دارد و طالع
 حمیدین نیز در عربی قاعده این است که هرگاه صفت موصوف را می خواند که صفت بخیر می نماید موصوف را مضاف
 ساخته صفت را بعد از آن ذکر می کنند و الف لام بخت صفت می افزایند مانند بختی سعید و طالع حمیدی الحمید و الف و لام بر
 صفت برای آن است که در صفت موصوف مطابقت ضرورت چنانچه در بخت صفت موصوف است ما هم
 خوانده ایم درین مقام هرگاه بخت مضاف شد بضمیر متکلم طاهرست که از قید نگره برآمده معرفه شد پس صفت را
 متباعت موصوف معرفه باید ساخت لهذا الف لام تقریر بران زیاد کردند این مقدمه را بخوبی در پیشین ساخته
 آئینده در تخریر رعایت آن می کرده باشید و کاری که شروع کرده آید از ناخوبی با تمام رسانید دیگر آنکه فردا شمار برادر
 از دولتری شب بیدار شده و درخت پوشیده ناز کرده بنشیند من دم مسج اینجا خواهم رسید و شمار سوار گردد
 انتظار سواری حضور که بعد یک لحظه خواهد آمد خواهم بر در **مقدمه ۹۰** آنروز که گوشت کوفته را می پزید صاحب تاه و لوم

بودم غرض من نبود همت که این چیرگیاب و نعمت عظمی است بلکه مقصود من این بود که در یک و نیم آثار گوشت همگی و دونه
 روغن بود با وجود قلت روغن این قدر چرب بود که گویانی آثار از نیم سیر روغن هم زیاده دارد همین گزارش باید کرد و در
 بنابر علی آمو بود گفت خواجہ حسین سہ یاورد و دو یک فلوس نقد ہر روز میزد و یک روپیہ کہ مراد دوست
 غلام پدرم ماہ ماہ میرسانیدند باعث وصول شدن تنخواہ شان آن ہم میرسد و سوا ی این یک اس
 کہ باز جای نمی آید بر احوال حیا رہ دلم کتاب شد آخر رقمہ بیان اگر ام احمد خالصا صاحب نوشته دادم چہ خوب و بد
 دادند خدا جہای خیر و بد مقدر را چہ باید کرد و مادرش خود بخود مشیہ بیای خود د والا قبلہ و کعبہ و جنت
 پرورشش او مر کو ز خاطر داشتند باجمہ دیروز غزل دیگر گفتہ شد نیست **غزل** دوزخ نمونہ ز دل پر شکر است
 بختانہ بہ این اگر این خانہ نہ داشت پیدان شان ناقہ نہ وار نہ ارسال رطلی میان گوش من نہ انداخت
 و سہ بان عدل از دیالیم کہ جا بجا خلق از غمت ہلاک شد و شتم قضاوت سوزن برون مبارکجا آباہ
 دست خرم کسی بگریہم آشناست ای تیغ آبدار گسی زد و سستہ لڑخواب لڑ لڑ و رنگ کار است
 شاید کہ چو خم زلفت گذار گر دما بولی ہزار نافہ ختن بہرہ مہمان کہ خوندیدہ ہر بڑو کہ بخت فتن
 رنگ آمد ز دست تو آہ این دیاجرت **رقعہ** معلوم نیست کہ سودہ گوشت آہ کہ نوشته بودید در روز
 ہماہ برویایمین جاذموش کردید و جناب قبلہ و کعبہ ام روز بخانہ نصیر الدو کہ ہماہ رفتہ بودند یا نہ ہر گاہ شریف انجا
 بزند عرضی میرمنو صاحب باید داد نقل این ہم تفویض بہت صاحب است و در مقدمہ دعوت خالصا صاحب اگر دیروز گفتگو
 طعی نشدہ باشد امر قریبی باید کرد و ہر چہ جواب حاصل شود باید نوشت کہ بعد از آن روزی قرار دادہ آید و من باز بنیاد روز
 دوا می ہست کہ آن شخصی ہن نشان دادہ پیر بی رنج است بعد ایدین دیدن کردند ہیت استعمال خواہم نمود و منقد
 شجرہ الامانی ہم تقدیر خواندہ ایدر اول نا آخر بطور خود در بیماری ملاحظہ باید کرد و ام روز آخر شب کہ ششم داشتہ این غزل
 بنماطر رسید **غزل** ستم کہ نالہ غافلش آموزم بروی خاک بسجمل طہیدان آموزم تا زبک کہ دشمن جان و
 دل خودم ہر دم و تنہای نازہ بان چشم برین آموزم عجب مدار زبستانی بن شداید کہ طراکشتن خود ایدر شمش
 آموزم و غلجست تملکہ ملک جبار را بخرد کہ تیغ گوہر گردین بر من آموزم چنان ملا طلب با قیادہ ام بودی عی شہ
 کہ بخی برق دیدن بخر من آموزم اہل بگردم یعنی دار نگرد و اگر با بل تقریر انداز شیون آموزم **قصیدہ**
 از غم آن زین شکار ہماہم گشتون دل جان را برک زن آموزم نوشتہ اید کہ این شعر ہونسان سدی
 لفظ ہماہم دار شہر کہ شہ طابو د خروس جنگ بہ چیز نہ پیش باز دین جنگ صوت ہیت کہ این شہر سعادت لیل ہونسان
 نیست بلکہ دلکشات زیر کہ ہر ہونسان دین زن نیست بلکہ در شہ نیست فعون فعون فعول بیتا کوش ہین شہر بنام
 جہان دار جان فرین حکیم من بزبان فرین پی معلوم میشود کہ اتفاق خواندن ہونسان و طغولیت بنفادہ ایلک شہنشاہش
 شہامید دارین و بعد از شہنشاہ ظلمت ہر ازین قہر عاقلہ و مہیا و دیر آلہا با بی ظلم سومی لوان شاعر کہ قصہ و را و شعر و مسر
 ہونسان و دل است شہوی می شد شہوی از انما تنہا در یک بحر واقع می شود و در شہر کا مختلف لوزن میا ہر صورت نیز ہر طایف است

قصہ

قصہ

اول صریح ثانی آن جمیع فارسی کسور واقع شده که بعضی استغفار می آید نه چه بر وزن معنیش این است که هر چند خسوس
 در شک چالاک است لیکن پیش باز چه طاقت دارد که بخیر و بدین خود تواند در جواب قبله و کعبه بگوید پیش من معنی
 این شعر فرموده بودند لیکن در مقام خوبی این معنی بلکه از روی تشویر طاهای کجی میگفتند که بعضی ملایمان این شعر را با معنی
 بخوانند من بر وزن این افزوده کرده بودم بخيال رسیده که شاید کدام شعر بستاند کسیرین لفظ باشد که من بخاطر ندانم از کز
 شعر دریافت شد که لفظ چو معنی دیگر صحیح و آنچه منظور صاحب است ازین لفظ برنی آید با کمال برای شما چه نقصان دارد
 فقره دیگر بخیر نموده بفرستید و برای مقدمه معلوم هرگاه من می آیم بخیر می گویم دیگر آنکه عوضی میریزد و بسیار بقبولد و کعبه زیاد
 که نزد بعضی لوله بهادر برین این وقت رفته میریزد صاحب بود نوشته بود و در عوضی من اگر نرزد نواب نصیر الله و له بهادر
 رفته باشد که خیر انتظار جواب بکنم و اگر هنوز همین جا باشد چندی بفرستادن آن توقفت باید کرد که من فرود بکنان میروم
 هرگاه از آنجا خبری کردم مصلحت خواهد شد بنابر اطلاع همین وقت نوشته شد ازین اندیشه که مبادا فردا جناب قبله و کعبه را
 شوق و بعضی بصاحب ازده برسانند و طرف ثانی از اتفاقات بخصوص بفرستد و از اینجا دستخط شده بسیار و صاحب ضعیف حضور
 طلب کرد و دو اسطه باز بنویس او خجالتها بکنند و برین عوضی موجب جنگ زنی مردم شود در **فصل ۹۳** احوال مشاعره
 بر غیر خیال است که چون وزیای موسم درستان کم عشرت و تا فارغ شدن مردم از طعام و طلی کردن مسافت تا اینجا بفرستد
 پذیرفتن صحبت همه بریزند ازین جهت صحبت و بریزد نصف شب بکشد جایجا دروازها بسته شده بود و حجب و غیره صاحب
 خوشگونی بدستور بوده است تمام جسم مبارک ایشان عشته داشتند آدمی کسی نمی شنید لیکن من خدا که غزلها خوب گفته
 بودند احوال آن کس را مادر معلوم شد شمار را باین بریزد چانه چه کار است آینه که باید حرف بناید و زوایا
 عادت حرف نزدن با اهل بنار دارند ازین مادر و حجب لاول عمومی شما بعد از آن پذیرش ما این را رسانیدند که حاله اس
 کوه می شنید و دیگر اینکه بندگی صاحب بخدمت قان نامیان رسانیده شد گفتند چه بنشیند و که گذشتند بپایان همین جا
 بیایند گفتند باید و در خلاصه و عده در میان نیست آمدن نیاید من موقوف طبیعت صاحب دیگر آنکه آنجا صاحبان اینسان
 زعفران پرسی که تصنیف شما در فارسی است طلب کرد و اندر دست بچو بفرستید در **فصل ۹۴** در بریز طوطی عصر بزم رفته
 آورده بود چون آنوقت صاحب مستراح بودند و یکدیگر و کار دیگر متعلق و بوده است حواله کدام زن خدمت کرداری کرده
 زن مذکوره آنرا بر پلنگ صاحب گذشت معلوم شد که از آنجا کدام بچه بدو شده بود و بطلالعه رسید خلاصه بخیر این
 بود که بریزد رفته که صاف صاف نوشته بودید عبارتش خیلی حبت و در دست و پیکر بود و اصلاح بسیار رسوده معلوم نیز
 دیده شد بنظر آفرین بر وزن قاف و صلاست طبع و استقامت سلیقه تنگ انهای صاحب بخدمت بود سوای یک گمان
 که غلط محض بود یعنی نسبت آن میر حیدر علی زری که میرزا باین منصب نمی تواند رسید و اگر برسد هم از قدرت الهی چه بعید
 لیکن بالفعل خود از روی او باین مقام نمی تواند رسید حالا افضل بشنود که این مسوده لاله امرت لال در دست کرده سلام
 از من گرفته بودند من بعد صاف نموده برای ملاحظه من فرستادم من ایشان نوشتم که این مسوده شما شده و این شیش خود
 شما برشته ام صاحب محض بقول عین پیش خود دارند بر کاغذ دیگر نقل آن برآید من بعد بخاطر رسید که استخوان قوت

فصل ۹۳

فصل ۹۴

وقت قلم نماید که پس بی تاثر و شاف و شاد و لب سطرانکه باشد که دخل محاسبه بجای و تخصیص این فقره که از کنگ سحر
 نگار شایسته چه قدر خوب آمد همت هر بی شریک است لایق گویان بر خور و چند و این فقره هم لائق و جاست و سر
 استقامت عباد و قریش چشم بی نور سلطنت استوار ساخته و بجای لفظ خصوصاً لفظ سیما چه قدر خوب نوشته این یک لفظ را بر بار
 لفظ بلکه نیز فقره است شامی و نیک که من این لفظ را کسی ملحوظ ندارم عیب است که را مانده بر روی او میگذارد و این قلم صبر و
 تحمل ندارم من خود این موده را دیده و بخدا که شکر این روی بجا آوردم شام شکر بسیاری دادا بکنید لیکن این قدر مفر و زیاده شد
 بلکه خود را نادان محض و طفل مکتب دانسته و نوشته بهایا بید کرد و ابقای بر سر لایم و ز خاطر ظم از طرف شما مطمئن و لفظیکه بغیر شما دست
 نیامده بود آن لفظ لفظ صباست سوره نرو شامی رسد ملاحظه بایز نمود و دیگر فقره هم که نوشته بایز که بود مردم که بایز
 صرف می کنند شما صفت صفت این و انتها را می برید و این شیوه شیوه و طلع بطریق است **رقعه ۹۵** خواجای شامی صبا
 سلیم الله تعالی شخصی اصلاح شما بر سوده معلومه خیلی مستعد شما شده است شما را بخوبی می شناسد از خیال انانیت از نرو
 خیر خواهان ما و شماست مرست بسیار قابل صاحب فهم درست سواهی آن شخص اول نوشته اش اصلاح کرده اند خلاصه
 چند خطی تحریر نموده بنده رفته است که نزد خواجای صاحب بفرستید که این اهم اصلاح میکنند حالان شما میگویم که این سوده
 را خوانده بی تاثر قلم روان بکنید اندیشه نباید کرد و این مرد را امتحان شما شاف و است با جازت من هر چه من بگویم
 بکنید و همین شخص امروز می خواهد که سوده اصلاح شده را برای نقل بگیرد من برای اینکه با او طرف ثانی نبوده
 و ملای در ویش راه یا بداند و ملای این عزیز خود خواست کرده است مضایقه ندارد و صاحب سوده اول هم از ایشان
 صاحب است اگر می بیند خوش مشی و لیکن این صورت چه ضرورتی که از تبار بخیر باشد و سوده اصلاح شده بنام
 مصطفی و فقه با برسد تمام شد الیوم لغفت مکتوبکم فی خطی و ارسلت الی امرت لال فدا بر سوده الی المولوی صاحب
 و ایضا ارسلت طرف اصغیر الی الطین لال علم خواجای وزیر خاوند صاحب فاضل من بجهت سبب طرف معلوم عند علم و
 شانه لاله خان المایر و فی طرف الطین و یکون سه طر جون این و خور این موده را نوشته است شما در سبب طرف مرست
 بخواه از خانه امرت لال برگردد و اصلاح بکنید و بعد الیه بجهت نیست تمام ام نقل مکتوبکم الی فخری فواحد یا طبع است و از
 تبلیغ نمی آید اینجا بدکم **رقعه ۹۶** این سوده را عزیز می شناسد که این را اصلاح کرده و من سید بکرم
 میباشم و مرست که دارم نیاز بسیاری نموده هفت که یکی ایشان را خود بگویند که درست کرده بدید بکنند از و شاف و شاد و
 بایز که آنرا جلوه خود هر چه در خاطر گذرد نوشته درست بکنید من آنرا ملاحظه خواهم کرد و به جای که تحریر صاحب با خود
 آنرا نگاه خواهم داشت هر جا که حق بدست طرف ثانی خواهد بود جانب را خواهم شد و شما را اطلاع خواهم کرد **رقعه ۹۷**
 دریای لطافت میرس بنو عیبه و بریز نوشته ام میرضا علی بایز داد و آن کاغذ ویروزه را اگر اصلاح کرده باشید
 بفرستید که مالک تقاضا خواهد کرد ایوم جالبه محمد علی و قال ارسلت النسخه الموصونه نه الفضا ته بصحبه فادعی الی الخواجه
 امامی و هو طلبی عند لا مرقلت لای امر قال لا اعلم لم طلبی الان اسئل عنکم انتم قولوا لم طلبی سید بوجی عند
 کم الیوم وقت المغرب او غدا و ایضا جاد الیوم مکتوب المولوی میرزا علی باکم ارسلت الیک سید محمد علی بنو عیبه که خواند

خواجای شامی

خواجای شامی

خواجای شامی

وقت ۹۸

وقت ۹۹

وقت ۱۰۱

وقت ۱۰۲

که در اول تجریر این رقیعه میر محمد علی اراده نحاس نموده بودند این وقت حازم شدند و رقیعه را تقطیع ایشان نمودم
کتاب را آدم من خواهد آورد و در وقت ۹۸ کاغذ غولهای من که در روز بدست خواهم رحمت الله خان فرستاد
بودم اگر نوشته باشد خاله آدم من مکتبید والا همین وقت نوشته نفرستید و این خرد شعاریان مهر بخلا و یک تخته کاغذ
ساده بنویسم هم که گرفته پیش خود نگاهدارید که بوقت ضرورت خواهم گرفت و خط والد خود بکماله اسمی من بود که رقیعه بعد از طاهر
شویبید یا برید یا بر یک خط رسد و عمو صاحب خود را بگوید که سر غزل از غولهای قدیم خواهد رحمت الله خان بدینند
که در مشاء بخوانند لیکن یکبار خود هم از زبان خواهد صاحب موصوف بشنوند و در وقت ۹۹ ازین غزل شما معلوم
ست که طبیعت شما موزون و مناسب با فن شعر است لیکن بسیار متوجه این بناید بود چرا که لذت بن بی بی را آدمی را از
تحصیل علوم شریعیه باز میدارد و کم گفته باشد مضایقه ندارد و فنی که قدری بر عریضت بهم خواهد رسید و در صبح و غلطت
معیبه خواهد شد آن وقت تعلیم اسرار این فن بهم معل خواهد آمد این هر دو خط را حواله اسمان امیر محمد که آن شب از بازده
آمده بود در بهرگاه بیاید بنویسد یقین است که برای گرفتن فرمایش مرا مغفل خوانند آمد و در وقت ۱۰۰ دو غزل
نماز که در شب اتفاق افتاده در همین کاغذ نوشته شد نقل آن در دیوان باید کرد و این بیت را که یک مصرع شعر
این است مضرب عم شکره بهر چه از ان شوخ بریزد کنم در حاشیه دیوان در ردیف بهم دیده نوشید یا بدو

غزل اول

غزل دوم

سفر زاری سیر لاله را آید	طییدن دل بزخون بجار آید	بر دیل نگاه و وقت می کشد اینا	کرد کا خود پیش از غنچه بدید
نشسته چو کس دم گرم گفت	دل سوزده لالان کوی آید	تا بلی بدینا شجایم و کم آید	همچو نقش بایکجا و آید
ز آه سوز و غم شد غمناک	مرالمان که سیمی از ان آید	من فدای این بلی که از لب آید	نیت مسیبت از خست طبع آید
صدای تنی آمدن اشجری	دو دیده تا کوی خود ان آید	گر این غمش غم نیست از لب آید	به نقشه ناشدین بهاس آید
دمی که رفتی جان روان آید	چلویم این که بیا بر تن آید	میکند نصیب من خنده گل آید	از غم گل آرمی پیرن آید
بود بگردن طفل خوش آید	زنگ زرینان بر سر آید	بسیجید دلم غم من مکر آید	مرغ کج تاباش خوش آید
نشاده لرزه براندام عاصبا آید	بجعبه که قاتل سیاه آید	اگر می قتل کن نشاند قاتل آید	دخول کن در دوش من آید

وقت ۱۰۱ فردا خطی بعبادت صاف صاف امی تلوی میفرم علی صاحب بکریاس روز را بدید بلکه ازین هم کمتر خوش
بفرستید این ضمنون که بهر خندان تجریر که در عرصه سابق عمل آمد منافی طبع لوب بند بود لیکن ناوقتی که ناقصان متاع خود را
بکاملان نفوذ شدند جلونه اوجن و موج آن آگاه شوند ازین جهت از جا و دواب انحراف گزین بود و امیدوار عفو است و دفعه
چند که در حق این محکمه چکیده است لم عجزه رقم بوده است و خیره سادات در مجالس و محافل شد کونای آن
بر تفریح اطفال باشد این قدر عبارت دیگر نوشته اشتیاق خود را با بد نوشت و در وقت ۱۰۲ شما از پیش خود
زمن آن طالب العلم همراه والد خود و بر شستن از سترل اصل همراه پدر و یکد و مطلب دیگر را شنیده بر زبان عربی بنویسید
یا از جناب فخره و غنیه بفرستید این برای آن است که تا رسیدن من فصل در تحریر واقع نشود و در وقت ۱۰۳ را در

امروز میر محمد علی مسوده خرم بیک آورده بودند حاجا اصلاح خوب کرده اید دل بسیار خوش شد میرزا به هم خلی خدایان
 صاحب هستند و خطای فاضلی صاحب بیهوده مطالعه صبح زده موقوف خط فاضلی روانه نمایند لیکن دیگری از آن نه منند و در
 برمان فاطمه لفظ خوشنود بکنی رضامند است ملاحظه نمایند عرض من این است که درین لفظ بعد خای نقطه دار و او هم ننویسد
 باخی نویسد پس اول در خدا و او بیست و یک را بدین و الا در خاوشین نقطه دار باید دید بخار عارضی افضل الی از سبب یک خدای
 بیک روزه خست شد و برای حرب بنام و کلاب باید ان امروزشروع کرده ام باید دید خدا این حرب را از نیتان شتاد و در که هر
 چیز است **رقعه ۱۰۴** فرمود خطی با حاکم از غده فضل مند خندان است برای صاحب خواهد رسید و دری انتظار باشند
 الیه بیکس و در براده فرستاده خواهد شد و بر آیه که باقی در ششمی برنگیر مسوده عجزیه اگر نوشته باشند بشید بفرستید **رقعه ۱۰۵**
 سه خط کسبه و یک خطی لافانیز صاحب میرزا خطی لافان از طرف میرزا فیض الدین صاحب اسمی ملازمان شریف خط
 فقیر بود باید خواند و در خط دیگر از خود گذشته و خط که بی اسمی مولوی صاحب علی صاحب است و دومی اسمی میان علی
 است به چو باید داد که بدوان مولوی صاحب مدوح رسانیده بخلائی که سر در مانع اطفال را درس میداد بگوید که بی برای مولوی
 صاحب است و یکدیگر برای میان علی حسین صاحب رزا صاحب فرستاده اند و اگر ملا بدو روزه نباشد بخادم حسین افضل حسین بگوید
 و اگر انبیا نیتان شریف را طلبید بگوید که مرا افضل این دو خط داده اند یکی برای میان علی حسین است و یکی برای مولوی صاحب لیکن
 حسین بیک یا حسین بیک را نیتان شریف بخلائی که سر در مانع اطفال را درس میداد بگوید که بی برای مولوی صاحب است و یکدیگر برای میان علی حسین صاحب
 میرزا فیض الدین صاحب که نام قاصد احسان است با و باید داد که رسانیده خود بخانه خودش رفته رخت قو برای پوشیدن من بیارد و در
 دیگر فقیر را معاف باید داشت بعد ازین می آیم و نیز آوردن خالص صاحب **رقعه ۱۰۶** محمد جمال با درجی بصدور عرض کرده
 که در ایامی که ملازم نو انصاف طحان بودم سوای مرغ ملا هیچ نمی خوردم همین سبب تیا با و جی و دیگر که بوزید بیک پلا و بر بیک بی
 بخت و مقلد طعم زیاد از یک نیز آسار برنج بود حکم شده بود تا این ملا نیز در خجابت فقیر و بجز عرض باید کرد که از این طعم قطع
 خود را مسیحی برای آن قبل از خورم فرستاد و افضل الی امیدوارم که همای که می روی روزی بنیاید که طعام بخار رسد لیکن با بهیم اظهار ضرورت
 است **رقعه ۱۰۷** سایه این خا صاحب که غلامی تازه دران نوشته شده بخانه شتایی سنده رفته است لیکن ابلا بی سایه این
 از همین دو بند نوشته شده حالا صاحب می باید کردین هر دو بند نظر کنید بر هر یکی که من ضار کرده ام از ادبوان نباید خواند
 و به هر حال از علامت مذکوره باشد بی تامل در هر دلیف نویسد **رقعه ۱۰۸** این وقت فقه بخت خا صاحب که در سفر نوشته
 تفویض آدم خود نموده ام نامه بخت شریف می آید صاحب در نقل این غلامی تازه در ایامی که بوزید بیک پلا و بر بیک بی
 که با خا صاحبان گرم رساند تا وقت نقل کردن غلاما تو هم را نباید گذاشت که بجای برود و دیگر آسواخ این که در شیب پلا از امت لال
 بسیار هر دو وام در موقوفه خود خواهد داشت اگر در بخار جلی در غم بدید خاک غراب بر می کنند من این غم را بپا دوست میدم که
 با خا صاحبان لیسان صادق الوداد است خود من خا صاحبان و فقرت را که از اتفاق افتاد از همان آمده صاحبان را که بیک هم اطلاع
 بخا شتایند **رقعه ۱۰۹** خواهد بود می صاحب که از غلامی من این وقت از شیبان غلامی که کسان اردنی توانی آمد و وقت کار
 یا عصری آیم و اگر همین معامله است مجبورم از دالی دیگر روزه که پیش بچهره است بخت بیک و چهار زاری بصحابت رستم بخا بیا بخت

و باقی باطلال باید داد کید را شایم بخشد میگویند که کید کوچک بجای الاصل غنی لذت می شود و آینه هر جاز من قبیل
سیار و من در خانه نباشم شما مختار صرف کردن آن هستید حاجت با جازت من نیست زیرا که یقین کلی دارم که اگر مطبوع
خوش طبعی خواهد بود حصه من خواهد گشت بلکه اگر برای شما خواهد آمد از و هم برای من خواهد فرستاد و اینجا خواهد گشت
زیر که آنچه میدانید که مرغوب طبع فقیر است ز هر جا که بدست می آید برای من میفرستد و نوید دیگر برای صاحب نسبت
که مدتی پیش ما این چهار دیوان فقیر بخانه شریفه صاحب نقل شده بود از آن جمله دو دیوان برای دوستی فرستاده بودند
و دو تای دیگر نزد ایشان بود از این دو تای باقی مانده یک دیوان که شد و یک دیگر در صندوق بوده است که بدست آمدنش از
بعضی مواقع پیش من گشت هر روز این دیوان کم شده از جای بدست آمد در میان این دیوان بعضی غولها هست که شما ندانید ایشان العز
فرود آمد و منی طلسم در دو دست و نقل آن باید برداشت یاد خیریت **فصل** خواجهاجمی صاحب طالع متعالی است
آغا صاحب کتیکه میسند در کار است بجزو قلیک و کعبه عن کرده همین وقت کتیکه میسند و حال آدم آغا صاحب با من بود که شبات
خواجهاجمی که یکروز اول میبایست که آدم باید لیکن هر طور که باشد همین وقت باید **فصل** امر و زانوبی میفرستد
دو ماه پیش لیدم به بنده ستم خود چندان میخواست و لیکن غسل بعد از این برای عظیم گشت که اینک منی چهار کاره و چند
آوده بود و بندگان قدس چنان آیند که من این چیز را دوست میدارم از راه طاعت طبع یک کلاه من هم حرمیت فرمود
من معنایت خصم بعد از ادب آنست که منم چون خود منی بوشم برای شما فرستاده ام اگر چه در حق شما هر دو اندک لیکن هر چه
نزد شما میسر خواهد کار خود آید خواه کسی میسند بهتر است که کسی میسند **فصل** از رزقه و رزقه احوال کشتن طالع
در یافت شد که قدر زدن در وقت بهر سید که تالی کو بر روی زده باشد با اولاد خود و من خال دارند اگر چه دولت تعلقی
بجست اتفاق دارد و لیکن بطلان باعث خلاص همین چرا که می شود و د و لمتن را و باید که با اولاد خود و این چه پیش یکدیگر نه
نیز داخل همین طبع هر چایانه بی تنگ عار اند که میبایست هر حال دارند که اقربای خود حویلی بخش چند درخت را گداشته
جای دیگر فرمود و بزعم اهل خود و در بار از شهریان میدانند و گمانند که در و رسته رحم بدست می آرد و کی شاه علی ارمان
باید داد و یک دیگر یان بر و نون کور باید یارند و نه الفصاحه از شاه کرد و ری طلبید و نوم گفت که در و رسته لعن نام نه الفصاحه
خواجهاجمی را منم شایسته بهر استان عظیم کفتم و شایسته باشد گفت خداوند جز و ان فقیر که پیش صاحب است گاه بهر سید با و
سهم کار دیگر پیش دارد و **فصل** امر و زانوبی میفرستد محمد صاحب شته وقت ظهر با عصر بدست آدم خود فرستاد و فرستاد
که فرستاد و آنکه کرده آید و مسوده عربی بنویز با صلاح نرسیده بعد مطالعه در شته ده فرستاده خواهد شد معلوم است که ای صاحب جان
دیوان را رسانید ندانید امر و زانوبی میفرستد رسیده است دیگر که میفرستد علی صاحب احوال مرا خرم بگفت و سیف آمد
خدا شکار را نوشته آورده با خود چند ستاره برای صلاح حاضر میفرستد با صاحب خدا شکار خود خواهند فرستاد و باید و برای
اطلاع نوشته شد تا اهل صلاح باید کرد اندیشه را بخاطر راه دادن خوب است **فصل** خواجهاجمی که صاحب طالع
اینوقت لفظ کوز را که با کاف تا ز می و او معروف و برای نقطه دار است بر بلیان قاطع ملاحظه نموده احوال آن میفرستد
که چند معنی می آید کوز شیت معنی خید شیت شهور است در عوام کوز شیت میگویند و در صورت یک شایه فرستاد

فصل
فصل
فصل

فصل

فصل

زیاد و میشود معلوم است که این مایه جزو راسل هم صحت دارد و یا در عوام چنین شهرت یافته شما بخوبی دریافت کرد و بپذیرید
 و در مایه لطافت رسید غرض من از تحقیق لفظ مذکور بهر صحت و غلطی مایه جزو است که یعنی خمیده نیست با مایه جزو می آید
 یا بغیر مایه جزو با دیگر معنی سرکار ندارم **فقعه ۱۱۵** خواب صاحب بلند مکان سلک است که کاغذ ویر و زره بعد نقل
 غزل نازده یقین که زرقاغا صاحبان خود و نم فرستاده باشند و در شب بن سپاری و گنیز چشمه بر و در وقت تقسیم حصص
 شش سهای محکم که از آن حرمت شده بود گرفته بر و حصه بجا کرده شش با هم نمید و در حصه علی السبب و در این مجموع نصف شش
 بگیرد نصف بخوابه اعیان در بیدار شدن و دلی جاری چهل حصه شش است معلوم نیست که خطا دارد یا در زرقاغا باشد یا جزو
 فردا که عید منجی است برای یکد و ساعت زرقاغا صاحبان با در وقت لیکن اول خبر باید طلبید **فقعه ۱۱۶** سر بخار شش
 عازم رنگ ابوان بلاغت سلک است که خط ویر و زره که سگی هر نصف لیدین صاحب و بطالع غیر در اخطا فرمایان بر پدر و مادر که
 بسیار خوب نشسته بود و در مقام اول شک واقع شده بود و آخر معلوم شد که من در خواندن غلط کرده بودم عبارت شش
 صحت کلی نیست و این غلطی که از من اتفاق افتاد و ایرادات خط و شش است صاحب است حق نیست که حتی خانه و نقل
 بیشتر خط خوب بجهان بی بصیرت از علمای مفر باید بسیار کم دیده میشود و که شش طبع با دیگر صاحب گمانی خط هم درست است و باشد
 لیکن چون شمارا معذرت ملایم که کونز خاطر است لیل بطور خود خط متوسط شک هم هم بر این معضایقه دارد و دیگر اگر بگو
 صاحب خود بعد سلام نازار طرف من بگوید که مزبونه یعنی نه در بار بار بسیار است خواب کسی را اگر مرئی ساختن می گویند
 بسیار معلوم نیست که تا بهر سنگه ویر و زره شود آورده بود یا خیر **فقعه ۱۱۷** در ویر و زره و لیدها از دیگر خبر صاحب کرده و فرستاده
 سواي این هر چه بود از خاطر رفت لا اتم قهوه و کشن می آورد تمام شد این مدعا بخانه تاج لیدین صغیر طای صاحب فتن معضا
 قرار و لیکن وقت و بهر باید رفت زیرا که امر و زره است عید احتمال نبودن ایشان هم بخانه قوی است بهر صورت
 و بهر از و قهای دیگر بهتر است موافق قاعده هر بنده خدا و چنین و زرا دل برای دید و دادید میر و دیا خیر و بر و آنچه
 و میان است راحت خود را در آن مجوید مختصه اینکه درین رفتن رفتن شما محض را یکدیگر رفتن بر رفتن می چهره دیگر
 ملاقات شد خوب است والا سیری است بهتر این است که یکد قهوه کوچکی بر بنفصون برای خلاصه نوشته و باخوف نمود که
 وقت موار شدن همراه بر بنفصونش اینکه داعی نیا که کیش برای تهنیت عید حاضر شده بود اگر چه طبع ملازمت نیست شد
 لیکن حاضر شدن بدر دولت هم باعث نزار سر و دست حق تعالی این عید و هزار عید دیگر بسیار که کند و اگر صاحبان اینها
 یافتند رقع را بخانه رسیده مرخص بانه خوابید که و اگر نیا قید حواله امیر صاحب میان نجیب اندامی با آدم و دیگر کرده بود
 و اما صاحبان هرگاه بخانه باشند خبر دریافت باید رفت و اگر خیریت بجناب قلمه و کعبه مجوسا خود از طرف من مبارکباد
 عید عرضی بماند **فقعه ۱۱۸** ازین بند غزل که برای شخصی نوشته ام که غزل که قاضی خان خروشان و فر و شکان
 در دیوان بنویسد بعد از آن غزلهای این بند را ملاحظه بکنند بعضی غزلها تمام نوشته شده است و بعضی از سبب
 ناسم مانده و چنانچه برای همین جاغالی گذاشته ام پیش چهار می باید که بین غزلهای تمام در دیوان برآورده اشعار
 غزلهای بند را با آن مقابل کنید هر چه باقی مانده باشد از زری دیوان بر کاغذ دیگر نقل که در محاسبه مل تو معنی بند بفرستد

فقعه ۱۱۵

فقعه ۱۱۶

فقعه ۱۱۷

فقعه ۱۱۸

این قدر محبت نیست و شعر از غزل زمین نمی دانست چنین نمی دانست و یک مصرع از زمین دل خود را شناخت پس خود را
شناخت باید نوشت و در غزل زمین ندانست مصرع اول یک شعر را تغییر داد و تمام شش هجمن صورت بنویسند
باطنار نیست عند المقابلة معلوم خواهد شد **وقوع ۱۱۹** خواجہ صاحب من ظاهر لال ملک را شکر طرغ کرده این را زلال
نامبرده خبر دارم چنانچه احوال درم عند المعامله معلوم میشود و یاد در ششما بتری دانید که مدتی در سفر و حضر پیش شما بوده است
الغیبه تقصیری کرده باشد که نوبت با اینجا رسید حقیقه من حق و تکراری بوده باشد لیکن خائن و دزد نیست و مدتی
متدین و بدخواه اقامت است اگر بماند که بمن قدر گناه که بحث و تکراری جواب داده و اگر این عادت را کند در مورد تقصیر
میت و اورا انعام نماید ازین جهت بخوبی بخورد و اگر سواي این تقصیر شده است که از دل دورست بهر چه بدترش آدمها
سیار اند و خواهش داده و پیش سیاه باید کرد و دیگری بجای او باید گذاشت و اگر چنین نیست تقصیرش معاف
باید نمود که آدم قدیم است و راز دارد و حق خواهد می گوید که ملای تقصیر جواب داده اند لغت تو غلط می گوئی من هرگز باور ندارم
که فلانی بی سبب آفتی را تقصیر دارد و در جواب بدید مفصل این احوال را بر نگار بگو که چگونه است **وقوع ۱۲۰** خواجہ امامی سلام
الله تعالی چون پیروز متصل برای دفع حربه عرفی لیمو در بدن خدب شد و شیب آثار بخاری عبادت حاضر بود لیکن مفصل
شمال حال شد و در غذا پیر خواهم گردید و در شخصی چند تا دلی سیاری لطیف بدیش من آورده بود و قدری برای
صاحب هم فرستاده شد چنانکه مال افتوح تنها بناید خورد **وقوع ۱۲۱** خواجہ امامی صاحب ملک الله تعالی اللہ تعالی
رفیق و محبت مینماید چنانکه عرضی نشان بخط قاضی صاحب ای حضور پر نور در قلند ان شاست نزد شما می آیند و اراده ملازمت
خداوند قبله و کعبه دارند لازم که باین شایسته تقریب نموده خطاب و الا را بران آماده سازند که در لاله نامه قبول نمایند
و این قدر هم ارشاد شود که مادر تقدیمه باو بنمایا چند بدل سعی خواهم کرد دیگر این که مشاگر الیه می گوید که در مذنب بنود این ایام
سکینت ندارد و روز دیگر در سایندن عرضی نزد مرشد زاده توقف مناسب است و بی پریشانید روز و رخت و کفش
نمودند و هرگاه که نخوست ایام زوال خواهد پذیرفت خود برای بردن عرضی خواهد کرد **وقوع ۱۲۲** سریر و روز دیگر
سجده انشاء الله مخالف صاحب سر بر دم اموزد و بار حضور آمده ام و روز دیگر اینجا توقف است باز ما نیم و لکن خواهم لال و پیر را
پیر و روز دیگر بیخ راه داده باشد از رخصت نموده شد و خط هم برای دوگس نویسنده است لیکن هیچ خواهد
شد باید دید چه می شود و چهار روز ششاش بالیده بودم اموزد و ای دیگر شکر و ع شده این را هم دور و دیگر سواي امروز
می نامد اگر فائده کرد و بفرموده الایه چه بدید حربه عمل شما خواهم کرد **وقوع ۱۲۳** از خبر و دان من سوادات فقیر که صاحب
خطه و نوشته اند را و رده نزد خود نگه دارد و باقی را حواله بچو بکند و بکیر مجد علی از خانه نشان طلبیده باید گفت که فردا
روز جمعه است و بخت آقا صاحب عرض کرده سواری بدر دولت سلطانی باید فرستاد و تا دوا و خوب خواهد گذشت
وقوع ۱۲۴ خواجہ امامی صاحب ملک الله تعالی قبل برای سواری میرب و شما و خواجہ حاجی و خواجہ عبداللہ سوار شدند
بهین وقت میانیکر لیکن و شمار می خصیمه باید آورد و اگر چه اینجا احتیاج آدم نیست لیکن باز هم جمیع یک را در جلو باید کرد
شب همین جالبه باید برد و فردا صبحی هم همراه شما نجاس سوار خواهم شد **وقوع ۱۲۵** در روز که و از شهر حال بدید

وقوع ۱۱۵

وقوع ۱۱۶

وقوع ۱۱۷

وقوع ۱۱۸

وقوع ۱۱۹

وقوع ۱۲۰

وقوع ۱۲۱

در روز شنبه بود نیم یک نعل و شکوه اباد را از تور و بعد طالع عنده استر در کرم و خطای می نمودم و ششم فرمایش کتابها
 اما میسر مثل حق یقین و ترجمه شراعی ملایم نذر فقر اندکی و شوارت در یک انگونه منوع در همین زمان غریزنده است
 کسی نمی پرسید و حالا بر نفس بدایین چیست اول کیاب و انگه گران تربیت می آید مثل متقوی ملایم و روم که بزرگ
 ایران عصر دولت صفویه بی جدل طلبا بر کاغذ ساده بخاری می نوشتند و شش هفتاد و دو در وقت شاه سلطان حسین
 شهید که ختم السلاطین صفویه است بهشت آن هم کسی نمی خرید و یک و پیه گران میدهند قدر هر چیز متوقف بر روح شریف
 باشد که ملایم با شاه چون بعد از تربیت خوردن از شیر شاه افغان دوباره دراکر با و جلوس تحت سلطنت که موافق
 و عده نظام قرار که وقتی با شاه را از تکامل و سیاحت داده بود و ضعف و زیا و شاهی داد و جمیع اهل کاران مانع و مانع
 که نظام برای اینکه با یوکاری و جهان بگذارد و همین حکم کرد که روپیه و اشرفی از چرم ساخته بپارند و عسکرها ساخته شد و ضعیف
 و شریف آنرا در بازار برده و صرف را و در دلال بازار با کار و قیمت اجناس گرفتند و خلاصه اینکه این کتابها مثل کتب دیگر در بازار
 بدست نمی آید اگر کسی بطور خود از ناداری یا از راه طبع بیشتر طبع و نوشته می شود و داشته باشد بفروشد و هر فردی که
 ساده بر کاغذ می نویسد که می آرد و دست روپیه می آید و به قیمت آن می کنند و میگویند که این نسخه خیلی صحیح و خوشی از نظم و انکسار
 صاحبش اگر دولوی و دلا علی صاحب گذشته است حال قیمت این طرف ثانی همگی با نذر روپیه و فستاد و شمشاد که در
 مثل گلستان و بوستان که نام و یوسف زلیخا خیال کرده و من کردم که پول دیگر هم خواهد نوشت و لیکن بالفعل از مقدار این
 کار بر می آید که بهیچ من از روی که شافیه ای بچند کس گفته اند که از این نسخهها بهر چه رسد باید آرد و شخصی از بزرگان این
 آرد و نموده بود که نسخه خوشی از نظر خود من و دیگر بزرگان گذشته را می آرد و اینقدر گفته سکوت و زبیده است بهر گاه که میگویم
 اشتیاق مشتری را و ظاهر شود و روپیه یا عمل قیمت آن خواهد کرد چون دلال و مانع هر دو صادق و از بزرگان این اند
 و در کتابخانه ملک سب شان لازم نمی آید پس بپاید که با حجت به مطلب نایند بهر چه از قیمت آن کم میتوانم کرد و نه و اگر
 میتوانم داد و بزرگ و در صورت خودم ذیل بی اعتبار می شوم و در صورت چه باید که سخت مشکل است و قاضی است
 هم مجبور اند پیش ایشان بیکد و نظر از شهر برای درس می آید تا این باین کتب حقیقی اندازند لیکن بطرف ثانی پنج بناید
 گفت بهر گاه نسخه به قیمت مناسب بدست خواهد آمد اطلاع کرده خواهد شد از زرقلیل فستاد و نذر و دل می ترسد که
 مباد کتابی بپارزد و روپیه بپاید و در نظرش مال طایفه روپیه باشد و هیچ دیوان انشا الله فان بالفعل بهر صورت متعین از این سبک
 کتاب مانع نوشته است با اصل و قابل است و یوانیکه نزد مصنف است غلطی بر این دیوان است که هیچ آن رحالی صورت
 امکان دارد که سود و نفع از اینها بهر از اینها بپاید و بپایان منتهی و وقت بیرون می و مزارق و بزرگ چید و این می آید و این
 زیرا که خانه مرا احمد از خانه خانم صوفی باشد و گاهی می یوزداده از دور و زنی مانده و سوای این از بیعت که چند
 نفقت لایم که در سه خوان بر می آید و داشت بهر چه نفقه شده است از باعث آن شدیدا طلبا هم او را از تحریر و مطالعته بد
 مانع میشود و هیچ کس به تشوق نظر صورت نمی بندد پس مجبوری دیوان بعد از جلد اولی که است بهر چه بد و این
 حرکت که تا بجای خود و پارسه بر می آید و منید دل بسیار خوش شد اگر می آرد و سو فروسی کار با جانی جهات بسیار در پیش

آنوقت البته بالغ این عمل می شود و در عالم بکاری از خوردن و خوابیدن هزار درجه پس برترست چون عالمه تعلی بشوق دارد
 بقول استناد که میگوید مصرع شوق در بر دل که باشد پیری در کز نیست حاجت پنداشت نیست بهر جهت
 خود بخود بر شما شکست خواهد شد و در عالم بی شوقی اگر صد یا پیش من میریدید یا بهم فائده نداشت باطله ایطای
 علی همان است که سوای روی در آن کار حرف زده باشد اگر بعد در کردن آن حرف روی مصرع مانعی همان باشد
 که در مصرع اول است قافیه ازین عیب پاک است مثل شفقان و رفیقان و الا ایطای علی دارد و چون عزیزان و رفیقان
 چه بعد و در کردن الف و نون جمع عزیز و رفیق که باقی میماند در روی میوه نیست ندارد و همچنین خندان و نالان ازین عیب
 که در اینجا الف و نون صفت فاعلیت است هرگاه و در کرده شد خند زلال با هم قافیه می شود و خندان چنان رفیقان
 و نهان و خندان و رفیقان هیچکدام اینها ایطای علی ندارد زیرا که نهان یک لفظ است الف و نون آن از نیست و خندان
 الف و نون برای فاعل و در رفیقان برای جمع است پس هر دو با هم متحد نیستند از هم متغایر اند لیکن اینجا دو عیب است
 بعضی بر آنست که خندان و رفیقان نیز ایطای علی دارد و گویند که حرف زده اند و در مصرع جدا جدا است لیکن چون
 زنده افتاده است بعد از کردن حرف زده اند و در مصرع هر دو روی از هم جدا می شود و ضیوت ازینهم جدا می شود
 و پاره بران رفته اند که زنده در هر دو مصرع جدا جدا در کز نیست اگر با هم متحد اند البته ایطای علی نامیده می شود و اگر با هم
 متغایر اند بر کز ایطایست شایگان نام همین قافیه است که متغایر ایطای علی باشد تمام شد این حکایت هم اقامه جان
 که سیم سلام و شعیب می خواند قاجار الدین حسین خان صاحب چهارده روز بکلمه نوشتن رفت و در راه یکم بعد از آن
 می گفتند شایر بر ایشان سه صدر و پیچیده ترست که خط پیشته داده بودند که در قرض بر صاحب است و دو قط دیگر که از آن
 نبودن شان شایر تا حالا بدست نیامده بعد سه چهار روز بعد و یکی گرفته می شود و بعد از آن مایم و ولایت علیخان خان
 موصوف چون برین و نه هیچ ندارد و از قدیم با دوست و سخنی است از شرم جواب خط شایر می نویسد لیکن میباید
 تکمیل و حال موصوف نیست خط ای مرزا ابو الحسن خان فرستاده جواب آن در لفظ خط خود باید و در وقت ۱۲
 نفقه نماند که بر روی که سلم جیب روز یکشنبه بود خط شما که موصوف است سوم شهر مذکور بود رسید و هندوی ده روپیه
 در روز که غده شعبان بود و موصوف معول را در پیش میریاز علی هم که خداوند بود و پیل حضور و پنج بیست یکر سپاسان
 و انگار ساز عوی و روشن جوکی از اینجا بخانه میر موصوف رفته بود آنرا از اینجا میباید که خدا را با آن سپیده از راه خاک
 بچاهای آوریدم خواهجده عبداللہ را باعث بیگ کی مزاج سوار شدند و ای و میان حاجی و گنگارام بر یک فیل نبال سپید نشسته
 بودیم و در روز حضور هم خط است با و درست شد تمام شد این احوال حالا حکایت دیگر است که چون جدا جدا مجد شمارا با طفال
 محبت بسیار است و تمامی بچها با خواهجده وزیر صاحب انس گزین و مانند ایشان را سبب تر شریف و اشتر حق
 والد ماجدشان بچها دنی اتیان افتاد و آنجا با طفال بی آرام و در یاد ایشان بودند و از اینجا این صاحبان از
 غیبت آن احوال متعجب و غافل و متعجب از چار بنابرین گذشته که آنم حسن مجتهد طالع عمره چهار ماهی طیارند چون
 ممکن نبود که محبت با و خود بماند ما و شایر را نیز آوردند و مجتهد را نیز که میگویند با و ولایت و رنگی که در پیر و شایر می باشد

ف
۱۲۹

و در دست کتبی است که در این کتاب است

بنام عرف ریویز می‌شمار که چه قدر زود و در شمارا باین زبان ششانی داد و بیگانه زبانیها از تاثیر باطن اشراف مودطن
 آن خواص دامای عرفان است و الا مردم استخوانها درین راه شکسته اند و سر منزل مقصود را بلند نگذاشته اند با جمله امر و بیک است
 سوم ماه است بجا آورده ایم و فراموش کردیم میسریم و خط نشان دیر و دیر زاپور نام مکانی رسیده حال از دو منزل شیریم
 و بعد ازین هم نخواهد بود و شیر اگر براید تعجب نیست لیکن خودی از قسم آمو و پاره به کجا شاید بیلیدرجی و دراج بدست یزدیک
 آنکه بخدست والد ماجد خود از طرف من بعد سلام یک گفت که زودتر در قانع نعمت غالی خوش بکار برد قطعه جو اینری که
 مصرع اولش اینست مصرع اولی چون آنم که اینری شد قطعه و قافی حساب کتاب رداف کرد و واقع شده بر او در کاف
 بخط تعلیق قطع نظر از شش و زیبالی آن نویسنده و از خط خود و جمیده زودتر در کاف رسانند که در شیر نیم است
 ایشان یعنی قاضی حسیب متضمنین مطلب شده است که رسید و باشند و ایشان هم جواب آن علم سیر باشند تازه اینک پس از
 یک شیر دیگر در قیاره نیز انجیلخان صاحبزاده همدان علیخان هجراتی تنها بدست خود نگار کرده آورده بودند
 است نه شد تمام راه که می‌ایم بجهای شیر در چرخهای چوبین می‌خروشدند یک به راجب علی بجهت صاحب الامر و بعد
 کرده اند بکلمه نو که میرسد می‌دهند ایشان در موسم زمستان بخیل که نزد حضرت خدیو اتفاق روانه فرمایند که را که چون
 خطبای رسید سوار علی بجهت کمان از شکار مر اجبت بخیمه گرد و یک شیر کمان بر فیل بار بود حالاسی شد و بر وایت بعضی
 سی و یک لیکن شیر امروزی کمان تر از همه شیرها سخت ریشخندی بود یعنی هرگاه گله زفل خورده از پا در آمد و بر سر
 فیل حضور نشست و بقر تمام حلهای که در لیک طاق حرکت داشت از کیمیه باز چار طرف بر و باریدن رفت و درین
 گرفته از اثر و لیده میساخت و می‌غلطید و می‌خروشد خلاصه اگر بجهت علی را مو تم الاشبال گویند می‌زیر بر زاده و خیرت
قعه ۱۲۹ مخفی نهاد که خط بجهت خط موافق معمول دیر و که هفدهم رمضان بود یکاس شرب رحولی قدیم شام بطلاقیه
 و آمد آنچه نوشته بود دید که غلطی در و لفظ از باعث تعبیل عمل اند نه از بجهت یقین است که چنین اتفاق افتاد من هم
 نه اول همین نوشته بودم لیکن مرابین چیزها سر و کاز نیست اگر شام تمام بر بان قاطع و مصلح در سینه داشته باشد کمالی
 برای صاحب حاصل خواهد شد البته چون میانه من شام محبت و مالی است که خوش میشود لیکن اگر شام خط فام که نویسد با در
 باز را می‌نویسد بنویسد باز هم تنگ نمی‌آید آنچه من بآن سرور می‌شوم است که زری و شوکتی دامی و چپشان پیدا میکنند و او را
 شام چیزه خوار و محتاج شام باشد با طالب علم و فاضل هستند که کمالی نان میخورند و از عادات بد ملعون خلق خدای شود پس
 لیاقت ز شاد و بزرگی انسان متوقف بر صفات حمید است که آن رحم و کرم و خلق خویش و مرث فووت وجود و جسان
 بچپشان کردن و خود ممنون کی از اقرای خود نگردد و دیگر امور غیرت است شام پیری مادر که به جهانی رسد که بهیرج غنا
 پسندیده این چک چانه داشت لیکن زن طلب کرد و قرب بسیار میفرودخت و زبانی ماه مبارک تا هر روز که عید به روز شنبه
 گذشته باشد آنچه باقی است اینهم با سالی خواهد شد که شام بکشد که زود در ماه جان بر و نوشته برسد که شام هم بجا می‌آید و در
 وقت حصول الطمان بر کتابی که در کار خواهد شد از چاهو ابر برید خاطر جمع باید داشت لیکن وقت نصرت را کارگر و در کتابت
 من چیزها مضاعف دارد و بعد شریف و بیگانه که دستور لعل سن از چاهو هم فرستاد و چیزها کاند ازین کار هم شام خواهد رسید لیکن اینست و آن

نویسنده

در بعضی جهات و بعضی احوال بجا خواهد آمد حالاً بهین قدر اکتفا می کنیم که خرد و بزرگ در جوابی تو فیصیح و جوابی قدیم صحبت
و عاقبت انداخته دیگر نوشتن آن ضروری خواهد بود و بعد ازین خواهم نوشت این وقت سخت توشش دارم و بسیار
ترود این که مزاج آقا صاحب سر ایا لطیف و احسان آقا صاحب صادق خالص صاحب سواهی این دیگر چه نویسم که بآن درجه
علیه است که اگر این بار سلامت بماند و جان بر نشود یقین من خواهد شد که صد سال ملک به تیر دیگر زندگی خواهند کرد و شهادت
بدعا باشد بخیر و دلم می گذرد من می دانم چون همدردی نیست این احوال را که کم کم پس بر روز و شب روزی بود که با همه
مایوس بودیم لیکن باز بگوش آمدند و سوختن هم بر طرف گردید و شب یاده از آن شب بود امر و از طرف شما ندی که گفتیم
پرسیدند که گویید و خود بخود گفتند که مرزا امامی بر خواجیه قاضی خان است و باقی گفتند که همیشه خود بسبب اینجای می آمدند
حالا شاید درین شهر نبوده باشند بر شیب در جوابی آمده بود لیکن بالا نیامد این قدر که من نوشته ام در جوابی که می گفتم
کرده بودند و از ایشان با وجود یردن گوش مقابل دهن نشان گوش من نمی آمد و ده سخن یک سخن بدخواری بگوش می رسید
و بدقت فمیده می شد عمل ظاهر برای ایشان حکیم تجویز کرده بود و قبول نکردند لیکن دوسه است که خود بخود در عالم غش
آمدند امر و زجران باعث زندگی شدند برادر خدا گفتند که این مرد و در حقیقت شود مرا سخاوت دیده عجیبی است که ناگفته بگویند
چه باید کرد که این امر با احتیاجی نیست امر و زجر و سهل ایشان است و آدم نشاند برای ضرورتی در حضور آمده ام اگر
مسهل عمل میکنند و چند دست اجابت می شود امید صحت است از لاغری و نقابت چه گویم هرگز نشانت نمی شوند خطی درین
مقدمه زودتر برای آقا ابو الحسن صاحب که از فرط محبت زیاده از ایشان دیگر گرفتار اند باید نوشت احوال مرده و کینه
که بنور و دین نرفته اند این است بعد ازین هر چه صورت می آیند نوشته خواهد شد امیر صاحب هم ازین سبب باز منموند
پیر و امیر صاحب و دیر و قاضی صاحب هم آمده بودند امیر صاحب کمان میرود که امر و زجر می رسند در تمام شهر مردم
تب کرده اند لیکن تب ایشان عجیب نبی بود باعث انیمه و سادسین است که ایشان صغری محفل واقع شده اند این
بیروت را غور باید کرد که چار و روز دست اخلاص و دما ازین شهر می رسد که مبادا خلوس بنشیند و خدا چنین کند دیگر حالات
که در عالم کرب معانه کرده ام بر نویسم که تفصیل آن در طومار انجاشین بدینین **موضوع** مخفی ماند که خط محبت
نظم قوم و یقین از شگوه آید و تفهون غرضه رسیده و سر ساخت آنچه از عدم قبول نذر قانو نگویان و دیگر عملی که می دانم
شخص معلوم نوشته بودید باعث طمینان گردید و خرقن نذر باعث فدا اختیار و ترقی دولت خواهد شد و مختصر
سنوی تقریر من معلوم می شود که باشند شاه جهان آید دست و اگر از جای دیگر سبب در آدم میان ترک شمع باشد
چون او به با لقمه تمام شمار را بر گرسی جاداد و خود کشتن بر نوزده است متضاد ندارد لیکن در صورتیکه زیاده از اینک
گرسی و بگویند در آن مکان نبوده باشد اگر دوزخ و دوزخ هم در آن بود لازم جان بود که هر روز بنشیند لیکن ظن
غالب همین است که آن وقت زیاده از اینک بنشیند خواهد بود و الا شکار گرسی نمی نشیند هر حال اگر طرف تالی برضا و عزت
ظاهر کسی را بر من خود بنشیند باید که عذر بکشد از خود نرفع بر آدم صاحب غرق منع و میو سبب هر گاه طرف تالی مجوز
شود چه ضلعه از فتن شمار در آن بسیار خوش شدم در خانه سولی خوردن و خوابیدن حالی نیست لیکن بی ل را

برای دیدن تمامی حواید و هنوز شاه مطلوب از مدنی نقاب بخاری و دانه بر کانه بر کانه رسیده اند و رسیدن
 کلک و فو رلق و قوق اینجا باید بود و بعد حصول طمانیت ازین امور چند روز دیگر هم اینجا باید بود تا ایام صحت
 در رسد و شما خست گرفته اینجا باید دیگر انگیزه کنورتن سکندر برای بالکل اطمینان معلوم شود و سرکار صاحب این امتیاز
 کلی داشت برادرانه مرلوب و دانه از دران ضلع میرسد و عرف بسیاری در تقدیر شما و بخت شما را با اوقات فکلی آن
 صاحب چیده شده یعنی فشی زبور استخاداده بولن با لوف خود شش که بیگانه است روانه شد هر چند که صاحب آن بوزر
 کلک و بون مضمون رسیده که فکلی جرابی موجب تمنا نوشته است لیکن نوشدار ویش از مرگ فائده کز نیستی تا رسیدن علم
 ناقط طرف نامی به بنارس رسیده بودند و کلک که شتابگر کنورجی نوشتم با عتماد محبت منشی زبور بود تمام شد این
 مطلب جناب بخند می آقا محمد صادق خان صاحب طالعیت شانی عظمی جان و قدرت اندامها عاقلانه و قوت
 پوشیده مانده که در جواب خط شما که چند روز پیش ازین روانه شده وطن غالب رسیده باشد جواب بعضی سئوالها از خاطر
 فراموش شده بود و حالای نویسم این است که قافیه معمول را چون محل صنعت حاصل می شود دستانان قدیم می
 می شتوند و حال در ستاخرین دخل صفت کرده و قدح نموده اند که در غزل زیاده از دو قافیه معمول و قصیده زیاده
 از چهار بنیاید و در لیکن لسی برای عمل نمیکند در غزل زیاده از پنج دیب می شود و در قصیده زیاده از نیم حاصل قافیه
 معمول ترکیب و لفظ باید و جزو لفظ حاصل می شود و آن را معمول ترکیبی نامند اما آنچه در لفظ متقل بهر سبب است این شعر
 موجود است شعر گردی و شعر گردی و چ زین بر دو وجه حاصل اول و دوم و در هر دو لفظ گرد و بیطریق یکس قافیه
 شده و گرد در مصرع اول ترکیب و لفظ حاصل شده و در مصرع ثانی یک لفظ است لهذا معمول ترکیبی خوانند و
 شک نیست که گرد در مصرع اول مرکب از دو لفظ کامل است زیرا که اگر معنی از حرف شرط است و لفظ متقل و در بعضی بایم
 و بعل چون سب و غیره ترکیب کامل و آنچه ترکیب دو جزو حاصل شود شایسته این است شعر کلمی در میان کلی ترکیب
 برون از وزن در حیاتش نیافت و ظاهر است که شش جزو لفظ حیاتش است بر لفظی نیست یعنی در شش
 و نون مفتوح که از نیافت گرفته شد آن نیز لفظ متقل است که جدا گانه بیاید بلکه جزو این چهار لفظ است که اینها بذات خود
 متقل و لفظ کامل اند و جدا گانه می آیند یعنی نه و نه و نی و نی درین صورت قافیه ترکیب پذیرفت بد و جزو لفظ متالی
 متقل بودن نه شعر چراغ روی ترا شمع گشت پروانه و مرا بجان تو از حال خویش پروانه چو نه در مصرع
 معنی نیست آنکه و آن لفظ کامل است و نون فقط تهنیتی آید هر فعل ماضی چون زقت و فعل مضارع چون فرود
 استعمال می یابد چون میم نمی که خصوصیت نمی دارد مانند کن و میزدین مقام شعر و اهل کتاب همیشه میم میزد
 و در زمره ایچا میم فعلن می آید لکن و نزد می گویند لکن و معرو در زمره زبان کم است لیکن اگر کسی در شعر بگوید
 ایچا میم است تمام شد و محمول ترکیبی باقی ماند و ترکیب آن نیز متقل نوشتن شد مگر در معروض و معروض
 گونه است یکی حقیقی مقابل معروضان مانند جاز و بید و جاز و بید و جاز و بید و جاز و بید و جاز و بید و جاز و بید
 عرب و معروض کرده اند و تانیات آن کتب از جهت آن آمد است که تصغیر این چهار لفظ از لفظ و دو و تیره بوده است

دوش

اگر ایضاً و دوری بود که استعمال میکردند پس معلوم شد که اینها موش تقدیری اند زیرا که در تفسیر ذکرهای هوز که آنانی است
گویند بنی آید موش معنوی و آن موش است و لفظ موش که از آن این مقصود یا موده یا موده یا موده یا موده و حراف
مقصود لیکن بنی نیست در غیر ذوالعقول موش که علم کسی از ذوی العقول باشد با صفت آن پس مرد را بطور مثال
خواهند کرد و زن را بطور مثال موشی علیه اسلام که بنی و زن است چه ضربت موسی درست است نه ضربت موسی و
مثل عذر که نام محبوبه است و در اینجا ضربت عذر را خوب است ضرب عذر را مثال مثال علم بود مثال صفت مانند جلی
باشد که زن ماله گویند موش سماعی محصور نمیدانند لیکن سبب طلب هر چند لفظ دیده شده و آن نیست که عضای بدنی
آدمی چون چشم و گوش و با بر و بینی و دست پا و غیر آن همه موش باشد و شمس هر چه باغی آمده و فردوس و هر چه مراوت
آنست و باقی چیزها موقوف بر دیدن کلام شعری عرب بالغت است در موش معنوی اگر کسی تخمیر کند هم باید غلط است
چنانچه در کلام الهی القلم لستون ارد شده چه فلک معنی یک گشتی کشتیها آمده و در هر دو صورت موش است این صفت
آن مشحون می بایست دیگر بر جمع عربی و رای جمع ذوی العقول حکم موش ارد و مانند قامت الجبل لیکن قام الجبل هم در کتاب
من فرق این مراتب را قانون مجدد و تجویبی بیان کرده ام و آنچه تصدیق این مثال شان می نویسند همه غلط و بوج محض است
لیکن اعتراض بر نوشته آنها نیز مدعی کسی که با محبت مفرط بهم رسد آگاهش باید بود بلکه خود هم در کجایان با نگاه قانون نامه
رو بکاری نوشته شود جهان و تصور که مروج انجاست باید نوشت زیرا که اینگونه عبارتها در تفسیری صاحبان عالیشان از قاف
و عربی رواج پذیرفته است و غلط آنها همین نقوش شده در تصویرت کسی را که خلاف آن معنی میجویند بیخبر محض میند
مجبور اطاعت قوم باید کرد و هرگاه رنگ تحریری برای اصحاب فهم و ذکا و آشنایان کتاب و صاحب قدران تجرید
و محققان بخینه شود و از الفاظ غلط و مشکوک و سقیم حذر از ضرورت تمام شد این طلب حالاً بشود که علم هر کس حاصل شده است
از فیض مطالعه کتب است و کتب مدرسه بخوانده و شود قطع نظر از اینکه باید با بد فهم کسی دست نمی آید پس صاحب شوق را
لازم است که عند الفحصه با معان نظر کتاب را ملاحظه نماید البتة بعد از شاق فائده دست می آید این نیست که دخت محنت بری
ند پذیرا و خیریت **فصل ۳۲** است در بعضای صفایان بیکلاری دار السلطنه برعت و رحمان سلیم الله تعالی
بعد از این موقوف قشون عبارات بدیده و لباشید الفاظ رنگین قبا و پوش معنی اشتیاق تازه و آرزوهای بی اندازه در
میدان قوای قلیش عاراجا لنگاه افراش فوج دریا موج بیان میسازم که ویر و ز که بست و بهتم شهر حال و از چهار روز
بیت اشرف آفتاب سعادت یعنی فروگاه لشکر ظفر منظر جناب عالی دام آفتاب ارض نقیاره بود و امر و زهم و آرزو دولت
همین جاشرف قوای قرب و جوار است فردا باید دید لیکن غلبه برای مقام است غیرت بیاض فرزدق و حسان رنگ
سببه حلقه شعری بلاغت نشان مکتوب محبت اهل انبیا تا آخر مرغوب جاذب القلوب کان کل منظر منته و حق یجذب
قلوب البشاقین بعد نصف النهار که چاشت کرده و دراز کشیده بودم بتوسط چهره پندی یعنی بر کاره واک رسیده اوقات
را خوش ساخت **فصل ۳۳** در عده ای وقت تو خوش که وقت ماکردی خوش شد عبارات این محیطه لیاقت
تحسین و آفرین داشت جزا که الله تعالی الهامین خیر او خطوط و دیگر که در آن جمیده بود دیدم دیده شد جواب خط

نام همی نزد یک خلد اس

که اگر یک سلطان کنونی است و کشته ای سلطان

و اما صاحب و قیل در یافت نمودم و عیش من تلخ شد و قهقهه انجای ایام دریافت می شود که چه رود و او و شتاب
 خوب کردید که فصول اکبری شروع نمودید لیکن این قدر میگویم که جوهر ایشان نباید که دو و باغ ضعیف نباید
 و نمود و این استاد را سبط برانشا تحسین گردانید و گاه آنجا باید گرفته ایده اموش شود و از راه رست گنج رفته سر گنج مقصود
 را غلط بکنید و در فقه و احکام در چاه شک و حجت که عادت این فرق است بطلبید هر چند آدم و من تقلید کسی نمی کند و هر چه
 بخاطرش می خورد آن را می پسندد و کسی را ترک نباید کرد و این قدر که شمای نویسید مردم استخوانها سنگینه اند و باین
 مقام نرسیده اند و بیجروی خود باید گفت که آدم نیز در لیکه راجع فرستاده رقصات خود را از و طلب نباید طرف ثانی بگاه
 رفته من خواهد دید و خواهد داد و احوال لشکر این است که در فرجه یکیش کلان شمار شد و امر و منزل مایه است و است پس در
 آن روزی نیز که کما خط الرجال مبارزان نصرت اندیش رکاب جناب عالی خواست دانشا مانند الفیض القدر بر و در شنبه
 و چهل و پنجم و آن روزین و آن روزیم و در شنبه خود از دست نیرو و دیگر خیریت **فصل ۳۳** که نوزعی المی جریز زمان
 فرزدق دوران سلیم الله تعالی بعد از شتیاق و وضع باد که امر و رست و دو شهر حال روز یکشنبه است یک شیر دیگر
 شمارش و خیمه بجای خود است و چرخ پیش خیمه از بر و رفته است خداوند فراموش می شود و یا شیر دیگر می آید
 پس نام و رزش شیر شمار رسیده لیکن عند تحقیق معلوم شد که هیچک از اینها تر نبوده است تا بر و رسید استم که
 بی نرم بود و امر معلوم شد که هر ده بوده اند اگر چه اینجا در منزل ریز و تماشای تازه است و او شد غلط حاصل
 میشود و لیکن روز و رز آهائی بیزه ضعف معده ضعیب مردم میشود و جای بجزای نهر جل و رزق استاده است باجمعه خدا
 صاحب عالم و جناب عالی را سلامت دارد و که دعای لازم دولت ایشان آهائی سر و زمان کرم و محوم شماری میسر است و در
 حاجت لشکر اختلاف بسیار است و بعضی این است که از اینجا تا میاید و هور یا هور که هو استیش هموم با و پیر و آتش همه
 آنرا جمل است رفته از اینجا بجزای خوانند رفت و از محمی بخیر ابا و رفته از راه سید بلکینو سیر کردند و بعضی برین که
 تا شاه آبا و خوانند رفت و در بعضی چنین ثابت شده که از اینجا و هور برشته به بلکینو خوانند رفت خلاصه اگر به بلکینو
 سیر خوب است و و بارش تر هم رفته ام بنیان هم خوب فرمایش و الدراجة شما انجای هم می تواند رسید بر یوسف علی در
 خریدن مینا خیلی اتهام دارد لیکن غلظت زمین تحت آسمان و در تنها بطور بر و و دیگر اینکه عرقه سخت ملازمان نواب
 محمد صیب خان بهادر و موقوف این خط میر سید بخش علی باید داد که رسانیده بیاید بلکه جواب این عرض و جواب خط
 فقهی از مراد محمد صادق خان هم طلبیده در خط خود موقوف باید ساخت و احوال میر علی صاحب اگر عیش غم
 یا و الدشایا بنویسد باید نوشت که بطرفی میروند و از راه سراجام یافت یا تمام شد این خط بخت و دولت
 سبغان شما با و در **فصل ۳۴** خواه ایامی صاحب سلیم الله تعالی بعد از شتیاق و وضع باد که در گذشته ریح الاول است
 بجزی بود و قطعه کتب شما یکی در دال جناب عالی در بین موقوف خط علامتین خان صاحب است و در تاج الدین حسین
 خان صاحب با بر و رفته فقیه که در این موقوف بود رسید لیکن خط میان هم در آن نبوده است معلوم شد که گذشتن آن
 لغا و از غلط اموش شد حالا اگر خط مذکور پیش شما باشد در خط دیگر چنین تر و قلام حسین خان صاحب رسید و اگر هم شفا است

است بخواجه محمد صاحب کبوتر که کمال خان بگویند که خط اول صاحب راقه لفت شد خط دیگر همان مضمون مخفی نوشته بدید
 که بدست آدم معتبر و اندر کرده شود هرگاه بیارند در خط خود چنان نزد خالص صاحب مقدم الذکر باید فرستاد تمام شد
 این مطلب از اینجا میگویم که در خط شما فقط چه معنی فاصد و هر کاره بود پوشیده ماند که چه شخصی را میگویند که همراه خود احکام
 پادشاه برای امرای بر دو چایکه القاب باشد خواه دام ظلم خواه دام ظلم هر چه نویسد درست است و سوابی این برای
 شخصی مخاطب دام ظلم و برای غائب دام ظلم می نوشته باشد **فوق** مخفی نماید که در روز که تسلیم جمادی الاول
 روز چهارشنبه بود قاضی صاحب لفظ و خواجها ماسکی ساکن بنارس نزد من فرستادند در لفظ مذکور عرض نمودم خواه
 پادشاه خالص حبس خطی نامزد این حقیق و در خط دیگر اسمی قاصد صاحبان مخدوم راقه نشان و کرد که کار ام دین بدینا و خود
 بود است خط خود را بمطالع و در آورده هر دو خط مکملتوب الیه جدا داده رسانیده شد جواب از همه بزرگان موفوف
 این کاقد است باید خواند از دریافت احوال مرزا حسینکا صاحب سخت ملی بدل رسید لیکن چون مرز خواوست
 مشکل از روز و ترسان خواهد شد زیرا که اکثر اوقات دیده میشود که آدم سخن و جوان مرد با فاسد سید است و در وقت
 بیرون از همه مردم در رفی برای او چنان دایمی شود که صد بار نایده او را که با می میکند صاحب هم محبت نهانی با و دارد
 مگر برای او کرده باشد یا خواهد کرد و نیز از حصول علم حقیقت حال قضی القضاة قاضی نجم الدین عینیان صاحب است که هر دو
 آمدن این است که این گونه آدم حجت سیرت کجا پیدا می شود نقل و یوان انشاء الله خان که نزد او نشست هنوز در نهان
 بصحت رسیده مصنف آن روزی برای دیدن من در جوابی هم او بی نیکی بجهت آمدن بود و در عهده سیرت نشست
 من قاضی صاحب گفتیم که برای چند روز یوان بدید که با نقل آن مقابل آن گفت چه فایده که این یوان که من میش خود
 دارم خط تر از دست و طبع این نسخه موقوف بر محبت و محی مرزا احمد نشاست تمام شد این گفتگو احوال خان هر روز
 این است که از دو ماه و سه طرف شده و سجان قلی بیگ غیب که است تا چهل ساله اش بود و او را در تمام شهر سوا نموده
 یعنی چندین چوب را نشاند که با سجان نقل آن برده شده شده و او سوا می این کار دیگر این کرد که بعضی اعراضه شهر گفته نزد
 خان موصوف و در شان این عزیز بی مال آن چو ما از طرف ثانی باین خیال فرستاد که گویند در اشتقاق بکت آنها چو
 برین معنی مطلع شدند سجان قلی بیگ را طلبیده پرسیدند که ای عزیز تو خود را چه فهمیده بودی که این راه رفتی
 حالا تو بر سلوک تو زیم سجان قلی بیگ گفت که میان من و صاحب کلام معامله دنیا بود که بر سر آن هجومی که دم تنید
 گفته و لکن را بر سر گذارشت از اگر من بچیز و بچیز صاحب گفته باشم قران مجید که از بند چون من دین روز ما بچو انشاء الله
 خان کرده ام و او نمی تواند که بشم مرا کند کند از به حسن این تبار گذارشته است که چو اعراضه خود لقبه بخلص من داخل نموده
 است تا بزرگان و بزرگ را در کان در پی آن من ننمود چون خان موصوف بچو بعضی بچیان گونش من و دیگر اجداد مالی
 کرده بود و بهر لقبه سجان قلی بیگ چنین حاصل شد که این چو با گفته خان فرمود برت و دقیقه سخندان شدند که برای
 بر سر خان موصوف نازل گفت این مرد ازین خبر دست و پا چیده شده و ماد و پسر خود و دیگر شمایان خودش با
 نزد طرف ثانیها فرستاده و با حال و قرار می کشیش آمده با میان موگده و احلاف عرضیه ازین بلیه محفوظ ماند از دور

دختر
 ۱۳۴۴

روفا

روفا

اصف الدلای می بود که با کمال زده بود و از خوف جناب عالی و اهل قبلا احدی مجال آن ندارد که بخانه کسی او را بفرستد
 او را بفرستد بکند و هم نقل کتابهای فوایشی باشد که بچند کس گفته ام الی یومنا هذا احدی نیاورد و است روزی شخصی از بعضی
 بخطا افتاده بود و در قیمتی می کرد و نهایت پستی و بیج می فروخت چون ما مردم را نیتهای پیش هفت هفت
 در نظر است و این را هم گران میدانیم زیرا که هیچ پیشش نیست و یارزان است و پس کردیم و دیگر خیرت و ضعیف نیست
 و جوبلی صاحب خوش و خرم اسیری بر خط خرم دارند **فصل ۳۸** نقاب کنوز ارجعت و حافظ ابرار لغت سلطنتی
 مفاد و معنی محبت طراز مردم با و هم سه حال در لغت نیکه انبیه متن از نوع بشر در شمس قایم سینه عشره جناب خواجه محمد
 امین حراری دام مجده متضمن صحت و عافیت جمیع بزرگ گوید که غلطی که در خط سابق گوید تا پنج هجده ماه در روز
 روزی چندین وقت به هر قریع خط از غار انبای و مصل سرت شمول بر نشاء و طالع آن غنچ دل را به شکر گفتی جاوید و گنار نماید
 و غلامی میگوید که عبارت مشکله و در هر که شامی نویسد بر جمعی جرید با جمل دیگر که مخصوص قوی غلط طراز تحریر نیز بود و هم
 و مقبول است چون ای راگاه کردن شما از صحت و فم الفاظ و عبارات مکرر خط است و در هر خبر با صلاح بر می خیزم اندک
 که در آخر خط مروره هم و غلط بود عبارت مذکور و این است که باقی آنکه باعث زلت یا زاده این سبب است که قلم برداشته
 می نویسم مخفی نماند که غلط اول در امل واقع شد و آن تحریر لفظ و زلت یا زاده این سبب است که قلم برداشته
 نوشته باشد این غلط مخصوص شما نیست شعری ایران و علمای یورب هم به هر حال صاحبان اند لیکن آنها هم اند
 شما که از هر یک از اگر بنیاد و چاه فقه و علم است و شما بنیاد اگر از شما غلط است و در ضایقه و در علم و فقه و وقوع
 چنین خطای خاص خیلی استعدین نماید و غلط دیگر این است که باعث زلت یا زاده این سبب است خطا است که غلط است
 درین مقام بخاطرش ندارد و این قدر کافی است که زلت یا زاده این سبب است و اگر غلط باعث و فعل عبارت باشد که عبارت
 چنین خوب است که باعث زلت یا زاده این غلط غلط است لیکن را صاحب طبعان فصیح بیان می دهند که هر طبعی بزره
 چاه نیست زاده خبرت آنکه بکلی یعنی عمومین و بعد از اسلام بگویند که در روزگار قدیم بود خطی متضمن احوال لشکر گفته میشی سبی
 انصاحب و در آل روانه نموده شد **فصل ۳۸** خواجیه فقه و دستگاه فصیح الفصحی و املع البلیغ اسلام الله تعالی
 بعد از شتیاق حالی باد که قریه با غت طراز سبب از صحت و عافیت در لغت خطا صراحت است شناسی و ملی شتافز
 گردیده نسویش جنلی مخطوط ساخت آفرین صدقین بر برور یک خط دیگر سبی شما نوشته روانه نموده شد خواهد رسید
 آنچه از فلاس و فیلسطین حلیم مردم بود و مقرون بعد از این بجه که گنداختیاری ندارد من نیز مجرمم لیکن بهر صورت
 فتن و مناسب است اگر بخواند تا به خواهد شد عمومی که خداش سلامت دارد و در خط خودش اگر کسی
 را قلم بود نوشته بود که خطی متضمن معاش این مرد بام نرا مغل نوشته خواهم داد و خایش خرای خیر بد که رحم بسیار
 بسیار لیکن دارد و این بار در خط شما لفظ سیم بود و در خط سیم یا در فتنه یا در صفایان درین مقام است و دستک داشته
 و شما از زبان میاج استعمال میکنید و هم به ملکیت آخر زبان ال خراسان است زبان نوران نیست و احوال شکر
 همین قدر است که در خط فقیه که سبی و الله شما است تحریر نیز در فتنه است و دوباره در خط صاحب آمده آن نمودن تحصیل حاصل

بیش بود از همان خط دریافت خواستید کرد و این که اگر اوقات فارسی حرف بر نبرد خوب می کنید فارسی روزمره و غیره نیست
 مردم در بند و ستانی استخوانها تنگ شده اند و گوشت و پوست در اندک در بدن ماندن و شکارخانه بر نیاید و این و دیگر خوب حرف
 زود فارسی بایران خواهید شنید قدر این نعمت خواهید شناخت بقیس بر این که شاعر غنای شدن مکان دارد و لکن فارسی
 زدن خیلی مشکل است اگر چه خط را ملاحظه خواهید کرد این عبارت که کشامی نویسد در هیچ خطی نخواهید یافت که این الفاظ و کلمات
 زدن نیست زیاد و غیرت اگر سیدی علیخان برای درس گرفتن بخدمت والده شایانید از طرف من بعد سلام متعویق بایست
 که پیشتر خطی برای سیدی حسین خان ملوف خطای حکیم سیف الدین احمد خان فرستاده بودم که کمال که رسیده باشد و همان
 خط سلام و اشتیاق بخدمت شما هم بود و این خطوط که برای استاد شما میبرد برای خود بیاورد و بالا الله امرت الان سید بایر
 انشای راه اتفاق بر خود افتاده روزی می گفتند که فراموشی برای دستخط مخصوص رفته است حالا معلوم نیست که در دست
 یا خیر **۱۳۹** ویرد که سید در میان روز گذشته بود خط مستطیع عرض شده که اسمی جدید خود نوشته بود و باقی
 که جدا بیاورد و نشان بود و باطله در حال آنکه می گفتم که طلبیده بودم نباید فرستاد و انشاء الله غیر از این که می گویید خواه
 آورد و لکن یکبار گذر از آن نیا بر ساخت می خواهم که نقل غلام علی خان را در حاشیه دیوان بخط خود در کتاب بنویسد و تا شام بجهت
 تنقید و غلامی شاعر حال هم بود و باقی کار رسانیده شد خواب بود و در حاشیه دیوان نوشته باشند و دست ما نزدان
 ضرورت نیست زیرا که اگر دیوان آنجایی بود مضایقه نداشت حالا میفانده این را بجهت عذر این فرصت صاحب شاعر غرض
 نشود و بعد از این هم نخواهد شد و من هم درین روزها آنچه می گفتم برای شاعر می گفتند و رفتن در شاعر عباس خاطر صاحب شاعر
 بود حالا اگر در این هم شاعر بگذارد و نادره که بروم که هم بر احوال دیگر بیا نیکو سعادت علی خان در وقت برادر
 و پدر خودی بر نیکو که سواي نظام الملک است خانه احدی از ازماری عصر محمد شاه هم در شعور با دوستند و نشسته لکن
 حالا این نواب نیلی غنیمت است روزی که بر نداشت این رحم بعد دور آن پیاده های ناله که در که بر نیند و پس از
 زن و مرد در طرف که خواهد بود و هر چه از نقد و جنس بر دیر دوشی فراموش شده باشند و سواي اهل محال و هم بسیاری از
 نیز رماستند جدا جدا بجهت شمش یا رجه کاچولی مع سرج و خنجر و مالای مروارید یافتند و هر روز در بار بایر
 و بار مای و دیوان خاص می شوند و از قرآن و آثار چنین معلوم می شود که مشا هر برای وزیر صاحب و سید
 صاحب و فاضلی صاحب هم معین شود و درین عرض شد که هنوز یکجا مانده نواب حالی را از اخلت بروم
 بخشیده باشند و نقل چهار روز است یا بیشتر که بدرگاه حضرت عباس سواي جناب عالی باین جبروت
 رفته بود که تمام بازار را بلیمن کرده بطور ازین ندی جناس فاضله در هر دکان من شده بود و چون جاد راه بالا
 بام نوبت سید زنده بر سر بام او ایستاد و گفت که ای کار زنده و سامان سواری چه بگویم که در وقت مرئی آید از بروج
 زین جواهر بخار و زین های مرصع کار و دیگر چشم و خدم که چشم فلک ندیده است براه بود و از کثرت خلق
 دوفتدم راه می گردن برادر و که ده مسافت بود و در دم بسیاری در کوچه ها می غلطیدند و ضربه می خوردند
 الحاحل جناب عالی در تمام راه از نقد و دست بولسان فقر می انداختند و دیگر گاه رسیده به مقصد و لکن ایالات

توق

رقعه

عادی الاخره

نام خواجه و در حاجاتی
باشند

یک سیر و وزن بوده است نذر که روز بعد مرجهت هم تا شام انبوه مردم کم نبود و آدم بر احوال مرزا حاجی صاحبان
 علامه که خود در سر کار ملی صاحب و همت خلعت آن معنی امیر حیدر شد و خودشان در حضور جناب عالی می باشند
 جناب عالی را بر ایشان خیلی نظر عنایت است چنانچه خلعت هفت پرچم مع جیفه و سرچ و مالای مروارید و با کلی التماس
 با ایشان مرحمت شده شما را درین عرصه و بهانه بر رسیدن رقعته که شما نوشته اید حالا با ایشان بخود مناسبت بطور دیگر
 از طرف شما نوشته خواهم داد و بر رقعته چه موقوف است من برایم بر رقعته بستم و در کار شما درین سرکار معرفت نمی هست
 مگر که خاطر دارم مطهر باشند و منظر لطیفه غنی شنید **رقعه ۱۴۴** پوشیده نماند که پریر و ز که چهارشنبه و پنج شنبه و جمعه و شنبه و یکشنبه
 بود خان صاحب که مر تاج الدین حسین خان صاحب افضل شهرت شد و با یامای صاحب کلان و مکانی از عمارات گریزی
 نزدیک کوهی صاحب ممدوح فرو داد و منشی امیر حیدر یکجمله صاحب و در صورت هماندری دیگر مهلت است لیکن
 مصرف طعام از سر کافیشی موصوف خواهد رسید و پریر و ز که کوه جمادی الاخره بود و در جمعی مولوی حسین علی خان صاحب بفر
 هم ملاقات شد تا در گفتگو ماند طعام یکجمله خوردیم شاید طعمه و پریر و ز از طرف مولوی صاحب جمادی ثار او کرده بودند که
 طعامی برای خان صاحب بستم من هم که آدم برای ایشان که زاده از سره و نهایت پریر و ز که کوه جمادی الاخره بود و در جمعی مولوی حسین علی خان صاحب
 کلان از جماعی دیگر هم طعام می اید و در صورت رسال طعمه پریر و ز که کوه جمادی الاخره بود و در جمعی مولوی حسین علی خان صاحب
 تا یکشنبه نصیب می شود و هرگاه بار زاده اقامت چند پریر و ز که کوه جمادی الاخره بود و در جمعی مولوی حسین علی خان صاحب
 تکلف در کار نیست اگر از اول معمول هم رسیده بود که بر وقت خان صاحب در شهر شام طعام برای ایشان باید فرستاد
 حالا هم مناسب و چون پیش ازین در محرم اتفاق نیفتاده بود حالا بی جهت غیر از تکلف محض حصولی نداشت نقل مروره
 اینست که از صبح باران شدید باریدن گرفت تمام راهها خصوصاً راه که چو ها گل شد خان صاحب همین علت نیز جهت
 رفتن بملاقات بعضی اجای راز و منند که دو دو بار برای دیدن ایشان آمدند و در خانه نیافته مایوس برگشتند بخانه
 مولوی حسین علی خان صاحب میخواستند رسید اما صاحبان مخدوم برای باز دید که پریر و ز خان صاحب نزد ایشان
 رفته بودند بخانه مولوی حسین علی خان صاحب آمده سه ساعت کامل که یکپاس بند و سمانی باشند چند روزی بودند
 که خان صاحب می آیند و چند روز هم نخورده بودند و من در حال وقت عصر که خان صاحب بخانه وارد شدند و شام را لیا خان صاحب
 دیده نزد میان آفرین خواهند رفت با فراد هم صبح آمده رخصت خواهند کرد و خبر را یکی خان صاحب اگر هست لیکن با خبر
 شوق غالب همینست که فرار وانه شود چون خان صاحب سر ابا عنایت عظمت و جبروت شما که درین روز نام خدا
 بهرسانیده اید و کیفیت جمع شدن مردمی اعتبار در خیمه شما و دیگر چکث جان بیان کردند من هم از راه خوش آمد
 و زمانه سازی که شام روزی بحسن ملوک پیش آید قدری بسته که نیم هشتاد و کسری باشد در یک حشر بط
 برای شما فرستاده ام مناسب آن نبود که دلیها بفرستم چون دیدم که جده شما سوامی دلیها که برای دیوان صاحب
 طلبیده اید دلیهای دیگر هم از قسم سبی برای شما فرستاده اند بگویند بسته که گفتا که دم حلوائی سو مان خوب بود لیکن
 باین خیال که مبارکبار است بکنند و داشته باشند از ان هم دست بردار شدم تحفه محض است لیکن اعیان تبول باید فرمود

بر روی کتب

و دوم اینکه مقارن بهر عبارت از کمال بلاغت سلاک نتایج نموده بود که شرف صد و پنجاه ریش افکار دل را
 آشنای مردم اطمینان آورد این فقره لایق سبب و آفرین است لکن بهین لفظ افکار که صفت ریش واقع شده
 خبرانی کرده پوشیده ماند که ریش و معنی دارد یکی زخم دوم صاحب زخم را گویند و ریش معنی دل زخم دارند دل موصوف
 در ریش صفت آن و ریش دل معنی زخم دل می آید و ریش افکار هیچ معنی ندارد و ظاهر است که اگر ریش را مضاف و افکار را
 مضاف الیه قرار دهیم مقید معنی می افتد و اگر افکار را صفت ریش بدسیم با هم بهین حال دارد این غلطها مخصوص شصتا
 نسبت اکثری از نشان صاحب عوی درین مقام لغزش بایمی نماید خصوصا در لفظ اخبار اختیار که در قاف کسائی دیده
 می شود که بر و هر دانی جانشین فرعون و عمرو در راه و از اندیش چون نمازین خوبی دارد و مشتاق صحت الفاظ
 می باشد و پدیدر شصتا بیکری ملک تحقیق است عدد و این اعلاط اثرش شتافتد و سکه موجب دل انام غنایت
 دیگرانده و ای خطیبان کاشیر و سید محمد خان که جواب هر دو فرستاده شد و هیچ خطی لغوف خط صاحب و آفرین
 آن این طرف رسید امیر صاحب نوشته اند که جواب خط غلام علیخان نفرستادید خدا شایسته است که خط میرسد و خدا
 بمن رسید و خط غلام علیخان شاید از سه روز خط میرسد و به شصتا بجای این قصص بیکار است حال شصتا مطلق و بیکار
 می آید این است که اراده کجایالی دام اقباله این بود که از سبب انام نمی است بکنار نه چون کاسوای بر سر نه مشهور
 که شصتا است یکم بنویس که در اندیش با طیار بگویم و هم بر افق عرض جایگزینی علیخان بسج مبارک سبب که بیکار
 میرسد که در و در شرب خیرام دولت شد بسیار است چون گوید دولت عاقبت از شرب نه بد این طرف بر شصتا از ریش
 در طاعت تعویذ و رفع شربی انوار و غلو میگویی که در شرب شصتا در بین میدان لطیفی و شصتا کیفیت آن امر
 است و جدائی تجر و تقیر را دانی توان کرد و ای شمایید تمام معروضش نور و شصتا ویر و هر دو شصتا و بیکار
 شصتا بیکجائی دیگر شصتا لایکی جدا شصتا چند در در بیکجائی است بعد از این باید وید خط معلوم است که بر
 افکار اقبال اگر که از عبور خوانند که در لکن بی بخور و دیو یا ده خبر است **مغفله** میان امامی صاحب کمال است
 بعد از شصتا شوق واضح باد که در و در که چهارم ربع الا و احوال بیکجائی بود از ریش بیکجائی که کرده یا چار گزواه
 بکنار نه شصتا رسیدیم اینجا چشوند نام جانور لویا بیکجائی بود که ریش آن در یک ساعت آدم را فانی سازد و علایش
 درای بر دراج نیست با بیکجائی طریق که آن را بر ریش بیکجائی کند شصتا غلبان بالقوت تمام شصتا تا هر آن از بدین
 بیرون آید بسیار است لکن بیکجائی که یکس را بهر نگزیده فاده این بی بیکجائی که خود بخود ریش نمی زند تا و فیکه
 زیر دست کسی نیاید خلاصه امر و در بیکجائی مقام است و فردا هم تقریر مقام دریافت می شود ویر و در مزاج و شصتا
 جناب عالی دام اقباله قدری حراست بهم رسانیده بود این جهل تمام راه سواری بالکی داخل سراق و دولت
 کردید لکن امر و افضل الهی است صبح سوار شده در دوازده کله فلک انداختن دوازده سلیقه بیکجائی شکار کردند
 پر و در حضرت صاحب عالم باد چند دوازده و بهر باد بخان و لور پسته و حلای خوابی بیکجائی شصتا
 و فرستاده بودند امر و بیکجائی شصتا فی نذر انوش در سواری که از اینده خلاصه صحبت بسیار خوب است اگر

افکار و شرب

اگر اسما چنگد امید داشت دیگر که شمار و والد ماجد و عمومی شمارا درین سفر بسیار با می کشی شایسته ایست که میگویم
که این سفر غرضت عجب سیرت که روح تازه می کشد خدا نواب وزیر الملک بها در زندان دارد که روادار آنست
نمی شود شخصی عوض کرده بود که امر وزیر نعلان طرف روان باید کرد و ارشاد شد که آنجا آب بسیار کم است طرف ثانی با بعضی
رسانید که سفارته آتشی از زندار شاد شد که من برای خط انفس خود می خواهم که خلق خام مقصد شود و الله با تقدیر این
رعیت پروری که در ملج جناب عالی باقیه میشود شاید در امرای سلف باشد و الا امرای این وقت را هیچ نسبت
بالایشان نیست و بخود و در عنایت جناب مرشد زاده چه عرض نمایم که رستم اسواری رنده عنایت می شود
و بچو در کاری می آید برای فقیر خود چه پادشاه معین است و دوسر روز پیش ازین هم که خیمه آنجا آب اتفاق می افتاد جا
شمار خالی گفتی داشت آن روی آب به تکه های خوب شمشیر بود لیکن که برود و بسیار و مسوای این مردم را
بناظر علی چه و کار و قلم خوب برای خوشنویس باید بدی خطی که خوانده شود و کار است بجز این قطعه زمین چار
طرف راه است از آنجا برای بنگه نگاری رود و بقول پادشاه از عوام خبر و اجعت و گرم است باید دید دیگر که خطی بنام شیخ
پسند از فقیر چند صاحب معنوت است بخشش علی باید گفت که بر سرین سینه که کاندنای اقصایان در آنجا است و در آنجا
لازمه چند خراجی حدیر یک خان تحقیق نموده این خط را نزد منوچهری برساند زیاده نیرت **رقعه ۶**
خواجها نامی طالع عمره و در خط شبکی پیشه که در آن احوال ازین ضارب شود خود دشمن و قوم بود یکی دیر و در کاست
و یکو به سر سید زین بر می بیکه فائده نام و بسیار سید به خانه بدکار نه شرح رفته می آید شمشیر اگر سبای خود آن قضا
هنگامی که من قضا را خواستار و منی عبارت منوچهری در آنست خواب شد این صورت که لفظ اول رفته با لفظ اول
شرح قابل گفتی و لفظ دوم را با لفظ دوم و همچنین سوم را با سوم و چهارم و جای که مطلب از آن الفاظ خوب
بر نمی آید و بنیاد منوچهری بان کرده شد حال سبای شاد و شاد تر شد و لفظ زیر آن لفظ شک شده لیکن در معنوت معنی
عبادت و معنی جا خوب نمیداد خواب شد به صورت شاد جای خود در مقابل لفظ به الیه که معلوم خواب شد بر سر
معلوم نمیشود و خود آمده و یا خواهم و یا در خط خود بنویسد که شرح آن گشته آید و احوال اشکال این است که در وقت کج
بر عید و گمانی که گمانش که لیل آنجا که نه شده رسیده بودیم آب مقام در ستران خیم و یک و سترل اولین اتفاق افتاد
بود آنجا که آمدیم خبر بود که برای آب لیل گذار که به بر این دو مقام خواهد و اما دیر و وقت و در هر حال آنجا که این گشتند
سبب از روی آب نهفته بود و امر و فرجه کوچ گرم بود لیکن دیر و وقت و در هر حال آنجا که این گشتند سبب از آب
کلان جای لیل اتفاق شد و بعد از آن سر که می کامل خلوت ماند از آنجا که بختند که میان آفرین بین رسید که پیش خیمه
و میدان و دیگر بسیار که در طرف بسیار نهفته بود و لیل و بطرف که در لیل و در هر حال که در آنجا که بختند که میان آفرین بین رسید که پیش خیمه
اسبان را بر می آمد ازین جهت از راه تمام شد و کوچ است بر این طوطی که در آنجا که بختند که میان آفرین بین رسید که پیش خیمه
بیمار به خطرانی لاری را در آنجا که بختند که میان آفرین بین رسید که پیش خیمه و او جز یک بله بخار بیلیدی وانی سون آنکه در دیار بعضی سوزان
اینکه لاری به خان افغان که بر می خیزد که در آنجا که بختند که میان آفرین بین رسید که پیش خیمه و او جز یک بله بخار بیلیدی وانی سون آنکه در دیار بعضی سوزان

در این سفر بسیار با می کشی شایسته ایست که میگویم
که این سفر غرضت عجب سیرت که روح تازه می کشد خدا نواب وزیر الملک بها در زندان دارد که روادار آنست
نمی شود شخصی عوض کرده بود که امر وزیر نعلان طرف روان باید کرد و ارشاد شد که آنجا آب بسیار کم است طرف ثانی با بعضی
رسانید که سفارته آتشی از زندار شاد شد که من برای خط انفس خود می خواهم که خلق خام مقصد شود و الله با تقدیر این
رعیت پروری که در ملج جناب عالی باقیه میشود شاید در امرای سلف باشد و الا امرای این وقت را هیچ نسبت
بالایشان نیست و بخود و در عنایت جناب مرشد زاده چه عرض نمایم که رستم اسواری رنده عنایت می شود
و بچو در کاری می آید برای فقیر خود چه پادشاه معین است و دوسر روز پیش ازین هم که خیمه آنجا آب اتفاق می افتاد جا
شمار خالی گفتی داشت آن روی آب به تکه های خوب شمشیر بود لیکن که برود و بسیار و مسوای این مردم را
بناظر علی چه و کار و قلم خوب برای خوشنویس باید بدی خطی که خوانده شود و کار است بجز این قطعه زمین چار
طرف راه است از آنجا برای بنگه نگاری رود و بقول پادشاه از عوام خبر و اجعت و گرم است باید دید دیگر که خطی بنام شیخ
پسند از فقیر چند صاحب معنوت است بخشش علی باید گفت که بر سرین سینه که کاندنای اقصایان در آنجا است و در آنجا
لازمه چند خراجی حدیر یک خان تحقیق نموده این خط را نزد منوچهری برساند زیاده نیرت **رقعه ۶**
خواجها نامی طالع عمره و در خط شبکی پیشه که در آن احوال ازین ضارب شود خود دشمن و قوم بود یکی دیر و در کاست
و یکو به سر سید زین بر می بیکه فائده نام و بسیار سید به خانه بدکار نه شرح رفته می آید شمشیر اگر سبای خود آن قضا
هنگامی که من قضا را خواستار و منی عبارت منوچهری در آنست خواب شد این صورت که لفظ اول رفته با لفظ اول
شرح قابل گفتی و لفظ دوم را با لفظ دوم و همچنین سوم را با سوم و چهارم و جای که مطلب از آن الفاظ خوب
بر نمی آید و بنیاد منوچهری بان کرده شد حال سبای شاد و شاد تر شد و لفظ زیر آن لفظ شک شده لیکن در معنوت معنی
عبادت و معنی جا خوب نمیداد خواب شد به صورت شاد جای خود در مقابل لفظ به الیه که معلوم خواب شد بر سر
معلوم نمیشود و خود آمده و یا خواهم و یا در خط خود بنویسد که شرح آن گشته آید و احوال اشکال این است که در وقت کج
بر عید و گمانی که گمانش که لیل آنجا که نه شده رسیده بودیم آب مقام در ستران خیم و یک و سترل اولین اتفاق افتاد
بود آنجا که آمدیم خبر بود که برای آب لیل گذار که به بر این دو مقام خواهد و اما دیر و وقت و در هر حال آنجا که این گشتند
سبب از روی آب نهفته بود و امر و فرجه کوچ گرم بود لیکن دیر و وقت و در هر حال آنجا که این گشتند سبب از آب
کلان جای لیل اتفاق شد و بعد از آن سر که می کامل خلوت ماند از آنجا که بختند که میان آفرین بین رسید که پیش خیمه
و میدان و دیگر بسیار که در طرف بسیار نهفته بود و لیل و بطرف که در لیل و در هر حال که در آنجا که بختند که میان آفرین بین رسید که پیش خیمه
اسبان را بر می آمد ازین جهت از راه تمام شد و کوچ است بر این طوطی که در آنجا که بختند که میان آفرین بین رسید که پیش خیمه
بیمار به خطرانی لاری را در آنجا که بختند که میان آفرین بین رسید که پیش خیمه و او جز یک بله بخار بیلیدی وانی سون آنکه در دیار بعضی سوزان
اینکه لاری به خان افغان که بر می خیزد که در آنجا که بختند که میان آفرین بین رسید که پیش خیمه و او جز یک بله بخار بیلیدی وانی سون آنکه در دیار بعضی سوزان

این قدر بی پرواست که خطام کند و بسیر صاحب از طرف خود لعل می آرد و خلاصه خط میر صاحب برای ملاحظه می رسد
بعد بر طالع بان باید کرد و از خط مولوی میر علی نقل نموده در دشتان نوشته حواله استم کنید و اگر نوشته شده است
باشید و بان چنانچه رسیدن باید و ارم که شمار بر روز نوشته بودید در **وقت ۱۳۹** بر صبح خورشید طلوع می نماید که درین
رومال که چو نخل است می آرد و دشت درق که یک کج کمال باشد از شمار منشی محمد صادق است و شش و نوب و کار از اینها و شیخ
احمد علی هر دو را بخوبی نگاه باید داشت و یک سکه کاغذ یا غزل تازه و پنج بیت دیگر دارد و برادر دلف و او را نیز باید بان
من این وقت باغ مزاج حاج میروم شام که بر یک دم در دشتا میرسم این شعرا بان صورت اتفاق افتاده پس بر روز
غزل اول گفته بودم و بر روز و غزل که بعد از غزل اول نوشته شده و غزل دلف نیست و پنج شعر در دلف پس دو روز و
دیر و اتفاق افتاد و باعث بعضی از آن جمله من بجایه بیان آفرین و تسلط آن سید که فرمایش منجه نو کرده بود
این غزل تمام نشد نه این پنج شعر نویسد من آیات باقی گفته خواهم نویسانید و هر چه دیگر دست می دهد آن هم نوشته
خواهد شد **وقت ۱۴۰** منشی طلیق اللسان خواج نام الدین سمرقندی که رشک صفایان و دج و نو زبان اند
در یافت نمایند که خطی بنام میر صادق خان صفایانی در لعل خودم که اسمی والد ماجد شماست و ستاده ام از آنکه خط
اطلیعیده بگویند که این خط متصل چه بی میان آفرین جانیکه که روز مرا قتل تراطلعیده بودند ساییده میانیکه نام مرا صادق
هم نشان باید داد و اگر حسب اتفاق جایی رفته باشند باید گفت این خط را حواله میرودی از بانو نام دارد و در دم درواز چوبها
خانه می باشد و نو بگویند که این خط خط مرا قتل است هرگاه آغا صاحب بماند بجای داد و دیگر آنکه بر روز و خجاست حاضر از عباس
پسر شرف علی خان را که لباس انگیزی ی پوشیده برای دریافت خبر مزاج نجیب حضرت صاحب عالم فرستاده بودند آن
اول روز اتفاق افتاد و آخر روز مرا شرف علی دار و عهده دیوانخانه را که نائب رمضان طلیحان الشیخا فاکسی است با و در
گلزار گل گلاب چینی و ده بر و دو چکره آورد و دال باش و پنج کوزه روغن لطیف و خوشبو و پنج سبوی رسا و در
بودند حضرت مبارک را به سید از آن ترس حضور گرفت و اصلش این است که امام علی خان راجه این صانع
پنج چکره غل و پنجاه بر و دست و پنج کوزه روغن و همین دست رسا و دل و ده کا و پر از پنج صیافت بخصو خجاست
علی آورد و بود خجاست عالی این دست را اینجا فرستاده اند لیکن دو کا و پنج ترس و شش کرده بودم
این هم آمده بود و همین دست برای صاحب کلان آمد بود و بر و هر که سواری آپیش سداق
دولت حضرت مرشد زاده گذشت و بودا داب بدست خواص و ض کرده بودند لیکن من و ملاقات
نشده و در شکار خواهد شد **وقت ۱۴۱** خواج نامی صاحب کلمه الله نقال دیر وزیر یاس خاطر
شمار و نقد شیخ محمد حسین عرضی بجای معلوم فرستاده بودم آنچه در دستخط شده است را قمر از اول این
گمان بود لیکن یاس خاطر شما نوشته شده بود که می در سر کار ایشان خطی شکل است کسانیکه این سرکار
را ندیده اند مهوس دارند و آنها که نوکر اند و فکر ترک بسری بر ند لیکن توقفی که در ترک لوگری رو می دهد و رتب بر
نیلدن نخواهد است در انتظار این تنخواه اول تنخواه دیگر جمع میشود و بچار این قدر بول بجای نماند که از تنخواه دیگر اند

وقت ۱۳۹

وقت ۱۴۰

وقت ۱۴۱

رقعه ۱۵۲ خوابه نامی صاحب کلمه الله تعالی افسانه زکی را که خود بخوش تحریر فرموده ابد بیدار بیدار
 مطالبه بیدار جناب موهج درین روزها لغات چاکرترین را بفتح ساینده یاد می گیرید عبارت هم که بطور خود
 می نویسد می خوانید که از تصنیف صاحب هم خطی بر دارندگی که اگر آدم جناب موهج بیاورد آدم خود همراه آن آدم کرده باید
 فرستاد این از برای آن است که شما اول نشان را خوب می شناسید و الا این فقره رهنمی صرف نداشت و این رقه هم
 برای همین نوشته شد و الا اگر جناب موهج خود دو چارش شده می طلبید حاجت بقعه هم نوزیده خیر است
رقعه ۱۵۳ خوابه نام الدین ترقی الاصل کلمه الله تعالی مسوئه فائزه رسیدل بسیار خوش شد حدیثین بلکه هزار
 حاجت بخشی و کوپ بخشی باز تکیه در بعضی مقام می شناسیده است این هم از سبب عدم غفلت است این قدر بحال
 داشته باشد که تعریف بکند در کتاب خود را طه نام آن شخص بعد فقرات شغل درج او ذکر می کند اگر چه طلب در تقدیم
 تمام او تیر حال میشود لیکن پسندیده تر این است که اسم موهج بعد فقرات درج مذکور نمایند این چیز را داخل غلط نیست
 بلکه از عدم معرفت تجربه دست می دهد زیاد و زیاد **رقعه ۱۵۴** که بیان نامی بعد سلام شوق واضح بود که خطا نشود
 چاره هم نه حال امروز که بعد هم ماه مذکور است رسیده مسرور ساخت عبارت خطا قابل تحسین و آفرین بود الا در لغت
 غلط واقع شده یکی کان توفاق یعنی خون ریختن بجای فان توفاق هر چند در ترکی قاف و کاف یک است
 لیکن توفاق یعنی از آمدن است و تو کاف یعنی نخچین و دوم درج میر صاحب بن فقره در احوال و تفریح
 نوشته اید میر صاحب تو کاف ل هم که خدا خاک ایشان را برای رحم بر حال غریبان سرشته است واحد شش و او ده اند
 چنین می باشد که خدا خاک ایشان را بآب رحم بر حال غریبان سرشته است و آنچه انیسیر در معلوم مرقوم بود آن مرد
 را شمشاد ساخته اید بجهنم است من زیاد و رو پی برای خرج راه با داد و بودم شش کجا رو بکجا لیکن چون شش بنظر
 مراعات حال بنی آدم است حرام زاده باشد یا جلال زاده احوال او را تیر خواهد راست خواهد دروغ شنبه در رحم
 می کرد همین طریقی مردم صد مگر نرفته اند هیچ کی از اینها آشنای من نبوده است لیکن ببری نوالان این حسن
 سلوکی می دانند که فلانی از راه دوستی با سلوکی می ورزد و نمی دانند که من شش استی صاحب غیر هم در دین
 گذار می ششم **رقعه ۱۵۵** بر دو کاغذ مزاجی صاحب تفویض بستم خان باید خود من باشد که بعد از آن بجا
 خواهم که آخر روز شمار اهرام گرفته باز اینجا می آیم و کاغذی غیر از کاغذ مزاجی صاحب است آن درخوردان شما گذاشته
 من خود آمده دریافت می کنم **رقعه ۱۵۶** پوشیده ماند که میر عبداللہ بیچاره بتاریخ بخت و نهم جادی الاولی
 شش روز دوشنبه در جوبلی نوقیم بر مرض سل و ذوق رحمت الهی پیوست از نه ماه این عارضه داشت و بدین پیوست
 کرد لیکن خوب کرد و اگر بنیرم میکرد و پوشیده با اتفاق اطباء سی این بیماریا جان نبرده است خلاصه دو ماه در جوبلی نوق
 پیوست و میگفت که آری بولای اینجا بسیار بازم از من موافقت کرده و در بیکم دراز یکپاس شب ماند سرشته
 نفس کم کرده بود و فواق شروع شد یک نیم پاس روز باقی ماند جان بجان آفرین سپید پیش روی دراز
 همین جوبلی اینجا فقیر است از چهل سال فقیر مذکور درین تکیه میبوی و سال گذشته فضاگرد حلال بود الا در سال گذشته

است بخیر و بر باد داده آن مرحوم را برای قرب در گنجه کور دفن کردند اگر چه غم مردن او نظر جوانی او بهر آنکه جوانی
لیکن در شش تا دیر بعد مردن با آنچسبیده رویش می پوشید و خود را آفتاب بخاک و که خود با آنکس باشد بود
طبیعت محسن هم چند روز نماز بود و شفا یافت لیکن باز در غذا چیزی بدید بر پیشانی نشاند و بیماری عود نمود و حال افضل ایست
معاینه تمام خانه بدست مرز افتخ علی را در زاده که یکم شغالی خان است این بود احوال تازه که نوشته شد من هم درین طرف
دست سوای در دشتانه رنجناشیدم لیکن آنیک هفته صحت کلی حاصل است خیزه هم که خورد و من بخوبی به هم نشاند و بعضی
چیزها بنوریز نیز میگویم مثل ناخجانش و بناید و دال ارپه و دلال مرغ است را شد تغییر بر لبه چندی این را هم می خورم
حالا عمارات چهارگونی هم قابل دیدن است صبح و شام اگر کسی بالای بام خانه که مشرف بر آن عمارات باشد
و نگاه تا آن جابر رسیده استاده شود و موقع مالی و نکارستان همین در نظر حلوه میدهد و با وجود عدم رضای مردم باز
آبادی در اینجا بسیار شده است و در حضرت صاحب عالم بهادر بایامی حیالعالی دوباره تماشا می گوئی دلکش رفته بودند
من هم در رکاب بودم بعد از جمعیت با اشاره حضور پر نور چند فقره در وصف آن تجرید و ادفع آن پیشی والد شاست
حق تعالی شمار انجام دل رسانیده اینجا ببارد در خانه همه آدمها چاق اندر **رقعه ۱۵۸** نسیرن لوتبارا نشاء واری
و عندئذ شاخسار ناله طرازی حفظ الله تعالی یقین کلی است که بعد آمدن فقیه باین طرف هم شغل فارسی بطور خود
با عموی شفیق گذشته باشند من هم در کوسه روز میرسم لیکن خال الله که باران بایستد گرد و غبار سهیل است والا
در کوههای لکهنوراه دفن خیلی دشوار خواهد بود که من فرط طلب چهار نادر یک ناشپاتی و یک بی و چند دانه انکور
و چند تا خوابانی و قدری پسته و شمش از حضور برای من آمده بود و بخینه تر و شفاف استاده شد باید که بطور مناسب
میان خود و حاضر کرده گیرید زیاد و نهیرت مکرر آنکه بعد تمام نمودن رفیع یک کالی کیده که سیزده کیده دارم و عینیت
این هم میرسد **رقعه ۱۵۸** خواجه امامی صاحب طالع عمر کم از مرگت و یکم شهر حال روز شنبه است بگویم
مشهور بکند و کانا لکچر پنج گرهی از منزل دیر و زده رسیدیم بر پنجشنبه جمعه که روز دومی آید و اخل
شهری شویم اگر چه دیر و زیم این احوال نکارش بدید رفته و سوای مراجعت نش که چیزی نیست که بر سر ظاهر
نشود لیکن این احوال خود بخود صوبان خودش خبر میدهد زیاد و نهیرت **رقعه ۱۵۹** خواجه امامی صاحب
سلام الله تعالی اشتیاق سونکر معلوم بوفسون کم خواجه حمت الله خان منی تنگ باز پایدی فرخ آباد بانی روان
بوفون من لیکن حال نو در نیم سواری همیشه بوفون در الزادن درت با اودن بیش آنچه سن منی بسیار سنگ و بختی باز
خلاصه موافق ایامی خواجه صاحب موصوف لاله دی پرست و چهارده رومیه بخت شریف خواسته رسانید
الضاح ایشان گرفته بخواجه صاحب موصوف بدیند و رسید مبلغ روز دوم حواله لاله دی پرست و فغانید
و حال شکر این است که دیروز که بخت و شتم صفر بود و انقضی آباد شش کرده این طرف رسیدیم امروز
مقام است فردا داخل فیض آباد می شویم باید و بچند مقام در اینجا می شود دیگر خیر **رقعه ۱۶۰** تنقیزی
کتب برای فروختن آمده بود لیکن قیمت یاده اندکیو بدینجا و رومیه بخواجه میکوید که نزد کاتب فی خیر و خوبه داده

رقعه ۱۵۸

الضاح

رقعه ۱۵۹

رقعه ۱۶۰

رقعه ۱۶۱

رقعه ۱۶۲

رقعه ۱۶۳

انصاف بدست شماست برنگه کبوتر قبول می کنم خداوند طرف تانی چه صمیمیت است که این خطرت را خطا قاف
 رسید و میر عباد و دست نه پنجاه رو پی قیمت کتاب بر زبان دارد اگر رسید صاحب باشد مضایقه ندارد میان علی حسین
 امروزی و نه جویند و نه سلام خدمت شریف گفته غرض خانه نشدن از کم فرستید که ده اندیر و در پرورد که جواب بدست
 بود در غل تازه گفته شد شما همین وقت نقل آن گرفته همین کاغذ را که غزلها بر دوخته شده از رقع بریده بر تنم خان
 خواجیه میداد که تو آقا صاحبان خواهد برد و من امروز از دوا لیدن خان غش شده فراموشی را طلبیده متراشی نمی کنم
 رقع ۱۴۱ خواجیه نامی صاحب سلام الله تعالی خطا کسی والد شما سیرد بعد طالع اگر ممکن شود بهین اتفاق افتاد
 تراش داده و صمغ بسته تلقوف و عهده خود را که سازید و خطا فاضی صاحب که اسمی آقا صاحبان است رستم امروزی بر
 اکثرش از همه آدم جواب شان رسانید آن را هم تلقوف باید نمود و الا خطوط امروز در دوک بعضی خطا آقا صاحبان
 در خط و دیگر خواجیه فرستاد و در خط و معلوم رسید و که جلینر سدا کی چند خورده است چنانکه که بر افتاد الله خان
 صاحب خط و دیگر را این علت که غزلهای نهدی نوشته بود بر دند و الا علامه شما سیرد رقع ۱۴۲ خواجیه نامی صاحب
 سلام الله تعالی بعد شایق تحقیق نماید که از دیر و در عجب که استانی افتاده ایم که هیچ می رسید امروزی تمام است
 فردا کج کلین تمام امروزی درین ارض ذات الزیال برین ناگوار است صبحی بار بار آمده بودی یاد داشتند دیگر آنکه خود پیوسته
 بدست من آدم سیرد گرفته پیش خود محاسبه و درگاه مکتوس معلوم باید یاد داد که بخار و مصرفت خود دارد
 رقع ۱۴۳ خواجیه صاحب بن خط محمد شفیع که اسمی فقیر آید بود برای مطالعه سیرد و رقع دیگر که نام سیرد و دست نیز
 فرستاده شد بعد مطالعه خطش رقع را برستم باید داد که بخانه شتار الیه برساند و آقا صاحبان مخدوم وقت شام آدم
 خود را نزد من فرستاده بودند چون من عادت ندارم که درین چیز نام خود داخل کنم یا نوشته پیش خود بگذارم از سیرد
 رقع بسیار خجالت کشیدم لیکن بطور خود بیات نگذره را بدی کنم اگر بدی آید فوالمطلوب والا امروزی بطور دیگر
 دست می کنم رقع ۱۴۴ خواجیه نامی صاحب سلام الله تعالی راقم داعی تایین وقت همان مرزا حاجی صاحب
 بود حالا بخواهی آقا صاحبان تلطف نشان رسیده چون خبر تشریف آوری این صاحبان تا شام گرم
 کند موافق و عده ویشی استنباط می توانم رسید فردا بعد چاشت با اتفاق میر صاحب بن مخدومان خجالت
 خواجیه شد رقع ۱۴۵ خواجیه صاحب سلام الله تعالی هرگاه خط بوالد خود بوسید برای ملاحظه داعی هم خواجیه شود
 من یاد دارم که نقل آن تاریخ پیش شما هم بود شاید از خط شریف رفته است و سیرد امجد علی هم نقل آن برداشته بودند
 من هرگز نخواهم دید که درین بکساده بدست آمده بود و قطع آن نیز درست شد لیکن چون عدد مطرح بشمار آوردم
 ده عدد بود مجبور بودم خود ماده و دیگر شدم بعد زمانی این ماده بدست آمد رقع ساختنی شاه دین حج
 صندوقی که از غل مندان سیرد جلالت و مید جان بنم مانفی ازین تاریخ پندش که می و گمال و سعادت
 اقبال و دیگر آنکه امروزی با فر داور عالم فرصت این چهار غزل تان فقیر را بر کاغذی نقل کرده بدست
 آدم خود و آقا صاحبان مخدوم باید فرستاد و در تحلیف مرزا حاجی صاحب از بلای روم و از ان جا با محصور

رقع ۱۴۱

رقع ۱۴۲

رقع ۱۴۳

رقع ۱۴۴

رقع ۱۴۵

می آیم زیاده خیریت **رقعه ۱۶۶** خواجہ امامی صاحب دریافت نمایند که معلوم نیست که دیر و زیا امر و زمر از پیر
 پهلوان و آن مرد جوگندم ایشان که وقت آمدن این جاشمارا بالای با هم طلبید و سفارشش را کرده بودم آمد و نوید یافت
 و صاحب در مقدمه هر دو کس بطوریکه گفته بودم بجناب قبل و کلمه عرض کرد و بدین وقت مناسب بود بهر حال اگر گفته باشید
 مفصل بنویسید والا گویند و در جواب بنویسید **رقعه ۱۶۷** خواجہ امامی صاحب بکمال الله تعالی بخیر و بهر دست
 رستم خان فرستاده شد باید گرفت و نزد والده میان کمر و فقه باید گفت که مرا قتل پیشتر کرده و کلماتش تحصیل از رکنات در
 ملک انجیز کو بند سفارش اکثر مردم با نامی نوشت و بهر قدر مقصود خود کامیاب می شدند در نیوالا که شنایان هم
 معزول شده اند سفارش کرد و بهر بهانه نامی دارد و صاحب هم خط نوشت باطل حاجت می داد این نیست که در برای کسی طلبید
 مگر دوسه بار بعضی درستان را رخ این بهر عمل آورده بود و گاهی یک کسی بهین جلا و دوازده خود داده است این در
 گفته باز جوگندم کلان بخیر و بهر یک گفته شما ایشان خود برای آن زن که فرستاده اند با و بدین زیاده خیریت **رقعه ۱۶۸** اخنی
 فاند که عرضی شما اخی جناب خالص صاحب قبل و کلمه بر روی که خم ماه مبارک بود رسید چون من اینجا بوده ام و الا شنایان
 انباعت منوم فرستادن آن ترو من و اموش نمودم و کلام از خانقا صاحبان اینجا آمد مصلحت من و مصلحت من و مصلحت من
 و بهر چه غیر این فعل مناسب غرت در سر کار گیتی انجیز بهر دست همه است فیلطف و عنایت آفای عالی جناب است
 اگر صاحبان بود این بخیر و پسندیدیم الله تحصیل از شما از زانی و الا با ای اندیشه نیست خدا آقا اسلامت
 دارد اگر او را بدست شما منظر است بطریق دیگر کامیاب خواهم شد نزد من این همه در اصل از نسب بهرانی اوست
 کو ظاهر حاضر باشی و خدمت شما باعث آن باشد در نیوالا شنایان زمین پوری خطی من نوشته بود خط من و خدمت
 آقا صاحب مختارین رسیده شخص مذکور نوشته بود که چهار عامل برای رکنات حضور تحصیل بخیر شد و یوشان
 بفرج آباد رفته است یا نزد صاحبان بود و هر جا که باشند در دست بخاطر فاند است و صاحب و الا مناقب منظر جواب
 هرگاه این التماس پذیرد خواهد شد فعال مذکور یک کی از ان شما باشد بر سر رکنه خواهند رفت تمام شد معنون خط
 شنایان مذکور بچایان بهین قدر نوشته بود اگر فضل الهی شامل حال شما شود این شخص را رفیق خود خواهد
 کرد و مکیان در آن جا حالی ندارد بعد مدتی ده و پیر که برای پیر خود فرستاده بود و بخانه او رسانیده شد و رسید
 حسن خان خطی برادر خود میان سید علی نوشته بود مذکور تحصیل از بنام خواجہ امامی صاحب تقدیر شد چون
 بنده و ستانیان از طریق انگیزان بکلی خبر ندارند وضع و شریعت اینجا همان بود که شما این پیر و قید این قدر نداشتند که خط
 انگیزانچه بدید میشود پیش از آنکه شخصی بکلمی منسوب نموده آید جابجا بهین شهرت یک دیگر که فایان خدمت فعلی فلان یافت
 بهر حال حال تنگ اشتری دارد و آنچه در فواد است عارفانه است و زری در بین زمانه پیر می آید کلان دعا گویان را در وقت
 ترقی یاد باید داشت اینجا چنین وضع با و که قهرا خطی گاهی من درین عرضة بودم مطالبه در و در من بعد خطی می آقا
 صاحبان مخدوم و در شان و فرستادم هر وقت که جواب میرسد تر و خود بخاک می دارم در خط دیگر طبع کند و خطی در خط
 و آنچه در خط سابق نوشته بودم که دو جادو خط شما غلط دیده شد تحصیل این است که این بخیر و زمر عالم تحصیل فرزند خطی

رقعه ۱۶۶

رقعه ۱۶۷

رقعه ۱۶۸

شهادت میداد که محو با حای حلی نوشته میشود و محل باهای هوزین و سید لیکن انبیب سرعت یا متعلق بودن خان طرک کار
 و دیگر انگشت از قلم شمشیر نمود و انتشار اندک فیروز قنبر که بر طلب و ظفر می یابید و اطمینانی هم میرسد الوقت بر آن قاطع
 و دیگر که کتاب لغت نزد صاحب فرستاده خواهد شد صاحب بن من ازین خوشی ندارم که شما بوی علی سینا شوید یا خود
 داد دست بچینن ترقی شما دنیای خواهم اگر خدا عالم و دولت هر دو بدید سحان الله گور جیمی خواهد بود و چشم دنیا
 و اگر علم بعد ضرورت عطا فرماید و دولت زیاد از حد لیکن بغیر تمام نه بدلت زهی طالع و خشی عنایت خداوند
 ابن بار خلی برای ناپرسنگه خود چون او بذات خود شتاق خبر و حیات اثر شاست و میداند که محبت او در دل
 شاست از راه اختلاف کلمه بر زبان می آید و لیکن از دل نیست اگر جواب صد خط خواهد نوشت و او خط صد و یک خواهد
 نوشت امم که از دویهر اینجا دار و دست تمام خواهد رفت خطش طغوف است و دو کاغذ دیگر یکی عنایت نامه حاجی سمینار
 نامی دوم کاغذ غلامی شاعر حال **۱۶۹** سلک الله تعالی او پوشیده ماند که لغافه اسمی آغا صاحب محتا
 حضور پر نور مرقوم است و یکم شهر حال من رسید و احدی بران مطلع نشد صورت حال من است که من بر روز که است
 و سوم شهر حال بود خبر و انکی به صاحب تیاریج نسبت و ششم شنیده برای خیرین ملازمان جناب ممد و حنجاس آدم و فخر
 ایشان بریم زدم حال در شهر و عایام بر کمال روانه خواهند شد و بر روز که است و چهارم و روز شنبه بود آدم
 آغا صاحب نام من آن لغافه مخفی آورده رستم را بیرون دروازه برد و با فرسیده در رفت رستم نیز با جفا
 نام من ساینده خط مرزا ابو الحسن خان دیوان هم در رفت آن بود و همه بخوبی خوانده شد کسی ندانست چون من در اینجا هستم
 و آغا صاحب بخا جواب از طرف ایشان بعد ازین خواهد رسید و بر جواب بهر تو فوت ایشان شب و روز دیدار
 شماست و بخیر خطوط و مقام داعی شدن ضرورت احوال تازه می شود و باقی همین یک خط برای همه و نشان
 لغایت میکند صد آفرین شما که بر نامه نام آغا صاحب نوشته بود دید و الا احتمال آن بود که جوید اران و پایا
 بلایه بر کاره و ذاک می گفتند که مرزا قنبر نجاس فتنه است و هر کاه بخود دریافت حال اینجا می آمد ازین تنها اینجا خط
 را می گرفت باز هم قبا حتی ندانست و اگر جای می رفت صاحبان خانه خطر را که فتنه از راه بی تکلفی می خوانند لیکن این
 احتمال من خیلی ضعیف است زیرا که من وقت آمدن خود همه آدمها را چه چویدار و چه پیاده طلبیده و لقب کرده
 آمده بودم که هرگاه حلی نیام من آید شما آن خط و هر کاه را پیش آغا صاحب بیارید هرگز نجاس را بجای دیگر نخواهد
 فرستاد اگر خلاف این بعمل آورید از نوکری بر طرف خواهیم شد آغا صاحب هم قدر من کردند و تهدید نمودند درین صورت
 آمدن خط نجاس احتمالی ندانست لیکن بسیار بدنامی کار کردید رحمت خدا بر شما در روز وقت شام در خطوط طغانی
 خطی بنام صاحب یکه فرستاده شد در خط مذکور چند لفظ تعزیرت حادثه بجان گذار هم است اعاده آن
 چه ضرر و حال بعد ازین که عرض برای جدا می خود بنویسد آمدن مولوی کلیم الدین مفتی عدالت و دیگر ارباب غوث
 و متاسف شدن صاحب الا قدر از دریافت این ساخته حواله تعلم باید نمود اما در نظر این مردم غوث شما جاگیر
 و رفقه من که در مقدمه روانگی خالص صاحب لکنه و محض و نمودید بسیار بجا شد زیرا که نمودن رفقه وقت استفسار

متفصلاً صاحب طایفه از احوال آن صاحب بیابا بود از طرف خود چنانکه گفتی داشت صاحب بن عبدالمؤمن
 آن را حکم قطعی ندانید شوره خیال بکنید بر چه مناسب وقت و در رای شما پندیده نماید عمل آورده باشد نام خدا
 رای شما صاحب و نزد من پندیده است **و قریباً** خواه صاحب عالی قدر علیه الله تعالی بر پر فر خط بخت منط
 رسید و صاحب سر و روان گردید و نوشته بود که تاج الدین حسین خان با تخیل صیقلی پسوند مامور است مذکور
 این لفظ را معمول بعضی نوشته بودید پوشیده مانده که مامور صیقل معمول از امر مامور است و درین مقام
 همین نسبت می نماید و معمول است که بدان تعریف شهرت در اینجا چنانکه پیش دارد و معنی شهرت را نیز معنی
 و واجب که ثابت هی بینه غای سلمانی نه بجهولی شیخ سی زنا ربیع سلیمانی این است که لغت با نامی
 خشت مفتوح و هم سالن یعنی از یک کدبانان و را بهاران حکم عالم از ناجران و دیگر بکنداران گیدیان معنی لغت
 و در استعمال یعنی سود دفع است و سلیمانی سنلی است بزرگ گوید که در بیان آن را سفیدی می باشد که از زار
 بگویند غرض شاعران است که گفت و اسلام هر دو در اصل یک است و فرق ظاهری نزدیک اهل تحقیق نام غیر کاه
 لغت ثابت شده آن ثبوت گفت و سود مسلمانیست یعنی اسلام عین گفت و کفر عین اسلام است هر دو از هم جدا نمی شوند و عین
 زنا را ربیع سلیمانی متفک نمی تواند شد و همین صورت گفت و اسلام و اسلام از گفت و خیل و شیخ با انبیه لغت می توانست
 که زنا را از ربیع سلیمانی حد از تمام شد این هم دیگر اینکه تا آنکه لغت فیض شافی مطلق از سابق بهرست از غیر
 بحالت اصلی خود متوجه لیکن که کلمه سابق احتمالاً ممکن و بخند و این دلیل نام بر صحت است که پیاده را بپذیرد
 اگر که میل طبع لغت کلی می شود و بدل رغبت بشیخی میزند آدم خود می گوید که مرا پیش مرزا صاحب بسان
 و فتنه می آید سوال بر دو چیز میکنم من البته لغت کلی می طلبم لیکن چون طلب از شیخی خوردن منع کرده است بطور
 کمی شود از نظر و او کنم اگر گاهی اتفاق می شود یک نبات ریزه با و میدهم یا شیخی پیچیده لیکن چون نزد حکم این هم
 حضرت بنفرد رسیدیم در مقدمه معامله و بوی بخند آنچه جناب قلم و کلمه شما بنویسند بران عمل نمایان نیک و بد را با حکم
 کار در نظر داشته باشید و در وقت شاعر بود از باعث آن بعضی احباب خاطر داری آنها و در وقت شاعر مرزا
 جهانگیر بهادرزاده پویند غزل هر غزل بهفت بیتی اتفاق افتاد در خط آئیده فرستاده خواهد شد مرزا جهانگیر شاعر
 زوچیش بنده است و چهارم محرم داخل گفت و شد جناب عالی با ششم تمام که شاید نصف الدوله این دعوت استقبال
 مرزا جوان بخت شاعرزاده کرده باشد و بپایه شده بود و شاعرزاده موصوف با وصف غرور و سلطنت و در اجای جناب
 عالی را در یک بود چهلوی خود این شاعرزاده موصوف زحمت آنکه زبانی می پوشد و بر جانوری از غوان رنگ بریزد
 چهارم دیگر از رفیقانش همین همین دارند فقیر را هم یک روز اتفاق صحبت با و شد همین سلام کردیم که کسی طلب
 کرد و فقیر را نشاندید و چهره همزه خود خوراند و دیگر خیرین **و قریباً** بعد از اتفاق و وضع مایه که در روز آینه بود و هم شاعر
 بود و لغت خط و شمار رسید و کلمه مخفی که بنام بود آن هم مطالعه در تاج الدین بن خان صاحب پیوسته شد
 کاغذ دیگر برای کاتب خواهند فرستاد و او را قاصد جان خط دیگر که برای من می در بیان آید و نوشته بودید فرستاد

و احوال دریافت گردید و خطبیه نیز نزد صاحب فرستاده شد یکی حسین بیگ خواهر و دیگری بطور خود در داک
 انگیزی مرسلست بعد ازین آن خط قابل احتیاط باشد درین انظار فرستادن مصلحت نیست بدو دولت حضرت صاحب
 عالم فرستادن مناسبت من با آن صاحب محترم نماید و ام که اگر بعد ازین خط خواهد بود ای بجا باید اگر آن وقت من اینجا
 بنزد او باشم خود نگاه داشته شود تا آدم خود در گوش من اطلاع بکنید هر جا که مناسب خواهد بود خواهم طلبید تا نزد خود نگاه
 داشت آدم بر احوال میروز جدا می شود بعد مطالعه خط خیلی بی حواس شدند و در رفته من نوشتم که خواهد بود ای مفت
 رفت خداوند عادل در چه بلا گرفتار خواهد شد صلاحی به ازین نیست که خواهد بود قاضی آنجا رفته او را همراه خود بیاورد
 و تاج الدین حسین خان صاحب بعد مطالعه خط شایسته منقض شدند و من نوشتم که شما بجناب خاضع
 قبل عرض بکنید که خطی بنام من منضم نفرت خود را که ترش و آبد و اطاعت عامل آنجا و عنایت خواهد بود ای بابر کلامی
 لطف و عنایت صاحب والا احباب و بایں حکم حضور بنویسند و این قدر مضمون دیگر هم باشد که بر خود را نقل
 از حکم آقای خود بچاره ندارد لیکن آئینه وقت رسد که صاحب عالی شان او را آنجا خواهد بود که من نوشتم و در مصلحت خواهد بود
 آنکه که او وقت روانی یاد فرمایند تمام شد مضمون تاج الدین حسین خان صاحب این وقت بخود تاج الدین حسین خان
 برای نمودن رفته و کعبه و روضه ضعی صاحبی را برسیانیدن رفته و کعبه بنام خان صاحب رفته است من هم در جواب
 آدم هر چه فرامی باید خط و فاله نفوت خط و فاله می خواهد بود نوشته خواهد شد و خلاصه من روزی بنزد آن حضور
 ایشان بپرسم و شایسته من در عرض بکنید که بر و پیش بنده باز هم شد حال بقی که روانه شد و من بنابر احتیاط رفته و کعبه را
 ای شما درین خط بیدارم احبانا اگر صاحب والا منافی به پرسد که خط مرا قبل منضم این مضمون پیش شما کیست
 باید که من رفته را بنمایند و دیگر خیریت **فصل ۲** خط و امر قوم است دوم شهر حال رسید و موصح مطلب آورد
 آنجا زوال منیره زاده دیوان الواس خان نوشته اید دریافت شد معلوم نیست که این مرد عزیز بهر باقر غل
 مرحوم است یا سیر گدازم و اگر از سیر میر باقر علی است پس دست قدیم این است بدین من محبت بسیار داشت
 پیش از آنکه خدا شدن در شکر نواب محبت خان مرحوم سی و چهار سال آنجا سال پیش ازین بودن میر حرم
 همیشه بیکر جان اتفاق می افتاد من هم در همان ایام از شایسته همان آباد و در دشت بودم و سید موصوف از
 محبان من بود و آن اوقات او اوقات خود در خاسته در اوقات او سیرتم میر باقر اسم آنجا می دیدم گاهی از صبح
 تا وقت چاشت و گاهی از شام تا نصف شب با هم اختلاط می کردم در همان روز با هم رفتیم و در شومعه بیع المان
 که در علم منطق است پیش من می دید چون از طور کوچ نشین تر شد من بنابر ضرورتی با که ایاز روانه شد و بعد از آنکه
 بار بار بشارت میدادم که میر نورش همچنان آباد و روانه شد و آن ایان خیلی بزرگ است ایشان
 در شومعه بقیع با او تیرنی اند میر تهرانی نامی فاضل زبردست صاحب جهاد و در مذبح ایام گذشته اند که
 خواهر من علی یا این همه کمال شاکر ایشان بود میر موصوف عموی میر باقر علی می شوند میر باقر مرحوم را سیری بودند
 کمال دلت و اهل بیت و وجاهت و تقوی در شان زده سال قطبی یا سیرتم می خواند بچاره موقوف شده

قلم

تنده زندگی را خیر یاد کرد شاید برادر کلان همین آشنای شما باشند این نقل طریقه نقلی است که میر باد معضی اخبار را از قسم
 کتاب و غیره پیش اکرام الله خان فروخته بود چون دوسه بار خان موصوف بروعه و فاکا و میر نور بر روز
 تقاضای شدید نمود و خان موصوف گفت که خلاصی آدم شریف را معاملة بالشمیر می نصیب کند آنکه عجب مردم عجیب
 دهن در پاره می باشند میر باقر گفت که شما هم زماستید یعنی آلمیری تمام شد این داستان و آنجا احوال آن کوت
 بر گوی حواله علم کرده اید پشت از نام افتاده است و از هم این قدر احتیاط نمودست سبب این است که چون شایسته
 حیا درین قوم باقی نمانده و خود را در آنترین خلایق میگردانند این عمل را بر عمر خود بدیدند و علاوه آن دیویش را در نظر
 عیش می شمارند یعنی زن خود را و بر روی خود بکارند می دهند و همچنین خواهر و دختر را نیز به خرید در جنب زن که
 حرمت خود است خواهد و دختر نمیند چون زن کوت بر گوی را در نظر آن می گانند و او را در هم شلوار است درین صورت
 نه آن زن زن او است نه دختر و دختر او این قدر از زن این عمل بر می زند یا اگر کسی بگوید که شما کوت بر گوی هستید بر
 غضب می آید سبب این است که در نظر مردم صاحب این عمل زبیل و خوار است و نیز ایشان درین مناعت
 بزرگسال رسیده و در بند شخص ظاهر یعنی در بار داری و تحمل ظاهری هستند اگر این قید در میان نباشد حرمت زن
 می پوشند در میان زنانه و این قوم چه فرق است ایشان هم بالطبع راغب باین می باشند که لباس زنانه بپوشند
 و چه عجب که در خلوت همین عمل را می کرده باشند لیکن این دولت بر گوی بحسب ظاهر بی غلبه و دست خود هم داده
 و محل حرف نماندیم هم ندارد و همین جهت عیشتش باقی است لیکن لغت خدا به حال **شعر** چه توان از زبان
 این اندوه با همین مردمان بیاد ساخت آلمی خود چه می رود هر کسیکه تواضع پیش آید با ملاقات باید در شرف
 نصیر الدین در بنارس و مولوی میر علی در مرشد آباد اندک خطوط این صاحبان می آید میر موصوف و هر خط
 مستطو حال صاحب و متاسف بر می شمارم می باشند من هم خیلی خون جگر می خورم لیکن امور اختیار
 اتفاقی است بیل رتبه همین است میر مهدی الدین صدر دیر از مال دیر خود می یابند و بار دی خود چه می یابند
 از آن ملکی بچه اندکی پیش نشی بود و دانش می خورد و حال سر رشته ادب بنیان شخصی نوگر چه خواهد بود و چه بدست
 لیکن این یاد داشته باشید که این نوگری زیاده از ده ماه نیست چون نشی و سر بار بگویند که آید خدا دانست که این امر حقیر می در
 دیو و خانه عیوش فرو داده بود و همان اتفاق این که و مال کردن و شرف بود برای رفع بدنامی از قید احوال آورده است و در اول آنی قضا
 عدولت بر خیزد این مرد که مثل عوام است بکمال با زبان تمام کافش خارجی بوده و از زمانه از خود آدم نیم عقیس خالی شده
 است و الا تنگ آدم بود که با آنکه خرد و محرف بر بدین ملکی بچه سخت حرمت برادر و عیوش و توقف بر بار و چه حرمت برادر این
 است که بر نام آن دست شاه پیر اجمان میداد که با آلودنش جرئت می کرد که پیش مردم ظاهر کند خود را من میکنم و بفرموده میداد که من را بگو
 او بسیار خوش ظاهر بود و جای خود در دل من اندک خط و مساجد با جابجا رسانیده شد که کار خود را در جواب نوشته اند و من خط کرده اند
 مرد آقا صاحبان بنور آفرستاده ام حالا آدم می در جواب بعد از این خواهد رسید **قصه** حرمت در نه انصافه انصافه
 نویسنده گنوبت قابل شخص سادی و بزرگ و خرد و کار باشد نه او شده لیکن بعضی چیز را از تعلیق بر موقوف دارد و عاقلانه می باشد

و کتاب مذکور بر این تحریر نیز برفته و در اینجا نوشته می نمایند و اینها را طرف کسوف و آداب نامند که بعضی از اینها مساوی
تکم و زبان تعلیق بخواج نیز دارند یعنی با حاضری بدنی و انسانی یعنی نامند که در مقابل شخص مساوی خود هستند و مقابل
خود را قبله و قبله حاجات هم گفتن درست است اما صاحب قبله و کعبه نیز است و مرشد را هم باید گفت به پدر زن نیز
مضافه ندارد و شرطیکه آقا بنات لیکن پدر را نباید گفت و لفظ پیر و مرشد مساوی است اما و مرشد دیگر کسی نباید
گفت لیکن استاد و که علوم کتابی باید و این کس به نه استاد و در فنون و دیگر مثل کشتی و غیره صناعات کم تر به و عظیم
دادن رعایت کردن نامند و به پدر مساوی به پیر رعایت نباید گفت و خطاب با جناب باید گفت یا جناب والا
یا جناب حضرت هم مضافه نیست لیکن مثل توالیه حضرت یعنی پیر و تعالی باید کرد و در غایبانه پدر را والد یا قبله گاهی
باید گفت اگر همین اشخاص قابل باشند و بر وی آقا بیچ و پسر خود را در مقابل بن صاحبان حتی شخص مساوی غلام زاده گفتند
مضافه ندارد و در و بر وی شخص مساوی صاحب شخص بنده زاده باید گفت و بر وی پدر نام او باید بود و همچنین و بر وی
بزرگانی گفته پدر در مرتبه زاده باشد مثل عم بزرگ و خال بزرگ لیکن اینجا غلام زاده گفتن نیز درست باشد چرا که مساوی
شخص مساوی که اینجا خود را بنده گفتن نیز او را بنده پسر خود را بنده زاده در مقابل اینها خود را غلام و خود را بنده پسر
و بر وی بزرگان لفظ صاحب مضافه نباید کرد یعنی اگر کسی از بزرگان سوال کند که پدر شما چه نام دارد باید گفت زید
یا عم و زید صاحب بنده باید گفت و بر وی اینهمه صاحبان پدر و برادر کلان استاده شده سلام باید کرد
و در کتبیکه برای بزرگی بنویسند پسر خود را بر خود و از فطریق یا بر خود و از کامکار نباید نوشت غلام زاده زید یا عم زید و وی
و برایش تمامی همسر بنده زاده باید نوشت آدم گرداب آقا یا بر چند قسمی باشد یکی اینکه کس را سبب او کامیاب
کردید یا اینکه از پیش خود سبب که می دروز لیکن او را نیز از قاتی است مثل سالک دار یا عامل بپیکر یا دیوان سپید پس
چنین آقا را مربی و محسن نوکر را رفیق و همدم و صاحب نامند در مقام رعایت کردن بجای دادن و پدر خود را
و بر وی و او قبله گاهی و قبله گاهی صاحب والد گفتن مضافه ندارد و سلام هم بر بزرگ خود باید کرد و او را قبله کعبه
قبله حاجات باید گفت در عالم اختلاف و اندک گفتن مضافه ندارد و تعظیم دوستان هم باید کرد و شریف بسیار
و چه میفرمایید هم بدوستان بزرگان گفتن میبویست اما برای او عرضی باید نوشت بر این معنی بی بد و در اینجا
باید و پس آن او را نام کمال عفت باید بود و در و بر وی و تعظیم هر یکی باید کرد آدم بر آقامی ذی جبروت ملک الملک
در ملک او دیگری شریک نباشد او ایش نیست که در و بر وی خود را غلام و پسر خود را خانزاد باید گفت
غلام زاده نباید گفت و پدر خود را نیز غلام و برادر کلان را بنام یا و باید کرد و بی اضافت نمودن صاحب دادن
او را محبت کردن یا دادن باید گفت رعایت کردن نباید گفت و در و بر وی و تعظیم هیچ بزرگی نباید کرد و عند الذکر
هم الفاظ بزرگی میسر در حق کسی بزرگان نباید آورد و او را پدر بار جناب عالی یا حضور باید گفت عند الخطاب بر و مرشد
خداوند را و او را پدر نامرشد زاده و در و بر وی و لفظ بهادر بر این پیش زاده باید کرد و آمدن آنها نشانه شریف آوردن
باید گفت از بزرگان بن زاده حضور را و بزرگی تمام نام باید بود و بزرگان او را نیز یعنی پدرش حضرت خاتم

ارامگاه با کیفیت و در کلاش طاعت آرامگاه کلان تا خود پیر سخی آغاز نماید کرد و اگر مطلبی ضروری الذکر است
 جو کرده ادا نماید کرد و اگر برای کار فتن حکم کند تسلیم کرده بایر رفت و وقت باز آمدن ادا کردن مطلب نیز تسلیم نماید کرد و
 وقت مطالعه او یک سلام بعد از آن تسلیم کرده استاده بایستد یا بایستد و اگر در روز سه بار بلکه دو بار و روزی هفت
 اتفاق افتد در هر بار سلام تسلیم نماید کرد و شایسته بایستد و مرشد نباید گفت و عند الخطاب لفظ کلمات بر زبان
 آورده عرض مطلب نماید کرد و در کمال عالی و جناب عالی غایبانه آنها را نباید گفت بلکه صاحب عالم ادبی بود **قبر**
 پرشده نماید که طبیعت قوی است خالی از شعور که در سنگ و درخت حیوان و آدمی امانت نماده قدرت است
 مثل سنگ را که از پائین بیالاهی اندازد و مجبور است که از بالا پائین آید اگر انفعی نبات مثل ساق یا درخت یا چیز دیگر چنانست
 سنگ که از پائین بیالارفته قسری نامنی با اختیار نیست از بالا پائین آمدن از حرکت طبیعی نمند
 یعنی طبع سنگ چنین اقتضا نموده که از بالا پائین آمدن و میل آهن و مصلطین هم ازین قبیل است و باید که درختان و گیاهان
 برگ نیز و گیاهان باران و زمین را و در این خصوصیت طبیعت از درخت چنانست که ظاهر است که اگر برگ را
 بزخمی بایستد مقابل آن برانندند یا ستاده کنند از بیم خواهد که بخت یا خواهد مید یا خواهد پس رسیدن آن
 از برگ امر است طبیعی یعنی در اصل خلقت از برگ میسر و میل نمودن اطفال شیرخوار بر زبان بطرف مادران زنان و پرنده
 و رسیدن جوان و پیر در مکان تنها وقت شب و در جنگ نیز امر است طبیعی پس آنچه امر طبیعی است برگزیند و ال
 و ترک آن محال و قوت دیگر است که در سنگ و درخت نبات و حیوان و آدمی دارد که از عادت نامند و
 این قوتی بود که از تعلیم و فیض محبت دیگری حاصل میشود مثل گربه ولایتی که چون در ابتدا با کبوتران بزرگ شود
 بکبوتری کند یا بایل که تا که وسه بار او را کشته باشد حله بر آدمی نمکند یا بوزینه که بکبوتر را بچوب یا چیز دیگر ازین قبیل است
 سلام بر کند و عادت آدمی از قبیل وظیفه بسیار و عبادات موش نهان حرف زدن و تفهیدن و خوردن و وزن
 و اینست و قمار با فتن و شراب خوردن بسیار است و این امور طبیعی نیست اگر صحبت قمار بازان بهم رسد هرگز
 قمار با نخواهد چنانچست محبت بی بهران لیکن بعضی کسان که صاحب قوت قدسیه اند چنانست که هرگز قمار با دوست
 نمی نمایند و صحبت اصحاب رذولت را ترک کنند و ترک عادت هم چون ترک طبیعت بسیار مشکل است لیکن ممکن است
 که بعد از ترک عادت صورت بند و خلاف ترک طبیعت که ممکن باشد و موجودات و گوشت بود با آنچه قدرت
 الهی از و قلیکه موجود گشته بحال خود است مثال عقول و افلاک و ماه و مهر دیگرست تا بندگان یا آگاهی بصورت
 دیگری نشود و چون آب و آتش و باد و خاک یعنی مادی بصورت آتش و آتش بصورت باد و چنانکه آب خاک نشود
 یا فانی شود و بدین چون و دخان میوه دارد و بی میوه مثل درخت نار و سرو و یاز و درختن و دخان غله بعضی گیاهان
 خود که سال بسال از زمین سر برکشند و قلب ماهیت است که بهیئت چیز تغییر شود و این نیز ممکن است مانند کرم
 خود را بعکس باطل شدن است که در هر باب اهل جنون حقیقی دارد اما قلب ماهیت بی سعی آدمی بقدرت الهی خود بخود
 ممکن است چون بعضی جانوران کوچک که بعضی جانوران را بصورت خود سازند اگر شخصی بحال باطن قلب ماهیت چیزی نماید

الرحیمه و انما بان قبول ندارد لیکن موافق عقیده خلق خدا این است که این حرکت اگر از پیغمبری بطور آید آن را
معجزه نامند و اگر از ولی گرامات و حرف عادت و اگر از فاسق و کافر است بدراج گویند چون حرف بیخه
دیدن است و عادت مسخنی خود را است از این حرف عادت نامند باین جهت که این کس عادت خود را پاره
گردانیده از عادت بشری بیرون آمده این کار کرده شاید عادت درین مقام مسخنی طاقت بشری
باشد و لفظ علمیده در اصل علی صریح بوده است لیکن در فاسق علمیده نوشته می شود و در عربی
علی حد و فرق و عقل و عادت این است که این عبارت که ظانی این همه صاحب بهت است که گوشت فرشته
خود و در وقت ضرورت بهمان می خوراند خلاف عادت باشد ظاهر است که این حرکت خلاف حرکت الهی است
خلاف عقل نیست یعنی ممکن است که شخصی از راه جنون یا کم عقلی در عالم فقدان لطمه فرزندان خود را کشته بهمان
خوراند و خلاف عقل نیست که ممتنع باشد مثل سچیدن آسمان در کافرا و طلبیدن آفتاب از آسمان زمین مثل
مس تیر بر برای بختن گوشت که در عوام مشهور است این خلاف عقل باشد قلب ماست هم ازین قبیل است و در
خواجگانی سلام الله تعالی رفته آقا صاحبان متفحص طلب امیر صاحب مجلس دعوت گرفت و اقرار داده اند
بخدمت ملازبان مکسوح رفته بود معلوم شد که شما آنجا بوده اید و الا چند سطر ای سخی شما بخط من بوده
است خلاصه اینکه امیر صاحب غدر معقولی تجسیر و داورند و سواي این فی الواقع مناسب آن بود که
لمعای برای این صاحبان که از سفر آمده اند از آن حرف میرسد هرگاه در عدم ارسال طعام و شربت
حبله تفریت رافع اعتراف باشد آمدن بخانه ایشان نیز در که در همین غدر است هر چه باین بیچاره را از کلمات
رسیده برای محض اند لیکن چون عیال داران را ضرورت که بایند رسمیات باشند غدا امیر صاحب سموع
و معتدل شد آدم بر احوال شما در فرزند خود در عالم حبس و عده کرده بودند امر و از رفته امیر صاحب نیاید
شما تیر شرح نموده بهر حال از جناب قبله و کعبه پرسید اگر آمدن شما قباختی در شسته باشند و با اتفاق مرزا
محمد صاحب بیایند و اگر از جناب والا متوع شوید بمن عذر از طرف صاحب سموع و معقول است لیکن بزرگوار صاحب
باید گفت که آمدن شما طفیل نموده است داعی خود رفته بود و سواي این از نوکران هم نیستند که در یکاب
اقامی آمدند و امیر آوم متن بیایند رفته صاحب لطیف ثانیها نموده ام در تعلیه رد دعوت محبوب است
زیاده خیریت **رفعه** واضح باد که انشای دیروز و ششمار دیدم خوب نوشته اید لیکن سخن
من ازین فرمایش چیز دیگر است و آن این است که از اول در براعت استلال مناسبات یاغ و چاه
و برج و حمام و نهرا بیان بکنید که در موسم ضرورت و در انشای تعریف این چیزها مدح خواب نصیله الدوله
فایس الملک محمد علی خان بهادر سید از جناب عالی ضرورت زیرا که بانی این چیزها ایشانند
تمام شد این محرم دیگر بایر شنید که این وقت ترو جناب قبله و کعبه رفته تحقیق باید کرد که دختر شمس الدوله بهادر
که خانه کرده اند چند سال بعد از شش ماهه و شش روز جوان بی اجازه از جناب عالی فرزند خود را به خود بردند و

چون

چون

نشسته بود و در وقت هم دیدن جبهه قدیم قتل بود جواب نوشته شد الحاح می نویسم که در نفس نزد شخص معلوم بجا
بود بعد یکدیگر و رافد باز بروید تا بر سر بهائی آمده بعد خوب شدن معامله شما را کیس نماید و بعد صاحب کلان خود را
طرف من باید گفت که طوایف معمولی بجنوب باید رسانید که این خصوصیت از دست نرو و تا مل توقف خوب نیست و از
همسر صاحب پرسید که خطوط کالی را روانه ندانند و در روز رفته مرد غریزی آمده بود و از آن سخت خست و شبی می بارید لیکن چون
خود کردم حق بجانب آن بجای بود و زیاد خیریت **رقعه ۱۸۲** خواجهامامی صاحب ریافت نماید که شب آمدن متعذر است
شما با آرام در خانه بجا بیدار و اگر قسمی از شما احوال من پرسد گوید ما خبر نداریم هرگز اینجا را نشان نباید داد اگر فرشته هم باشد
نباید گفت و اگر نگردد بار چینی پاکس از زیر پلنگ نریر صاحب با توئی و الان فاده است حواله این دم باید کرد فردا بشتر
۱۲ اردیبهشت

خیریت می آیم +

تمام شد رقصات

غزل بخیت کلک جواهر سلک عمده شاعران عیدم العیدل مزار محمد حسن متخلص بقشیل

غم عشق تو پایانی ندارد	چه در دست اینکه در مانی ندارد	چون راگو که سویی مانیا بد	کسی اینجا گریبانی ندارد
چه داند رتبه غار مغیلان	سیر و زریکه دامانی ندارد	اثر در گریه مجنون مجوسید	که لبه چشم گریبانی ندارد
زین شش شش نماز تو میدست	چه حیرت که پایانی ندارد	سوال بچشاید شست از تو	لبش می جنبید و جانی ندارد
	مسلمانان سلیمانش مگویند	قتیل کافر ایمانی ندارد	

قطعه تاریخ وفات آن الامعات که ماده اش از نتایج افکار سر دفتر موهظان و بزرگ شاه بیت میوان نکته انی سر لوح بیاض
سخن دانی مولوی که امت علی انهم مغفور از سر حد ثانیه مقطع غزل مرقوم است مصراع لطافت منابع او صنعت تقصیر از محرم
ثانیه تر شمع قلم جاد و رقصه که ناز میدان فصاحت نیزه افزا ز معرکه بلاغت کاشف نکات غنی و جلی هتادی میر ناصر علی

فروانده تر شده

قتیل بخیت پرور مراد افسوس	چه در دست اینکه در مانی ندارد	ز دست ماتم و خوش مسلم	کسی اینجا گریبانی ندارد
نماید در جان خیرین چاک	سیر و زریکه دامانی ندارد	که گوید در غم این قضی معنی	که لبه چشم گریبانی ندارد
توفیند از روی جبه خلق	چه حیرت که پایانی ندارد	بقدر سال او دیدم بچویش	لبش می جنبید و جانی ندارد
	ز روی کز عشق شمع این	قتیل کافر ایمانی ندارد	

بسم الله الرحمن الرحيم

سپاس خارج از دایره مقیاس صنایع را از رد که نقصان بدو کمال بلال ادنی صنعتی است از صنایع کمال او بود
 و حمد فراوان و منت بیکران قاهر می رانند و که در ظهور عجاب قدرش از بریدن بلال و کمر فتنه شدن ماه قمر
 فلاسفه و موابط اهل تخم و من تر و لغو تر از اصول و ایهیه زن بیزنل همه مخلوقات بر طمشتش گواه است و از برای
 مصنوعات بود معادش انبیا به اگر بلبل است ایما بی مثالی او می نماید و اگر بدست کلف ریب از آینه و ایما
 می رود و اگر ماه است بر هر شال است و اگر هر است اشارت بعبودت و جلالت بعثت بچوسه و رانیا علیه
 الف الف تحیه و نما از صنایع سینه است ظهور معجزه شوق الف از برای باریع بر روی او و خرق عادات آن بعثت خلق
 مخلوقات در تمام کائنات مثل ماه چهار و هم بود و آشکارا و معجزات آن مهر سپهر رسالت کائناتش فی نصف النهار
 شریعتش سر سر حکمت است و اقتدارش تمامه هدایت و آفرینش است که هرگاه ممکن خلاف شریعتش گفتند بدو
 در و حکمتی نقد اعتبار یک است از دست او و حکمای چون را بی از خود رفتند سرگون بجا ضلالت و افتادند
 همی که یک لحظه بشرف خدمتش رسید به سختی نعم حبت نعیم گردید و دست را و صفت مردمانی که با وصف حبت
 و کتاب میام و صفت با برکتش خطاب نمایند ایند بسم الله الرحمن الرحیم اهل البیت بطهر که تطهیر اسراف و استند
 و خوشحال کسانیکه با وجود بگامت و تربت و اتباع کما حق واد است محبت بخلعت اصحابی که انجوم با هم اقتدیم
 هدییم معزز و ممتاز علما و فقهائیکه این دایان دین و صاحبان ختم المصلحین اتباع و اقتدایند پیشوایان طاعت
 و ایام است رویدند رهبر و رهبر برآورده ایشان از خطری نیست و حافظ ضوابط منضبطه ایشان را

مذمتیب چون خواهند که روز سه با هی از مراعات ضابطه که مرقوم میشود بداند حروف مشهور و حروف
 اعداد آن در ذیل محفوظ دارند میان حروف مشهور

دوست برای جیب المعطر	بغشت برای شمعان البنفسج	چشم بست برای مفضلان البدرک	بغشت برای ثوال الملوک	یکت برای یقعدہ الحرم	سخت برای فوی البحر
دوست برای چشم المعطر	سخت برای ابرو البنفسج	سخت برای بینی البنفسج	سخت برای لب البنفسج	سخت برای دندان البنفسج	سخت برای کف البنفسج

و مجموع این حروف ششوزنج هوابد که ازاج است و این حروف ششوزنج تبدیل به سایر ابدال هستند که در جدول
خود درج گشته اند مثلاً برای محرم قرار داده خواه محرم شده باشد و خواه نشده و خواه شده و خواه نشده و خواه شده و خواه
و دیگر بخلاف حروف سنین که از تبدیل سال مبدل شوند چنانکه عنقریب ذکر شد می آید چند و بعضی سنین

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰
که عددش یک است برای شده هجری مقرر گشته	که عددش دو است برای شده هجری تعیین گرفته	که عددش سه است برای شده هجری معین گردید	که عددش چهار است برای شده هجری مقرر گشته	که عددش پنج است برای شده هجری تعیین گرفته	که عددش شش است برای شده هجری معین گشته	که عددش هفت است برای شده هجری مقرر گشته	که عددش هشت است برای شده هجری تعیین گرفته	که عددش نُه است برای شده هجری معین گردید	که عددش ده است برای شده هجری مقرر گشته
۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰
که عددش یک است برای شده هجری مقرر گشته	که عددش دو است برای شده هجری تعیین گرفته	که عددش سه است برای شده هجری معین گردید	که عددش چهار است برای شده هجری مقرر گشته	که عددش پنج است برای شده هجری تعیین گرفته	که عددش شش است برای شده هجری معین گشته	که عددش هفت است برای شده هجری مقرر گشته	که عددش هشت است برای شده هجری تعیین گرفته	که عددش نُه است برای شده هجری معین گردید	که عددش ده است برای شده هجری مقرر گشته

همچنین تا آخر حاصل گردد که بدگشتن هشت سال این حروف را به ترتیب سه برای هر الفبا در دوام باشد و در هر روز
در زهن محفوظ دارند و همچنین است در سنین یا ضمیمه هر گاه عازم دریافت این معنی شوند که این حرف و وقت که در هر
بزرگی کدام سال از سالهای گذشته تعیین پذیرد و فایده آنکه در عکس ترتیب پیش گیرند یعنی شروع از اواخر و به تدریج

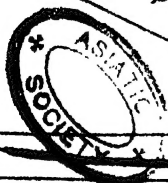
د	و	ب	د	ز	ج	ه	ا
برای نشسته بجز	برای نشسته بجز	برای نشسته بجز	برای نشسته بجز	برای نشسته بجز	برای نشسته بجز	برای نشسته بجز	برای نشسته بجز
معین سازند	قرار دهند	مقرر کنند	تعیین سازند	معین فرمایند	مقرر نمایند	تقرر نمایند	معین سازند

مانند و ال برای ستمه بحری بنامی ابتدا هستند و بر الف برای ستمه بحری ششم کنند و همچنین تا حرف مایه طه که از این نوع حرف
مع اعداد معلوم شد پس لازم که عدد حرف های که دریافت طلوع لیل این ستمه است بعد از حرف سال آن ششم است
و یک عدد دیگر از جانب خود بر آن میفزایند و آن مجموع هفتگان طرح و هفتگان قابل طرح باشد یعنی اگر از ستمه بیاید و باشد
و آن مجموع تا پانزده خواهد رسید نه از اعداد آن چون از پانزده هفتگان طرح سازند یک عدد باقی خواهد بود و حاصل که بعد طرح و
نظر کنند اگر یک ماند بر آن لیل روز گشینه خواهد بود و اگر دو ماند روز و شنبه و اگر سه ماند روز و شنبه و اگر چهار ماند
چهارشنبه و اگر پنج ماند روز و پنجشنبه و اگر شش ماند روز و جمعه و اگر هفت ماند روز و شنبه و اگر هشت ماند روز و یکشنبه
و اگر نه ماند روز و یکشنبه است و دریافت نهم باید که هفت است که عدد حرف معین و هجتم است یعنی از بابیک که عدد حرف هجتم
ستمه بحری است یعنی اجمع کنیم یک عدد دیگر از جانب خود بر آن میفزاییم مجموع نه کرد و هفتگان از اعداد طرح

در روز باقی ماندن دو حکم که اگر خواسته می شود است بروز و نوبت بروی بلال ماه محرم شصت و سه هجری باشد. اران جناب سید ابی
 علیه السلام و انشا الله تعالی که در روز طلع بلال صفر شصت و سه نمره که در روز است باید که دو
 که عدد حرف شصت یعنی بی با یک که عدد حرف شصت یعنی بی با یک که عدد حرف شصت یعنی بی با یک که عدد حرف شصت یعنی بی با یک
 خود نیز این مجموع چهار شصت و آن قابل طرح نیست گویا پس چهار باقی ماندند پس از باقی ماندن چهار حکم کنیم که اگر شصت خالص
 لیل و نهار در کار است بروز چهار شصت بروز بلال صفر خالی از خوف و خطر خواهد بود و بر همین قیاس است استخراج حکم
 طالع بلال ماههای آینده و گذشته فائده هرگاه خواهند که روز سه شنبه بیست و سه هجری دریافت کنند باید که سه را که
 عدد حرف شصت یعنی بی با چهار که عدد حرف شصت یعنی بی با چهار که عدد حرف شصت یعنی بی با چهار که عدد حرف شصت یعنی بی با چهار
 بیضا این را در مجموع که شصت شد در هفتگان طرح دهند و از باقی ماندن یک حکم کنند که طالع بلال بیست و سه هجری بروز یک
 شصت بود و همچنین هرگاه دریافت روز براندن بلال ماه مبارک رمضان بیست و سه هجری قصد کنند باید که پنج را که عدد حرف
 شصت و شصت یعنی بی با چهار که عدد حرف شصت یعنی بی با چهار که عدد حرف شصت یعنی بی با چهار که عدد حرف شصت یعنی بی با چهار
 و از مجموع که ده حاصل شد در هفتگان طرح دهند و از باقی ماندن یک حکم کنند که بروز بیست و سه بلال ماه مبارک رمضان بطور
 بر است استدلال بشارت فتح ابواب جهان یکصد و سه سال از ان شارت فرموده و بر همین قیاس است تا آخر نصیحت از قضا
 بعد از این تغییر فرایند خواهد داشت که ظهور منافع صلح یحیی بر حسب نواهد مستحق قبول داشته ناقص عقول لازم نیست بلکه
 اگر حکم نشاء بعد مقدمه طاعت طالع بلال قدرت قادر و لازمال پذیرد از محبت و اتفاق چند از بدل این مفهوم هم از منافع صالح
 بی نهایت کار خدای تعالی حال این ضابطه برین منوال است که قطعه و طاسی بوسیدم بران سطرپی چند از عبارت فارسی بخط
 مایه آنجی مرقوم که عالی بودن مطلب خدای از دستواری نبود و علم علیای زمان فضل کمالی و دران جمله محقق بخیر بدقت
 و اقیانوس کلمات خفی و علی مولوی احمد علی خیر کولی بای بی تاگر دخی که اوستا سازده روزگار اند یعنی عالم با عمل اکمل
 بی بدل المعی صمد لودعی او ان شیخ و نسب سرایا اتمان جناب لوی خا و حمید خان صمد لودعی و زکیب کانپور
 بن ذالغزو و الجلال صاحب الفضل و اکمال اند که مورخان سلف سند تواریخ و امان خلف جناب لوی عمید و خان
 افانص علمیه جمال العفو و الغفران بنج هدیه ورده آورده بود و از انجا بمنزله ارکان ریاست اعمده متوقف امارت
 ما بران علوم عمیده و اتفاق فتون عزیزه خدای تعالی و اطاعت اطع مولوی علی شرف و ولی شرف
 ما برحت اقرار افاد آنها ساطعه و لازالت شمس افاضا آنها باز غه یعنی بوساطت هر دو صاحبزاده جناب خان صاحب
 بالقاب باین سپیدان رسید و الی ال که منقذ شد هجری است سجدیه عبارت صاف بتوضیح مناسب است نهی محلی شده

آویزه گوش اختتام گردد دید امید از عالمین که اندامی گل بتسمیه نمایند
 و بدعای خاتمه بخیر این سر دفتر کنندگار

ختم فرمایند

تصدیق